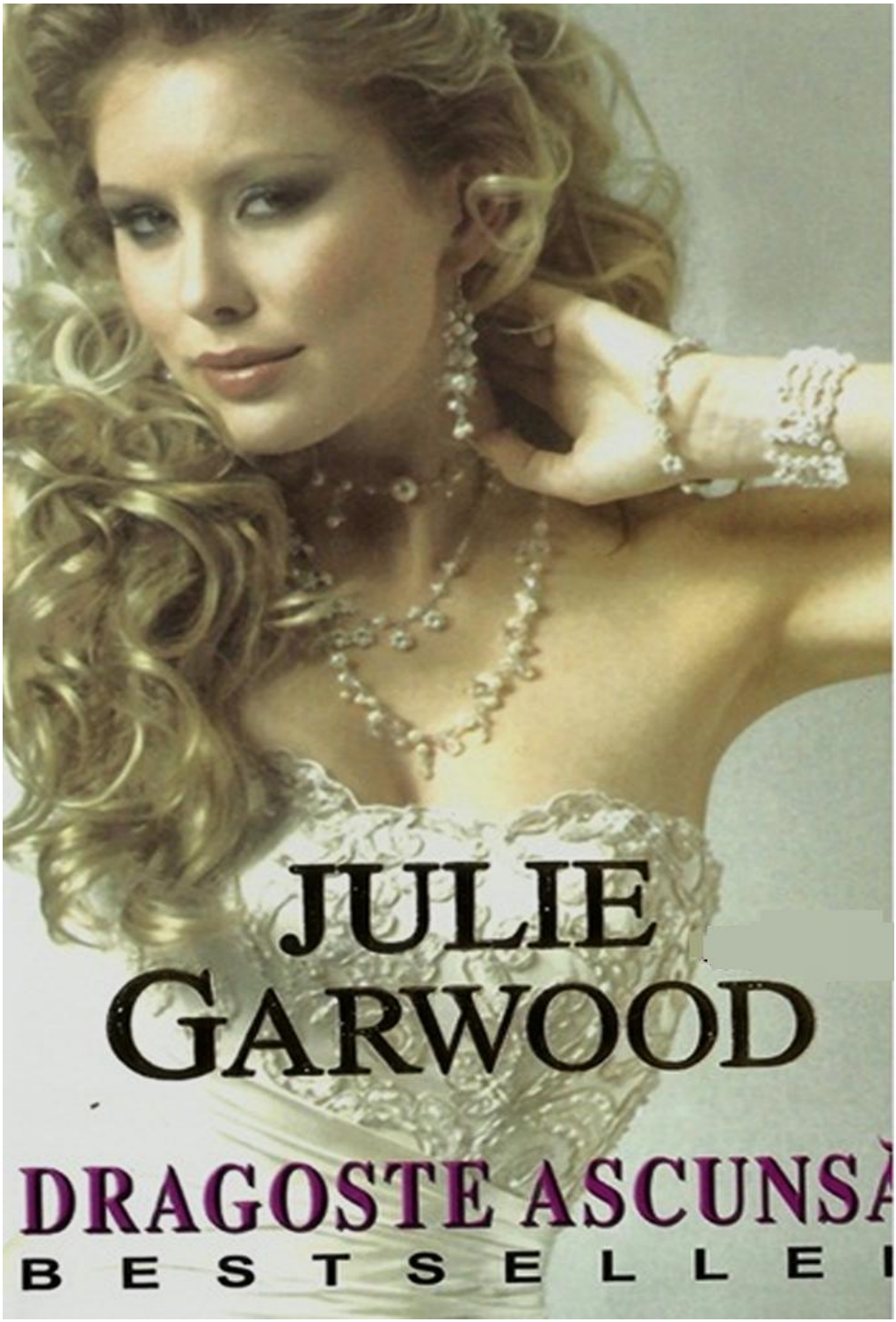
JULIE
GARWOOD
DRAGOSTE ASCUNSĂ
BESTSELLER

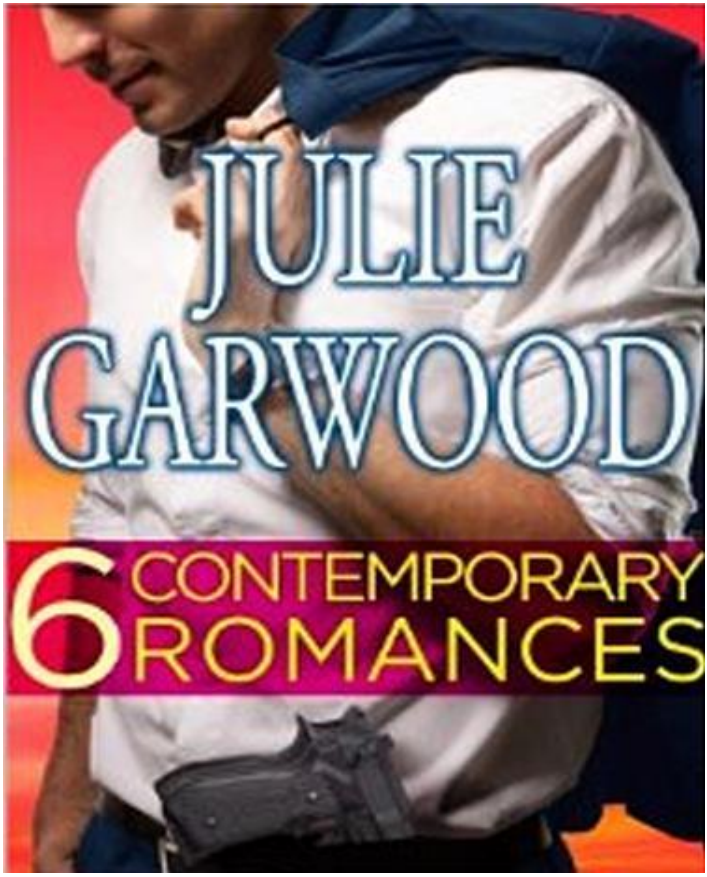

SLOW BURN

By Julie Garwood

Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin
Editurii **Miron**

JULIE GARWOOD

DRAGOSTE ASCUNSĂ

Traducere de Lucia OSTAFI-ILIESCU

Editura

MIRON

CAPITOLUL UNU

Ursuzul bătrân era pe cale să provoace un scandal uriaş şi singurul lucru de care-i părea rău, era că nu va fi în preajmă pentru a asista:

Era gata să taie craca de sub picioarele neisprăvitelor sale rude, care, ohooo, vor cădea destul de jos. Venise momentul ca cineva din mizerabila lui familie să îndrepte acea greşeală teribilă, era într-adevăr timpul!

În timp ce aştepta să fie montată aparatura, încercă să facă ordine în talmeş-balmeşul de pe birou. Degetele lui noduroase mângâiară lemnul neted, cu tot atâta tandreţe şi grijă pe care le oferise cândva amantelor lui, când le atingea. Biroul era vechi, crăpat şi la fel de uzat ca şi el. Toată averea lui şi-o făcuse în această cameră. Cu telefonul lipit de ureche, întreprinsese o acţiune profitabilă după alta. Oare câte companii a cumpărat în ultimii treizeci de ani? Şi câte a falimentat?

Încetă să mai viseze cu ochii deschişi la nenumăratele lui victorii. Nu era momentul. Traversă camera spre bar şi-şi umplu un pahar cu apa din decan torul de cristal, pe care unul din asociaţii lui în afaceri i-l dăruise cu ani în urmă. După ce sorbi o dată, luă cu el paharul şi-l aşeză pe un suport de argint din colţul biroului. Apoi privi în jur la biblioteca lambrisată şi hotărî că era prea întunecoasă pentru camerele de luat vederi, aşa că se grăbi să aprindă toate lămpile de birou.

— Eşti gata? întrebă el cu o voce plină de

nerăbdare. Trăgând scaunul, se aşează, îşi netezi parul şi-şi ajustă haina de la costum, ca nu cumva să-i fie ridicat gulerul. Trase de cravată, ca şi cum aceasta putea să-i uşureze nodul ce-l simțea în gât. Încerc să-mi pun în ordine gândurile, continuă el cu vocea aceea înăsprită de îndelungații ani de lătrare a ordinelor şi de fumatul iubitelor lui trabucuri cubaneze.

Şi acuma ar fi dorit o țigară. Dar în casă nu exista niciuna. Se lăsase de acest obicei cu zece ani în urmă, însă de fiecare dată când era nervos brusc simțea nevoia să fumeze.

Şi în această clipă nu era doar nervos, ci şi puțin înspăimântat. Un sentiment ciudat, aproape neobişnuit la el. Era disperat să rezolve treaba înainte de a muri, ceea ce se va întâmpla curând, foarte curând. Cel puțin atâta datora numelui MacKenna.

Demodata cameră video, cu casete VHS, era aşezată pe un trepied în fața bătrânului. Camera digitală era ținută chiar în spatele camerei video, cu obiectivul îndreptat pe el.

Privi dincolo de camere.

— Ştiu că tu consideri că cea digitală ar fi fost suficientă şi probabil că ai dreptate, dar mie continuă să-mi placă vechiul sistem al casetelor. Nu am încredere în discurile astea, deci caseta video va întări ceea ce va fi pe disc. Fă un semn când totul e gata, să pot începe.

Ridică paharul, mai luă o înghițitură şi-l puse jos. Pilulele, pe care plictisitorii ăia de medici îl sileau să le ia, îi uscau gura.

Câteva secunde mai târziu, totul era gata şi începu:

— Mă numesc Compton Thomas MacKenna. Ce vedeți aici nu constituie nici ultima mea dorință, nici testamentul meu, pentru că de toate acestea am avut deja grijă. Acum câtva timp mi-am schimbat dispozițiile. Originalul se află în cutia-depozit de la bancă; o copie în dosarul de la firma de avocatură angajată de mine şi mai există o copie, care vă asigur că va scoate capul, dacă dintr-un motiv oarecare originalul şi copia juristului vor dispărea sau vor fi distruse.

N-am spus nimănui dintre voi care sunt noile mele dorințe, sau schimbările pe care le-am făcut, deoarece n-am vrut să-mi petrec ultimile luni într-o continuă hărțuială. Acuma însă, când medicii m-au asigurat că se apropie sfârşitul şi nu mai au nimic de făcut, vreau... Nu, am nevoie, se corectă el, să explic de ce am făcut ceea ce am făcut... Deşi nu sunt sigur că vreunul dintre voi va înțelege, sau îi va păsa.

Îmi voi începe explicațiile cu o scurtă istorie a familiei MacKenna. Părinții mei s-au născut, au crescut şi au fost îngropați în regiunea Highlands din Scoția. Tatăl meu era proprietarul unei bucăți de pământ... o bucățică, repetă el. Făcu o pauză pentru a-şi curăța gâtul şi mai luă o înghițitură de apă, înainte de a continua. Când el a murit, pământul a revenit fratelui meu mai mare Robert Duncan al doilea şi mie, în părți egale. Robert şi cu mine am venit în Statele Unite pentru a ne completa studiile şi amândoi am hotărât să rămânem aici. După câțiva ani, Robert mi-a vândut mie partea lui de pământ. Restul moştenirii a făcut din el un om foarte bogat, în timp ce eu am rămas singurul deținător al proprietății din Scoția, denumită Glen

MacKenna.

N-am fost căsătorit. N-am avut nici timpul, nici înclinația. Robert s-a însurat cu o femeie pe care n-am agreat-o, dar, spre deosebire de fratele meu mai târziu, n-am amenințat şi nici n-am întreprins vreo acțiune din cauză că şi-a ales pe cineva care nu-mi plăcea. Numele ei era Caroline… foarte sus pe scara socială. În mod clar s-a căsătorit cu Robert pentru banii lui. Categoric nu l-a iubit. Totuşi şi-a făcut datoria şi i-a dăruit doi fii, Robert Duncan al treilea şi Conal Thomas.

Şi acuma, esența acestei lecții de istorie. Când nepotul meu Conal a ales să se însoare cu o femeie lipsită de poziție socială, tatăl lui l-a dezmoştenit. Robert alesese altceva – o femeie dintr-o familie influentă – şi a fost jignit că i s-au ignorat dorințele. Soția lui Conal, Leah, nu era mai ceva decât o cerşetoare de pe stradă, dar lui Conal nu părea să-i pese de banii pe care-i pierdea prin acest mariaj. Lăsă să-i scape un oftat de dezgust şi continuă: Tot ce a rămas de pe urma lui Robert a fost lăsat primului său născut, un adevărat *da-domnule,* care făcea tot ce i se spunea să facă.

De-a lungul anilor, am pierdut urma lui Conal, continuă el. Eram prea ocupat, mai adăugă drept scuză. Tot ce am ştiut era că s-a mutat în orăşelul Silver Springs, foarte aproape de Charleston. Apoi am aflat vestea că a fost ucis într-un accident de automobil. Ştiam că fratele meu nu se va duce la funeralii… Eu însă m-am dus. Nu din obligație, admit asta. Bănuiesc că am fost curios să văd cum s-a descurcat Conal. Nu i-am spus nici lui Leah şi nimănui altcuiva că mă aflam acolo. M-am ținut la distanță. Biserica era plină de persoane în doliu. Am

fost chiar şi la cimitir şi am văzut-o pe Leah alături de cele trei fetițe ale ei, ultima nu mai mare decât un bebeluş. Se opri ca şi cum ar fi vizionat scena. Dar nevrând să-şi trădeze vreo urmă de emoție, ce ar fi putut să-i treacă prin ochii şterşi, îşi mută o secundă privirea de la camerele video. Apoi se îndreptă în scaun şi rezumă: Am văzut ceea ce am vrut să văd. Linia MacKenna va fi continuată de copiii lui Conal… deşi era păcat că n-a avut şi băieți.

În ce priveşte celălalt fiu al fratelui meu… Robert al treilea… L-a tolerat… Dându-şi seama că e era complet nefolositor. Dar nu i-a permis să aibă niciun fel de ambiție şi ca rezultat, fratele meu a trăit destul de mult pentru a-l vedea pe primul lui născut apucându-se să bea de foarte timpuriu.

Năravul acestor excese a trecut apoi la următoarea generație. I-am văzut pe nepoții lui Robert risipindu-i averea şi mai rău chiar, dezonorând numele MacKenna.

Bryce, cel mai mare, a călcat pe urmele tatălui său. S-a căsătorit cu o femeie de calitate, Vanessa, care însă n-a reuşit să-l dezobişnuiască de viciile lui. Ca şi tatăl său, e un beție. A vândut tot ce avea şi le-a transformat în obligații, cheltuind până la ultimul dolar. Îşi petrece o bună parte din timp cu alcoolul şi femeile şi numai Dumnezeu ştie ce a mai făcut cu restul averii.

Apoi e Roger. A fost cel mai greu de găsit – dispărând uneori săptămâni întregi – dar nu le-a luat prea mult surselor mele să-i ia urma şi să afle ce a ajuns. Se pare că Roger a devenit cartofor, la început din distracție. Conform rapoartelor primite, numai anul trecut a pierdut la cărți peste patru sute de mii. Patru sute de mii! Bătrânul clătină din cap şi

continuă, ca şi cum cuvintele îi lăsaseră un gust amar: Ce e mai rău, s-a combinat cu mafioți de tipul lui Johnny Jackman. Numai existența numelui MacKenna asociat cu un cuțitar ca Jackman face să mi se întoarcă stomacul pe dos.

Ewan, cel mai tânăr, nu poate sau nu vrea să-şi stăpânească temperamentul. Dacă n-ar fi fost avocații lui bine plătiți şi foarte inteligenți, s-ar afla la închisoare. Acum doi ani aproape a ucis un om în bătaie.

Toți mă dezgustă. Sunt oameni nefolositori societății, care n-au făcut nimic pentru omenire. Bătrânul scoase o batistă din buzunar şi-şi şterse fruntea. Când aceşti medici fără cuvânt mi-au spus că mi-au mai rămas doar câteva luni de trăit, m-am hotărât să-mi fac inventarul. Se întoarse şi trase un sertar de unde scoase o mapă neagră şi groasă. O deschise pe birou şi-şi sprijini mâinile pe ea: am angajat un detectiv să facă unele cercetări pentru mine. Am vrut să ştiu cum au evoluat copiii lui Conal. Trebuie să admit că nu mă aşteptam la cine ştie ce. Mi-am închipuit că, după moartea lui Conal, Leah şi fetele ei trebuie că au trăit ca vai de capul lor. De asemenea, am crezut că niciuna dintre ele n-a trecut de liceu... Dacă l-au urmat! Am greşit în ambele cazuri. După accidentul lui Conal, a existat o înțelegere destul de bună cu compania de asigurări, astfel încât Leah împreună cu copiii au putut rămâne în casă. Apoi s-a angajat ca secretară la o şcoală particulară de fete. Salariul era mic – nu cred că Leah era în stare de mult mai mult – dar a mai intervenit o înțelegere. Tuturor celor trei fiice ale ei să le fie asigurat învățământul, atât cursurile primare la şcoala aceea particulară, cât şi liceul, cu

plata taxelor asigurată. Dădu din cap aprobator, apoi continuă: în mod evident, Conal o învățase ce valoare are o educație corespunzătoare.

Îşi aruncă privirea peste raportul din mapă: se pare că toate trei sunt foarte muncitoare. Niciuna nu chiuleşte, sublinie el. Cea mai mare, Kiera, a căpătat o bursă la o universitate bună şi a absolvit cu diplomă de onoare. Apoi a mai primit o bursă pentru o facultate de medicină şi se descurcă excepțional. Fata mijlocie, Kate, este întreprinzătoarea familiei. Şi ea a primit o bursă întreagă la una din cele mai bune universități din est, pe care a absolvit-o tot cu diplomă de onoare. A început o afacere chiar în timp ce era la liceu şi astăzi compania pusă pe picioare de ea continuă să se extindă şi e pe cale să devină un mare succes. Privi spre camera video. Se pare că ea îmi seamănă cel mai mult.

Isabel, cea mai tânără, e categoric la fel de deşteaptă, dar adevăratul ei talent e vocea. Înțeleg că e realmente dotată. Bătu cu degetul arătător în raport: intenția lui Isabel este să studieze muzica şi istoria la universitate şi într-o zi să meargă în Scoția să-şi întâlnească rudele îndepărtate.

Dădu din cap: această informație îmi place în mod deosebit.

Şi acuma schimbările făcute în testament. Colțurile gurii i se ridicară uşor într-un zâmbet prefăcut, aproape imperceptibil, ce dispăru când continuă: Bryce, Roger şi Ewan vor primi fiecare pe loc câte o sută de mii de dolari bani gheață. Speranța mea este ca banii să fie cheltuiți pentru reabilitarea lor, dar mă îndoiesc că aşa se va întâmpla. Vanessa va primi şi ea o sută de mii şi

casa aceasta. Cel puțin atâta merită, pentru ceea ce a suportat de la Bryce în ultimii ani. Ea a readus respectul față de numele MacKenna, prin activitatea ei în diverse asociații de caritate şi în cadrul comunității, aşa că nu văd niciun motiv să fie pedepsită că şi-a ales un astfel de bărbat.

Acuma, ceilalți MacKenna. Am dispus ca toate bonurile de tezaur să fie date Kierei. Datele transferului sunt prevăzute în testament. Isabel, îndrăgostită de istorie ca şi mine, va primi proprietatea Glen MacKenna din Scoția. Desigur există stipulări ce se ocupă de asta, despre care ea va fi informată la timp. Aceasta e tot ce vor primi de la mine, dar consider că am fost mai mult decât generos.

Respirația îi deveni chinuitoare şi se opri pentru a mai lua o gură de apă, golind paharul înainte de a termina de vorbit: în sfârşit, iată cea mai mare parte a posesiunilor mele, bunuri calculate ca valorând optzeci de milioane de dolari! Asta am adunat prin munca mea de o viață şi trebuie să treacă la rudele mele de sânge. Dar voi fi damnat dacă i-aş lăsa vicioşilor mei nepoți. Aşa că totul se va duce la Kate MacKenna. E cea mai întreprinzătoare dintre toți şi, ca şi mine, cunoaşte valoarea banului. Dacă acceptă această moştenire, totul îi revine ei.

Sper să nu-i risipească.

CAPITOLUL DOI

Sutienul Wonder i-a salvat viața lui Kate MacKenna.

La cinci minute după ce şi-a pus acest articol de îmbrăcăminte, ar fi vrut să şi-l scoată. N-ar fi trebuit

să o lase pe sora ei Kiera să o determine să-l îmbrace. Da, o făcea să arate voluptoasă şi sexy, dar oare acesta era mesajul pe care voia să-l transmită în seara asta? Era femeie de afaceri, pentru numele Domnului, nu star porno! Afară de aceasta, fără sutienul împinge-i-în-sus-şi-n-afară, e totuşi destul de bine dotată.

Şi de ce e Kiera aşa de a naibii de înclinată să facă din ea „o ţipă sexy" – aşa cum în mod clar dorea. E oare viaţa socială a lui Kate atât de nereuşită? Aparent surorile ei aşa credeau.

Din cele trei surori, Kiera era cea mai mare şi mai dispusă să conducă. Jurase să o facă pe Kate să îmbrace rochia aceea de cocktail, neagră şi mulată pe trup, sau să moară încercând. Isabel, cea mai tânără, era ca întotdeauna de partea Kierei şi Kate a trebuit în final să cedeze şi să îmbrace rochia de mătase, măcar pentru a le face să înceteze să o mai sâcâie. Când amândouă o atacau în bandă, constituiau o forţă pe care era nevoită să o recunoască – o forţă sonoră şi de neînduplecat.

Kate stătea în faţa oglinzii din hol trăgând de sutien, în încercarea de a-l opri să-i mai între în coaste, dar eforturile ei rămâneau fără rezultat. Se uită la ceas şi hotărî că, dacă s-ar grăbi, ar putea să se schimbe, dar când se întoarse pentru a urca înapoi în camera ei, Kiera tocmai cobora scările.

— Arăţi formidabil, zise ea măsurându-şi sora din cap până-n picioare.

— Iar tu arăţi obosită, sublinie Kate realitatea. Sub ochii Kierei erau cearcăne negre. Tocmai ieşise de sub duş şi apa din părul ei blond îi picura pe umeri. Nu se gândise nici măcar să-şi dea osteneala s-o şteargă cu un prosop. Sora ei nu avea nici urmă

de fard, totuşi era frumoasă. O frumusețe naturală, aşa cum fusese şi mama lor.

— Sunt studentă la medicină. Se presupune că trebuie să arăt lipsită de somn. E ceva necesar. Aş fi dată afară dacă aş arăta odihnită.

În ciuda celor petrecute, Kate era fericită să fie din nou împreună cu cele două surori ale ei, chiar dacă numai pentru vreo două săptămâni. După moartea mamei lor, au petrecut puțin timp împreună. Kate s-a înapoiat la Boston pentru a-şi lua licența şi Kiera s-a întors la facultatea de medicină de la universitatea Duke, în timp ce Isabel a rămas acasă cu mătuşa lor Nora.

Acuma însă Kate se afla din nou acasă în mod permanent. Kiera peste două săptămâni urma să se întoarcă la Duke, iar Isabel se îndrepta spre primul ei an de colegiu. Schimbările erau inevitabile, presupunea Kate. Viața trebuia să meargă înainte.

— Cât mai stai acasă, trebuie să-ți rezervi o zi să te duci la plajă… Ştii tu, să te relaxezi. Ia-o pe Isabel cu tine, îi sugeră Kate.

Kiera râse.

— Bună tentativă! Sper că nu intenționezi să mi-o predai mie, măcar şi pentru o zi! Am petrecut tot timpul alungându-i pe băieții care umblă după ea. Nu, mulțumesc! E destul de rău şi aici, din cauza telefoanelor. Mai ales ale unui tip cu numele Reece. Pare că-şi închipuie că e prietenul Isabelei. Ea mi-a spus că au susținut vreo două concerte împreună şi au ieşit de câteva ori amândoi, dar nu e nimic serios. Când el a vrut să fie mai mult decât prieteni, a încetat să-l mai vadă. Acuma sună într-una cerând să vorbească cu ea şi pentru că Isabel refuză să-i răspundă, devine din ce în ce mai belicos. O

Iubesc enorm pe Isabel, dar uneori am impresia că-şi complică prea mult existența. Aşa că, mulțumesc pentru sugestia privind plaja, dar nu merge.

Kate trase din nou de sutien.

— Aaa, *e* adorabil, comentă Kiera.

— Drăcia asta mă ucide. Nu pot nici să respir.

— Însă arăți senzațional şi asta nu e mai important decât să respiri? o ironiză ea. Ridică-ți-i. E pentru o cauză bună.

— Care cauză?

— Tu. Zilele astea tu eşti cauza căreia mă dedic. Eşti şi cauza lui Isabel. Suntem hotărâte să te scoatem la lumină. Felul tău de a fi e prea serios, pentru a-ți face bine. Eu personal cred că suferi de sindromul copilului-mijlociu. Ştii, eşti foarte nesigură şi plină de fobii, şi ai această permanentă nevoie de a-ți dovedi ție însăți mereu câte ceva.

Kate hotărî să o ignore. Îşi apucă mica geantă de pe masă şi se îndreptă spre debara.

— Eşti ca un text dintr-un manual, continuă Kiera.

— Asta e ceva simpatic!

— Nici nu mă asculți, nu-i aşa?

Când sună telefonul, Kate fu scutită să mai răspundă. În timp ce Kiera se grăbea spre cămăruța lor de lectură, ea deschise uşa debaralei şi începu să-şi caute trenciul. Televizorul urla în bucătărie, aşa că a putut să-l audă pe cel ce prezenta vremea, obscen de vesel, amintind ascultătorilor că Charleston e încă sub influența malefică a unui val de căldură ce nu semăna cu nimic din ceea ce trecuse oraşul în ultimii treizeci de ani. Dacă temperatura rămânea încă două zile la nivelul de 32

grade Celsius, urma să fie stabilit un nou record. Această posibilitate îl făcu pe tipul de la meteo să pară beat de emoție.

Totuşi, umiditatea era adevăratul ucigaş. Aerul era greu şi nemişcat, ca un clei gros. Aburii ce se ridicau din trotuare şi de pe străzi, se amestecau cu poluarea, ce atârna ca un spectru începețoşat peste oraşul lipsit de aer. Nimic n-ar fi ajutat ca să fie curățat cerul, decât o rafală puternică de vânt, dar nici vânt, nici ploaie nu erau pronosticate în curând. Dacă cineva nu era obişnuit, simplul fapt de a respira îi cerea efort. Aerul înăbuşitor îi epuiza atât pe tineri cât şi pe bătrâni, transformându-i în nişte ființe letargice. Să alungi un țânțar cerea mai multă energie decât erau capabili să cheltuiască cea mai mare parte dintre oameni.

Şi totuşi, cu toată căldura oribilă de afară, recepția la care promisese Kate să participe era stabilită să se desfăşoare pe peluzele ce înconjurau o galerie particulară de artă. Evenimentul fusese programat cu săptămâni în urmă şi cortul alb fusese ridicat, înainte ca vremea să devină atât de insuportabilă. Numai o aripă a galeriei nou construite era gata şi Kate ştia că nu era suficient de încăpătoare pentru a găzdui mulțimea aşteptată să participe.

Era imposibil să se sustragă. Proprietarul, Carl Bertolli, era unul dintre prietenii ei. Ştia că i-ar fi rănit sentimentele dacă n-ar fi participat. Datorită traficului, drumul cu maşina din Silver Springs unde locuia ea, până de cealaltă parte a oraşului Charleston, îi lua peste o oră, dar nu plănuia să stea prea mult. Va ajuta la rezolvarea tuturor amănuntelor de ultim moment şi apoi, când

petrecerea va fi în toi, va fugi de acolo. Carl va fi prea ocupat să-i observe plecarea.

Era vernisajul unei pictorițe controversate din Houston, prezentare de tablouri ce stârnise deja proteste şi amenințări la telefon. Carl nici nu putea să fie mai fericit! Considera că orice fel de publicitate, bună sau rea, era benefică pentru bunul mers al galeriei sale. Artista, o femeie care ea însăşi îşi spunea Scorțişoară, avea astfel un protector – deşi dat fiind modul ei de viață, Kate nu putea să înțeleagă motivul. Ca pictoriță, Scorțişoară era mai puțin decât mediocră. Totuşi era excelentă în atragerea atenției asupra ei. În permanență apărea la ştiri şi ar fi făcut orice să fie remarcată. Mai recent, se declarase împotriva oricărui fel de organizare. Când nu arunca vopsea pe pânză, încerca să răstoarne guvernul. Scorțişoară credea în trecerea uşoară prin viață şi în iubirea ieftină. Totuşi picturile ei nu erau ieftine. Erau chiar excesiv de scumpe.

Kiera se întoarse în hol spunând:

— Cel care a sunat era Reece. A început să-mi dea fiori. Se opri văzând-o pe Kate. Se presupune că la noapte nu va ploua. Cum de ai ajuns să te închei până la gât în trenciul ăla? Afară sunt 49 de grade!

— Oare cineva nu poate fi prevăzător? N-aş vrea să mi se ude rochia.

Kiera râse.

— Ştiu care e motivul. Nu vrei ca mătuşa Nora să te vadă în rochia asta. Admite, Katie! Ți-e frică de ea.

— Nu mi-e frică. Încerc doar să evit o lungă cicăleală.

— Dar rochia nu e indecentă.

— Ea aşa o va considera, răspunse Kate în timp

ce-şi punea trenciul pe umeri.

— Va fi ciudat să nu o mai avem pe aici, pentru a ne dirija. O să-mi lipsească.

— Şi mie, şopti Kate.

Nora se muta înapoi în St. Louis. Venise la Silver Springs când sora ei se îmbolnăvise şi rămăsese aici pentru a îngriji de gospodărie, până ce Isabel termina liceul. Acuma, întrucât Kate se întorsese acasă, iar Isabel trebuia să se ducă la colegiu, Nora era gata să plece la casa ei. Îi lipsea apropierea de fiică şi de nepoți.

Nora fusese dar de la Dumnezeu şi se îngrijise de tot, mai ales când au avut mai mare nevoie de ea. Totuşi, era cam închistată în felul ei de a fi şi după părerea surorilor, era obsedată de sex. Kiera o numea nou-născuta virgină. După ce mama lor murise, ea se erijase în paznicul moralei fetelor. După Nora, fiecare bărbat nu urmărea decât „ştiți voi ce", şi menirea ei era să vegheze ca niciun bărbat să nu primească aşa ceva de la nepoatele ei.

Kate aruncă o privire după colț. Din fericire, Nora nu se afla în bucătărie, aşa că închise televizorul, îşi scoase trenciul şi-l puse pe spătarul unui scaun. Îşi înhață apoi cheile şi se grăbi spre garaj. Dacă norocul îi surâdea, va fi afară din casă înainte ca Nora să se întoarcă. Nu-i era realmente frică de mătuşa ei, dar când Nora voia să rănească, dăscăleala ei putea să continue la nesfârşit. Uneori durase chiar o oră.

Kiera o urmări pe Kate prin bucătărie.

— Fii atentă în seara asta. Sunt o mulțime de nebuni acolo cărora le pasă de părerile Scorțişoarei privind guvernul sau religia. Nu predică şi anarhia?

— Luna aceasta cred că a făcut-o. Nu prea

urmăresc ce spune şi ce face şi nu sunt îngrijorată în legătură cu seara asta. Securitatea va fi fără cusur.

— Atunci, Carl e cel îngrijorat.

— Nu, totul e spectacol. Eu nu cred că Scorțișoara crede în vreunul din nonsensurile pe care le clamează. Urmăreşte doar publicitatea, asta-i tot.

— Grupările pe care le-a jignit nu ştiu că totul e doar spectacol şi unele dintre acestea sunt extrem de radicale.

— Încetează să mai fii îngrijorată. Totul va fi în regulă. Kate deschise uşa şi intră în garaj. Căldura îi tăie respirația.

— De ce a trebuit să pleci aşa devreme? Invitația stipulează: între opt şi miezul nopții.

— Asistentul lui Carl m-a sunat şi mi-a lăsat vorbă să fiu acolo la ora şase.

Se urcă în maşina ca un cuptor şi apăsă telecomanda pentru a deschide uşa garajului.

Kiera strigă după ea:

— Vor fi acolo şi coşuri cu cadourile semnate Kate MacKenna?

— Desigur. Carl a insistat. Cred că am devenit una din protejatele lui. Mi-a spus că vrea să poată spune că mă cunoaşte de mult, răspunse ea. Acuma închide uşa. Laşi tot aerul condiționat să iasă afară.

— Deja ai început să devii capul familiei. Foarte agreabil, nu-i aşa?

În mod clar Kiera nu aştepta răspuns, pentru că închise uşa după ce făcu acest comentariu.

Viața *era* într-adevăr agreabilă. Kate avu destul timp să se gândească la asta în timp ce rula pe autostradă, în traficul aglomerat. Deşi încă nu era capul familiei, se îndrepta în mod clar în această

direcție. A fost nostim cum, la un moment dat o mică pasiune a putut să sfârşească prin a deveni o carieră de succes.

În timp ce era ocupată încercând să-şi imagineze ce voia să devină, compania ei a luat naştere. Era în primii ani de liceu şi căuta metode de a face nişte bani, pentru a putea cumpăra cadouri aniversare familiei şi prietenilor. La liceu urma şi cursuri de chimie. Într-o zi, intrând în biroul profesorului, văzu pe masă o lumânare aprinsă. Kate fusese întotdeauna sensibilă la mirosuri şi damful de mosc al lumânării o luă cu asalt. Oribila mireasmă îi dădu ideea de a fabrica propriile ei lumânări. Dar, nu trebuia să Iacă ceva cunoscut, la fel ca şi până acuma. Trebuia ceva deosebit. Cât de greu ar putea fi?

Începu folosind bucătăria drept laborator. La sfârşitul vacanței de iarnă, făcuse prima şarjă de lumânări parfumate. Au fost un dezastru. Amestecase prea multe arome şi ierburi, făcând ca bucătăria să miroase ca un canal.

Mama ei o alungă în pivniță. Totuşi, nu-şi abandonă experiențele. Fiecare minut liber pe care l-a avut în acea vară l-a petrecut lucrând la proiectul ei. Consultă biblioteci şi laboratoare, şi la sfârşitul primului an de liceu, apăru cu nişte lumânări minunate, cu parfum de busuioc şi grapefruit.

Intenția ei a fost să le arunce, dar colega de cameră şi cea mai bună prietenă a ei, Jordan Buchanan, a intuit potențialul mare pe care-l conțineau. Jordan luă zece lumânări, le puse un preț şi le vându pe toate într-o singură seară. Apoi îi propuse lui Kate să-şi folosească numele pe toate produsele. După care o ajută să deseneze o

emblemă şi câteva ambalaje deosebite.

Parfumurile curate şi proaspete, împreună cu nişte containere de sticlă octogonale pe care le descoperise Kate, făcură din lumânări o marfă căreia nu puteai să-i rezişti şi care te cucerea imediat. Comenzile începură să curgă. Kate, împreună cu doi salariați cu jumătate de normă, încercau să fabrice şi să stocheze cât mai multă marfă în timpul vacanței de vară, dar această acțiune umplu pivnița, aşa că trebui să se mute într-un spațiu mai mare, pe care-l închirie în partea cealaltă a oraşului. Se afla într-o zonă urâtă, dar din această cauză era foarte ieftin.

La absolvirea liceului, comenzile apărură din toate colțurile țării. Kate realiză că slăbiciunea întreprinderii ei consta în management şi hotărî să se întoarcă la şcoala din Boston, pentru a-şi lua masteratul. Dar pentru a face compania să-şi continue activitatea, în timp ce ea se afla departe, o numi pe mama ei parteneră de afaceri, pentru a putea semna cecuri şi a face depuneri. Deoarece Kate investea profiturile înapoi în companie, era strâmtorată cu banii. Locuia în apartamentul lui Jordan din Boston şi deseori îşi petrecea sfârşitul de săptămână alături de marea ei familie din Nathan's Bay.

Era o luptă neîntreruptă, dar Kate reuşi să facă în aşa fel încât afacerea să continue să se dezvolte şi în absența ei. Apoi, când mama i s-a îmbolnăvit grav, ambiția lui Kate a fost să se întoarcă acasă, pentru a-i fi alături. Un an lung şi trist a trecut de la moartea mamei ei, ilar în acest în Kate şi-a terminat studiile şi a făcut planuri de mărire a companiei.

Acuma se întorsese definitiv în Silver Springs şi

era gata să ridice afacerea la un nivel superior. Se extinsese fabricând loțiuni de corp, cu trei nuanțe de parfum ce purtau semnătura ei şi se numeau Leah, Kiera şi Isabel, după mama şi surorile ei. Spațiul pe care îl închiriase mai de mult devenise prea strâmt, aşa că negocie să închirieze un depozit mult mai încăpător şi mai aproape de casă. Se gândea de asemenea şi la angajarea mai multor lucrători.

Anton's, un lanț de magazine de prim ordin, era nerăbdător să-i preia produsele şi în curând urma să semneze un contract de colaborare exclusiv şi extrem de profitabil.

Deci, toate grijile privind banii se vor evapora.

Zâmbi gândindu-se la asta. Primul lucru pe care intenționa să-l cumpere, când urma să aibă puțini bani în plus, era o maşină cu aparat de aer condiționat mai performant. Continuă să răsucească butoanele, dar asta nu o ajută cu nimic. Aerul pe care-l emana aparatul era călduț.

Când ajunse la neruşinat de pretențioasa proprietate a lui Carl, era pe punctul de a se topi. Acesta moştenise Liongate de la tatăl său şi-şi construise galeria pe această proprietate. Doi lei masivi străjuiau porțile din fier forjat cu deschidere electronică.

Un paznic îi controlă numele pe o listă şi o lăsă să între. Casa lui Carl cu două niveluri se afla la capătul unei alei din vârful unei coline aerate, dar galeria ce găzduia vernisajul Scorțişoarei se afla cam la jumătatea drumului dintre intrare şi colină, spre sud. Un uriaş cort alb fusese ridicat alături de structura din piatră albă a galeriei.

Un alt paznic îi arătă unde să parcheze. În mod

clar, Carl aştepta o mare mulțime de invitați, dacă numărul de paznici şi chelneri ce se vânzoleau între galeria anexă şi cortul cel alb constituia un indiciu.

Kate trecu cu maşina peste pajiştea bine tunsă, roțile îngropându-se în gazonul de curând udat. Era gata să se încadreze pe drumul pietruit, când sună telefonul.

— Bună, Kate, iubito. Unde eşti? Vocea melodioasă a lui Carl ajungea la ea plutind din receptor.

— Sunt aici, pe pajiştea ta, Carl.

— Aaa, asta e minunat!

— Tu unde eşti? întrebă ea.

— Mă aflu în debaraua mea, încercând să mă hotărăsc între costumul alb de în şi blazerul cu dungi roz şi pantalonii crem. În oricare dintre situații, ştiu că mă voi topi, dar trebuie să arăt spilcuit înaintea criticilor care vor sosi acolo în seara asta, nu-i aşa?

— Sunt sigură că vei arăta foarte bine.

— Voiam doar să-ți fac cunoscut că nu voi ajunge prea curând. Trebuie să mă grăbesc să mă îmbrac, apoi să mă duc să o iau pe Scorțişoară de la hotel. Limuzina mă aşteaptă. Vreau să-ți cer o favoare. Eşti bună să controlezi, în locul meu, ca totul să fie în ordine în cort? Nu voi avea timp să ajung înainte de sosirea oaspeților şi vreau ca totul să fie perfect. Cu gusturile tale impecabile, ştiu că vei veghea să arate totul splendid.

— Voi fi încântată s-o fac, răspunse Kate zâmbind de înclinația prietenului ei spre dramatizare.

— Eşti o dulceață. Îți rămân îndatorat, zise Carl şi închise.

Kate descoperi intrarea şi pătrunse în cort. În tot

spațiul existent, se aflau aparate de aer condiționat ce răspândeau rafale de răcoare, totuşi nu reuşeau să îmbunătățească prea mult situația, cu toți chelnerii aceia care intrau şi ieşeau. Uriaşele mese ale bufetului erau aşezate la un capăt al cortului, una lângă alta, şi încărcate cu aranjamente florale viu colorate, în glastre de cristal şi pe platouri strălucitoare de argint.

Măsuțe acoperite cu fețe de masă albe şi scaune pliante tot albe erau răspândite în spațiul rămas. Totul; părea să se desfăşoare fără cusur.

Descoperi coşurile conținând cadourile de la ea pe o masă din fund. Fața de masă albă ajungea până la pământ şi emblema ei atârna suspendată în față. Se duse repede într-acolo pentru a o îndrepta şi aranjă coşurile în semicerc. După ce termină, făcu un pas înapoi şi admiră cât de frumos arătau.

Ocoli masa şi întinse mâna după un scaun, dar îşi schimbă părerea. Sutienul Wonder o înnebunea. Articolul acesta de lenjerie se simțea ca o menghină sufocantă în jurul coşului pieptului. Agoniza, dar încercă să nu-l sfâşie, în timp ce se grăbea spre galerie pentru a găsi o toaletă unde să şi-l scoată şi să-l arunce la gunoi.

Din nefericire, toaleta doamnelor era blocată, la fel şi a domnilor. Nişte îngrijitoare făceau curățenie. Kate ar fi ignorat semnele de închis şi ar fi intrat, dar erau şi paznicii care stăteau la uşi şi era sigură că n-ar fi lăsat-o să între.

Şi acuma ce era de făcut? Kate privi în jur după o cameră liberă, cu o uşă pe care să o poată deschide. Nu exista niciuna. Se întoarse în cort simțindu-se mizerabil, dar starea i se îmbunătăți când observă un coş uriaş cu flori, ce fusese pus pe pământ exact

sub emblema ei ca o vitrină. Trebuia să-şi amintească să-i mulțumească lui Carl pentru atenție! Căldura devenise sufocantă. Luă un program şi începu să-şi facă vânt. Cu mai puțin de două ore înainte ca mulțimea să sosească, chelnerii se grăbeau să mai instaleze câteva aparate portabile de aer condiționat. Kate se îndreptă spre fundul cortului, pentru a nu le sta în cale.

Când ridică un colț al pânzei cortului, pentru a inhala puțin aer proaspăt, descoperi la o depărtare de câțiva metri un pâlc de copaci înconjurat de tufe dese. Hopa! Ştia exact ce trebuia să facă. Tufişurile îi vor asigura puțină intimitate şi îi vor trebui doar câteva secunde să-şi desfacă sutienul fără bretele şi să-l tragă afară. Se uită în toate direcțiile, pentru a se asigura că nimeni nu se uită la ea, sau n-o urmăreşte şi se îndreptă spre copaci.

Un minut mai târziu desăvârşise isprava.

— În sfârşit, oftă ea uşurată. Acuma putea să respire.

A fost ultimul ei gând, înainte de explozie.

CAPITOLUL TREI

Poliția o găsi încolăcită pe o parte, la rădăcina unui nuc bătrân de o sută de ani. Îi găsiră şi sutienul atârnat într-o magnolie smulsă din rădăcini, la o depărtare de aproximativ 5 metri. Nimeni nu-şi putea închipui ce forță a exploziei a dezbrăcat-o de articolul acela de lenjerie din dantelă neagră, lăsându-i totuşi rochia întreagă. În afară de faptul că era plină de frunze şi noroi, rochia rămăsese într-o singură piesă.

Suflul exploziei smulsese o porțiune uriaşă dintr-o

parte a colinei, lăsând în urmă o gaură de mărimea unui mic crater, acolo unde fusese cortul. Focul care a rezultat pârjoli totul în cale, coborând colina ca un râu de lavă. Magnificul şi regescul nuc fusese retezat în două, mai jos de jumătatea trunchiului. O ramură viguroasă se rupsese şi aterizase deasupra lui Kate, ca un arc, acoperind-o în totalitate. Ramura acționase ca o barieră în fața aşchiilor din sticlă, metal, pânză şi lemn, ce zburaseră prin aer ca gloanțele dintr-o mitralieră.

Casele au fost zguduite pe o distanță cam de 800 în, aşa cum jurau unii locatari. Alții au spus că trepidația s-a simțit ca un cutremur şi au alergat pe prag, pentru a se proteja.

A fost o minune că nimeni n-a fost ucis, sau serios rănit. Dacă cineva din personal sau dintre oaspeți ar fi fost în cort în momentul exploziei, paramedicii ar fi avut mult de lucru pentru a-i identifica.

În mod cert Kate ar fi fost ucisă şi, dacă n-ar fi fost sutienul acela care o îmbolnăvise strângând-o, sigur ar li rămas în centrul exploziei. Şi a mai existat o minune, faptul că toate membrele corpului ei se aflau în locul căruia îi aparțineau. Una din tijele de metal ce susținuseră cortul zburase ca o rachetă teleghidată şi se înfipsese în trunchiul copacului, oprindu-se exact deasupra lui Kate. Vârful se afla la numai doi centimetri de inima ei.

Nate Hallinger, un detectiv nou repartizat la divizia Charleston, a fost primul care a văzut-o. Tocmai îşi croia drum în sus pe colină, încercând să evite echipa ce marca locul crimei, când auzi în apropiere un telefon celular sunând. Melodia îi aminti de filmul acela din seria Harry Potter, pe care i-l dăruise nepotului său. Sunetul încetă în

momentul în care ajunse la nucul retezat. Crezu că telefonul se află undeva pe pământ şi când se lăsă într-un genunchi pentru a împinge o creangă din drum, descoperi o pereche de picioare frumos proporționate.

Încercă să se apropie de femeie, pentru a vedea dacă e moartă sau vie. O parte din trunchiul copacului începu să se clatine şi dacă s-ar fi deplasat cu totul, ar fi strivit-o. Detectivul se retrase când o auzi gemând.

Doi paramedici veneau spre el.

— Maică Sfântă, George. Vrei să te uiți la asta? remarcă unul dintre ei.

— Să mă uit la ce? întrebă partenerul lui, cu un clar accent din Bronx. Se târa pe burtă pentru a ajunge la victimă.

— La tija asta, omule. Uită-te la bara asta de metal. S-a oprit exact lângă pieptul ei. Nu-i aşa că a avut noroc că mai trăieşte?

— Presupunând că e întreagă, atunci da, sunt de acord Riley. A avut într-adevăr noroc.

George era cu cincisprezece ani mai în vârstă decât partenerul lui. Îl antrenase pe Riley şi deşi îi plăcea să lucreze alături de el, pălăvrăgeala continuă a tânărului îi călca uneori pe nervi. Lui Riley îi plăcea să bârfească – ceea ce George nu aproba – dar uneori în felul acesta căpăta informații interesante.

Riley ridică cu grijă una din ramurile rupte şi se grăbi spre femeie.

— Ai auzit? şopti el. Polițiştii cred că pictorița a fost ținta, dar bomba a explodat prea devreme. L-am auzit pe unul dintre pompieri spunând că ar fi fost superucisă, dar nu sunt sigur ce înseamnă asta şi

n-am îndrăznit să întreb, pentru că astfel şi-ar fi dat seama că am tras cu urechea.

Cei doi oameni nu reuşiră să ajungă până la ea, aşa că strigară după ajutor. A fost nevoie de patru pompieri solizi pentru a ridica trunchiul retezat şi a-l înlătura din drum. Un minut mai târziu fură mutate şi ramurile mai grele, iar paramedicii pătrunseră înăuntru. Amândoi se minunară că n-au găsit niciun os rupt. O ridicară cu precauție pe brațe şi blând o depuseră pe o targă.

Kate îşi revenea încet. Făcu eforturi să deschidă ochii. Prin negura uşoară şi vagă, reuşi să desluşească trei bărbați care se conturau deasupra ei.

Se simțea parcă ar fi fost într-un hamac şi vântul o împingea în toate direcțiile. Închise ochii din nou şi luptă împotriva leşinului, în timp ce era cărată în josul colinei, în aer simți miros de ars.

Nate mergea alături de ea.

— O să fie bine? întrebă el.

— S-ar putea, răspunse Riley.

— Doctorii vor hotărî, sublinie şi George.

— Poate vorbi?

— Cine eşti tu? întrebă George.

— Detectiv Nate Hallinger. Poate vorbi? repetă el întrebarea.

— Are un hematom la ceafă cât o minge de baseball, replică Riley.

Celălalt paramedic dădu din cap, dar atenția lui, observă Nate, era concentrată pe pacientă.

— Probabil că a suferit o comoție, mai zise el.

— Îhî, comentă Nate. Dar poate vorbi? întrebă din nou, gândind că poate punând a treia oară întrebarea, va exercita un fel de vrajă asupra tipilor.

A spus ceva?

— Nu, e încă dusă! răspunse Riley.

Ceața din capul lui Kate începu să se ridice, dar aproape că-i părea rău. Se simțea ca şi cum cineva îi înfipsese o secure în partea din spate a țestei – aşa că încercă să ridice mâna să se pipăie, pentru a vedea dacă realmente exista ceva acolo.

— Da, poate vorbi! şopti ea cu voce tremurată. Poate să şi meargă.

Nate schiță un surâs. Femeia era a naibii de isteață, îi plăcea.

— Poți să-mi spui cum te cheamă?

Ea nu îndrăzni să dea din cap. Orice mişcare îi accentua durerea. Aspirină, gândi ea. O aspirină ar rezolva totul.

— Kate MacKenna, răspunse apoi. Ce s-a întâmplat?

— O explozie.

Ea se încruntă.

— Nu-mi aduc aminte de nicio explozie. A fost cineva rănit?

— Tu ai fost, răspunse Riley.

— Eu sunt în regulă. Vă rog puneți-mă jos.

Cererea îi fu ignorată. Mai întrebă o dată dacă a fost cineva rănit şi îi răspunse George:

— Câteva zgârieturi şi vânătăi.

— Aş putea avea o aspirină?

— Probabil că ai o durere drăcească de cap, nu-i aşa? remarcă George. Dar nu putem să-ți dăm încă nimic. Când vei ajunge la spital…

— N-am nevoie să merg la spital.

— În mod sigur cineva trebuie să se uite la tine, comentă Riley.

Confuză, îl privi cu coada ochiului.

— Pardon?

— La urma urmei, n-ai sărit în aer, zise el. Dacă ai fi fost în cort, acuma ai fi lipsită de orice speranță.

Ajunseră la poalele colinei şi se opriră pentru a aştepta un polițist care să deschidă uşile din spate ale ambulanței.

— Merg la spital împreună cu ea, zise Nate.

— Bănuiesc că asta e în regulă. Semnele vitale sunt bune.

Nate fluieră pentru a atrage atenția unui polițist, arătă spre ambulanță şi apoi urcă şi el.

— N-am nevoie să merg la spital. Sunt foarte bine deja, zise ea. Maşina mea e aici… undeva.

— Nu poți să conduci, zise George.

— Carnetul meu de conducere e în maşină şi geanta şi… Îşi dădu seama cât de lipsite de importanță erau aceste informații şi încetă să mai vorbească.

— Crezi că ai putea să răspunzi la câteva întrebări? o chestionă Nate.

Îi plăcea vocea lui. Era blândă… Şi nu prea puternică.

— Sigur că da.

— Spune-mi ce s-a întâmplat?

Ea oftă.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. De ce nu-şi putea aduce aminte? Ce nu era în regulă cu ea? Poate că atunci când va scăpa de durerea asta de cap îşi va aminti.

— Ai văzut pe cineva neobişnuit… Ştii, cineva care nu aparținea locului?

Ea închise ochii.

— Nu… Regret. Poate am să-mi amintesc mai târziu. Ştia că îi înşela aşteptările. Şi nimeni n-a fost

rănit? repetă ea.

El o asigură că nu.

— Cei cu aprovizionarea şi personalul se aflau în interiorul clădirii, pregătind tăvile şi încercând să menţină răcoarea. Proprietarul era într-o limuzină în drumul lui pentru a o lua pe pictoriţă.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, şopti ea.

— Dacă s-ar fi întâmplat mai târziu, ar fi fost un masacru, comentă George.

Detectivul stătea vizavi de ea, cu braţele sprijinite pe genunchi, mâinile încleştate una într-alta şi privirea atentă, în timp ce se aplecă spre ea întrebând:

— Încearcă să te gândeşti, Kate. N-ai observat nimic neobişnuit?

Insistenţa din vocea lui străbătu prin ceaţa din mintea ei.

— Tu nu crezi că a fost un accident, nu-i aşa?

— Nu excludem nicio posibilitate.

— N-ar fi putut să fie unul din aparatele alea de aer condiţionat? mai întrebă ea. Erau fire electrice peste tot. Poate că unul a fost supraîncărcat… Se opri când el dădu din cap. Nu e posibil ca unul dintre acestea să fi sărit în aer? continuă ea întrebările.

— Nici chiar o sută de aparate de aer condiţionat n-ar fi putut să provoace asemenea distrugeri. Explozia a spulberat jumătate din colină.

Riley se aplecă spre Kate şi-i controlă din nou tensiunea. Zâmbea când i-a scos garoul.

— Cum îi merge? întrebă Nate.

— Parametrii sunt încă buni.

— Şi capul e mai bine, zise ea. Era o minciună, dar voia să plece acasă.

— Totuşi ai nevoie să fii consultată la spital, zise George.

Hallinger îşi închise carnetul de notițe şi o privi îndelung. Nu multe victime, gândi el, sunt atât de frumoase ca asta. Îşi dădu seama că o privea insistent şi întoarse repede ochii.

— Arborele acela bătrân ți-a salvat viața. Dacă n-ai fi stat în spatele lui, n-ai fi supraviețuit. Ce făceai acolo, aşa departe? Erai destul de departe de galeria anexă şi de cort.

Ea întoarse capul şi se trase înapoi. Realmente voia o aspirină.

— M-am dus să mă plimb, răspunse apoi. Nu era o minciună; chiar mersese să se plimbe. Nu credea că mai era nevoie să explice şi de ce.

— Pe căldura asta? Aş fi crezut că ai fi vrut mai bine să te duci în galerie, sau să te îndrepți spre casă, sau poate chiar să rămâi în cort, lângă unul din aparatele acelea de aer condiționat.

— Ai fi crezut, fu ea de acord. Dar n-am făcut-o. Am mers să mă plimb. Căldura nu mă deranjează prea mult. Desigur, era o minciună, dar era una mică cu care putea să trăiască.

— Ai fost singură când te-ai dus să te plimbi?

— Da, am fost singură.

— Hmmm… Arăta neîncrezător.

— Detectivule, dacă cineva ar fi fost cu mine, n-ar fi fost şi el sau ea doborâți şi inconştienți?

— Dacă el sau ea ar fi rămas acolo. Înainte de a i se răspunde, continuă: Cât timp ai stat pe acolo?

— Pe acolo? Adică unde?

— În spatele copacului.

— Nu ştiu. Nu prea mult.

— Aşa… Neîncrederea trecuse acum în vocea lui.

— E vreo problemă? întrebă ea.

— Echipa care se ocupă cu marcarea scenei crimei a găsit ceva, cam la şase metri depărtare de tine.

— Ce au găsit? întrebă ea şi numai atunci îşi dădu seama încotro bătea el. O Doamne, cucuiul de la cap o prostise.

— Un articol de îmbrăcăminte, răspunse el. De lenjerie. Iată de ce mă întrebam cine a fost cu tine.

Putea să simtă cum i se aprind obrajii.

— Nimeni n-a fost cu mine. Mă întrebi în legătură cu sutienul acela negru, nu-i aşa? Şi te mai întrebi dacă mi-a aparținut? înainte ca el să poată răspunde ea se ridică pe jumătate. Mie mi-a aparținut. Toaleta doamnelor era încuiată şi aveam nevoie de puțină intimitate pentru a mi-l scoate. Am văzut copacii şi m-am îndreptat într-acolo.

— De ce?

— Cum de ce?

— De ce ai vrut să ți-l scoți?

E extrem de insistent, gândi ea şi ar fi putut să i-o spună, dar în loc de asta hotărî să fie cinstită:

— Mă ucidea!

— Poftim?

Toți cei din ambulanță deveniră brusc interesați de discuție. Riley şi George aşteptau să explice.

— Sârma…

— Da?

Dumnezeule mare!

— O femeie ar înțelege.

— Şi un bărbat nu?

Nu o slăbea deloc. Se întrebă dacă nu cumva în mod intenționat încerca să o pună într-o situație stânjenitoare.

— Încearcă să pui pe tine numai o oră unul din

aceste obiecte şi crede-mă că şi tu ți l-ai scoate.

El râse.

— Nu, mulțumesc. Am impresia că va trebui să te cred pe cuvânt.

— Intenționezi să scrii şi asta în carnetul tău de notițe?

El schiță un zâmbet simpatic.

— Eşti măritată? o întrebă. Există vreun soț cu care trebuie să iau legătura?

— Nu, nu sunt căsătorită. Locuiesc cu surorile mele. Încercă să se ridice şi numai atunci realiză că era legată de targă. Trebuie să le sun. Vor fi îngrijorate.

— Când vom ajunge la spital, le chem eu pentru tine. El se aşeză pe bancă şi privi pe geamul din spate. Aproape am ajuns.

— Nu e nevoie să merg la spital. Durerea de cap aproape mi-a dispărut.

— Îhî…

Din felul cum rostise răspunsul îşi dădu seama că nu o credea.

— Nu locuieşti în Charleston, zise el.

— Nu, răspunse ea. Ştia că probabil era deja în posesia adresei, a numărului de telefon şi poate al fiecărui amănunt din viața ei. O convorbire telefonică cu un camarad care posedă un computer i-ar fi spus tot ce voia să ştie.

— Locuim în Silver Springs, dar e un drum scurt cu maşina până în oraş. Eşti nou prin părțile astea?

— Da, răspunse el. Tocmai am fost mutat din Savannah. Aici e un loc destul de aşezat. Zâmbi în timp ce adăugă: … De obicei. Fac pariu că asta e cea mai mare emoție pe care o vei încerca tot anul.

CAPITOLUL PATRU

Oare?

Kiera şi Isabel pătrunseră în goană prin uşile camerei de la urgență. Kiera păru uşurată când o văzu pe Kate şi zâmbi. Isabel părea speriată.

Medicul ce se ocupa de urgențe o cercetase pe Kate şi o trimisese la subsol pentru scanare. Tehnicienii fură foarte conştiincioşi şi trebui să aştepte două ore înainte de a termina cu ea. Apoi trebuia dusă sus în camera destinată ei.

Kiera păşea în sus şi în jos pe hol. Isabel stătea pe marginea patului privind la televizor. Imaginile cu urmările exploziei apăreau pe toate posturile.

În secunda în care Isabel o zări pe Kate, sări în picioare aşteptând cu nerăbdare până fu în pat, apoi se aruncă în brațele surorii sale.

— Eşti în regulă, nu-i aşa? Ne-ai tras o spaimă, dar acuma eşti în regulă, nu-i aşa?

— Da. Sunt bine.

Kiera preluă controlul aranjându-i patul în aşa fel încât Kate să poată şedea ridicată, sprijinită de perne.

— Nu vezi trei persoane, nu-i aşa? mai întrebă Isabel. Tocmai înfoia perna din spatele capului lui Kate, cauzându-i surorii sale o porție bună de durere.

— Dacă te-ar fi văzut în trei exemplare, până acuma ar fi țipat. O singură Isabel e destul! râse Kiera.

— Nu e nostim deloc, comentă Isabel. Dar şi ea zâmbea.

Kiera scoase fişa lui Kate din rama de metal de la

picioarele patului de spital şi începu să citească însemnările medicului.

— Poți să te uiți la asta? întrebă Isabel.

Kiera ridică din umeri.

— Dacă n-ar fi vrut să le citim, n-ar fi lăsat-o aici. Te vor reține aici peste noapte pentru observații.

— Ştiu, comentă Kate. Dar eu vreau să merg acasă.

— Trebuie să rămâi... ca o prevedere, adăugă Kiera. Mătuşa Nora e tot la întrunirea ei, dar i-am lăsat un mesaj. Fără îndoială că va voi să-şi aducă aici un pat de campanie, pentru a te putea supraveghea toată noaptea.

— Şi-a spart capul? se minună Isabel privind fişa peste umărul Kierei.

— Nu prea cred. Țeasta ei e tare ca granitul.

Isabel îi strângea lui Kate mâna.

— M-ai speriat... vreau să spun, pe noii Ne-ai speriat. Nu ştiu ce ne-am face fără tine. Cât timp te-ai aflat la Boston, a fost pustiu. Când Kiera era acasă, îşi ținea în permanență nasul înfundat în manualele de medicină.

— O să fie bine, Isabel. N-o mai stresa.

Isabel se îndreptă spre fereastră şi se aşeză pe pervaz.

— În regulă, n-am s-o mai stresez. Aşa că spune-mi... cine era bărbatul ce-i însoțea pe tipii de la ambulanță? E realmente drăguț.

— Bărbaților nu le place să li se spună drăguți, răspunse o voce masculină.

Niciuna dintre ele nu observase că Nate stătea în uşă.

Făcu un pas înapoi când toate cele trei surori se întoarseră spre el. Fir-ar să fie, niciuna dintre ele nu

era o ființă obișnuită! Fața Isabelei devenise aproape instantaneu de un roz strălucitor.

— Te rog intră, zise Kate. Îl recomandă apoi surorilor ei şi aşteptă să spună de ce venise.

— Am uitat să-ți dau cartea mea de vizită, zise el. Dacă ai nevoie de ceva, sau dacă îți aminteşti ceva, indiferent cât de insignifiant ți s-ar părea, vreau să mă suni.

— Da, aşa voi face.

Ezita, dar nu putea să se gândească la nimic altceva să întrebe sau să spună, care să-l facă să mai rămână în cameră.

— Cum te simți cu capul?

— Mai bine.

El dădu din cap.

— Atunci e în regulă.

Se întorsese să plece, când Isabel îl chemă:

— Pot să te întreb ceva, detectiv? făcu un pas spre el şi zâmbi.

Kate şi Kiera schimbară o privire. Isabel începuse să-şi exercite farmecul, farmecul ei ce nu greşea niciodată. Îşi aruncă părul pe spate şi mai făcu un pas.

— Sigur, răspunse el. Ce vrei să ştii?

— Intenționează poliția să o aresteze pe pictoriță, pe Scorțişoară, pentru a o proteja?

El se sprijini de tocul uşii.

— De ce întrebi?

Ea făcu un semn cu capul spre televizor.

— A apărut la ştiri cerând protecția poliției, ceea ce e o adevărată ironie când stai să te gândeşti. Până acuma a blamat în permanență poliția. Unul dintre reporterii de la ştiri a citat câteva din lucrurile oribile pe care le-a spus în trecut. Cred că a spus că

toți sunteți puşi pe luat, sau ceva de genul acesta. Nu ştiu de ce n-a fost dată în judecată. Inspiră adânc apoi continuă: Scorțişoară spune că a fost pusă o bombă, cu intenția de a o ucide pe ea. Spune că oamenii încearcă să o facă să tacă, din cauza opiniilor ei politice… şi, ohoo, a artei sale.

— Crede că oameni încearcă să o ucidă din cauza picturilor ei? Sunt chiar aşa de proaste? întrebă Kiera. Râdea scuturând din cap.

Isabel se încruntă.

— Nu e nostim deloc. Erau vreo două picturi pe peretele din spatele ei, spre care continua să arate când i se lua interviul. Cred că probabil îşi făcea puțină reclamă.

— A aflat cineva ce a cauzat explozia? întrebă

Kiera.

Nate se întoarse spre ea.

— Nu suntem siguri de ce fel era, dar în mod clar a fost o bombă. Avem o echipă ce lucrează la această problemă.

O privi din nou pe Kate.

— Dacă îți aduci aminte de ceva… zise el şi se îndreptă spre uşă.

Kate dădu din cap.

Isabel aşteptă până ce fu sigură că nu mai putea să o audă, apoi comentă:

— Nu-i aşa că e adorabil?

— Da, categoric că e adorabil, fu de acord Kiera. Dar e prea mare pentru tine. Trebuie că are cam treizeci de ani. Şi…

Isabel îşi încrucişă brațele pe piept.

— Şi ce?

— Şi e interesat de Kate.

Kate nu dăduse prea mare atenție conversației,

până ce nu-şi auzi rostit numele.

— În calitate de martor, sublinie ea. E interesat de mine ca martor. Asta e tot.

— Nu e prea mare pentru mine, interveni Isabel. Mă întreb dacă e singur, sau e căsătorit. N-am văzut nicio verighetă pe deget.

— Lasă-l în pace, zise Kiera în mod clar exasperată. Nu e interesat de tine.

Isabel îşi ignoră sora.

— Ar fi trebuit să-l întrebi, Kate.

— Am fost inconştientă, pentru numele cerului! Se lăsă prudentă pe pernă. Capul îi pulsa, dar conversația, oricât de grotescă era, o amuza. Când ar fi trebuit să-l întreb? în ambulanță?

— Nu, sigur că nu. Voiam doar să spun…

— Da?

— Ai lăsat încă o ocazie să treacă pe lângă tine.

— Probabil că glumeşti. Ar fi râs, dacă n-ar fi durut-o atât de tare capul.

— Categoric nu glumesc. Jur că nu-mi aduc aminte când ai avut ultima relație mai serioasă, în care să fi fost implicată. De fapt, nu cred că ai fost vreodată…

— Kate, draga mea! strigă Carl Bertolli de pe prag.

Aşteptă până ce toți ochii se fixară asupra lui, apoi intră în fugă în cameră, ca o rafală de vânt. Carl iubea atât de mult marile intrări, indiferent de ocazie.

Isabel era emoționată să-l vadă din nou. Îl întâlnise doar o dată, când se oprise acasă la ele pentru a o lua pe Kate şi a o conduce la un fel de acțiune de beneficiu importantă, dar îi lăsase o impresie de neuitat. Carl fusese atât de bombastic, mai măreț decât însăşi viața. Îi spusese lui Kate că

era sigură că el avea cel puțin o capă, pe care o îmbrăca la evenimentele acelea sociale de iarnă.

Îi luă mâna lui Kate în ambele lui mâini şi se aplecă să o sărute pe frunte.

— Biata, biata mea dragă! E un coşmar, un adevărat coşmar. E surprinzător că nimeni n-a fost rănit serios sau omorât în explozie şi îți spun, dacă n-aş fi îmbrăcat în costumul ăsta alb, aş îngenunchia şi i-aş mulțumi lui Dumnezeu.

Kiera tuşi pentru a-şi ascunde hohotul. Kate îşi trase mâna dintr-ale lui:

— Îți aduci aminte de surorile mele, Kiera şi Isabel.

— Sigur, sigur că îmi aduc aminte. Schiță un zâmbet şi adăugă: Sper că nu mă învinovățeşti pe mine de cele întâmplate. N-ar fi trebuit să-i permit niciodată nebunei ăleia de artistă să-şi expună picturile. Am fost avertizat, dar nu mi-am închipuit că există cineva care o ia în serios. Se întoarse spre Kate şi adăugă: Şi totuşi cred că vinovăția *trebuie* să cadă pe umerii mei.

Voia să fie consolat. Kate n-avea intenția.

— Carl, poliția va lămuri totul. N-aveai de unde să ştii că cineva va atinge astfel de extreme.

— Ce bine că spui asta! Ştii că galeria n-a suferit în niciun fel? Nici măcar o piatră nu s-a clintit. Nu e uimitor? Desigur, am pe peluză o gaură de mărimea unei piscine, cu care va trebui să fac ceva, dar când mă gândesc cât de rău ar fi putut să fie… Făcu o pauză, ridică grijuliu din umeri şi o bătu din nou pe mână. Te las să te odihneşti, acuma că am aflat că mă ierți. Dacă ai nevoie de ceva, orice…

— Să fii sigur că te sun.

Îi mai adresă un zâmbet strălucitor, se înclină

spre Isabel şi Kiera şi părăsi camera.

Kiera şi Isabel priveau fix uşa goală. Energia din cameră părea că a dispărut odată cu plecarea lui.

— Carl e un tip interesant, remarcă Kiera. Puțin cam dramatic, dar interesant.

— Mătuşa Nora e prinsă de el, zise Isabel. Mi-a spus că-i aminteşte de un tânăr George Hamilton. Când am întrebat-o cine a fost George Hamilton, a apucat-o nebunia şi mi-a spus că nu e chiar atât de bătrână. N-am idee ce a vrut să spună. Hei, Kate, ce e cu Carl?

— Ce să fie cu el?

— Fii atentă. Vorbim despre viața ta amoroasă…

— Nu, nu noi. Tu vorbeai.

Isabel ignoră întreruperea.

— Şi pentru că nu pari înclinată să faci ceva de una singură, simt că trebuie să te ajut.

Kiera izbucni în râs.

— Şi tu crezi că Kate şi cu Carl s-ar potrivi?

Kate schiță o grimasă încercând să nu râdă şi ea.

— Nu numai că Carl nu e genul meu, dar e logodit. Logodnica lui se potriveşte mult mai mult cu idiosincrasiile lui, decât aş reuşi eu vreodată.

Isabel roşi.

— În regulă, poate nu el. Dar, Kate, ai nevoie de cineva aşezat care să echilibreze supertensiunea din tine.

— Nici nu există un astfel de cuvânt, comentă

Kiera.

— Te rog, ai milă de mine, pledă Kate. Du-o pe Isabel acasă.

— În regulă. Plecăm. Sună-mă dimineață şi spune-mi când să vin să te iau.

Isabel nici măcar nu era ofensată că sora ei Kate

dorea să scape de ea. Se îndreptă spre uşă şi apoi se opri.

— Să nu mă mai sperii niciodată aşa! Promite-mi, Kate.

Kate răspunse fricii din vocea ei:

— Promit.

Isabel dădu din cap.

— În ordine. Apoi oftă adăugând: acuma că ai venit acasă de-a binelea, lucrurile vor reveni la normal.

CAPITOLUL CINCI

Kiera o luă acasă pe Kate de la spital cu maşina, în după-amiaza următoare. Intrau pe aleea din faţa casei exact când un curier de la o firmă de Contabilitate Publică Autorizată era gata să bată la uşa lor. În timp ce Kiera semna de primire, curierul depuse în braţele lui Kate un plic gros.

— Ghici ce vom face în seara asta, întrebă Kate în timp ce deschidea uşa şi se îndrepta spre bucătărie. Apoi luă un cuţit pentru a deschide plicul şi-i goli conţinutul pe masă.

Isabel le urmă pe surorile ei în bucătărie.

— Ce sunt toate astea? întrebă ea. Apoi dispăru în spatele uşii de la frigider, căutând ceva de ronţăit.

Îi răspunse Kiera.

— Note de plată. L-am rugat pe Tucker Simmons, contabil public autorizat, să-mi trimită toate socotelile de care s-a ocupat Mami.

Isabel închise frigiderul şi se îndreptă spre masă cu o baghetă de ţelină în mână.

— Dar de ce ne dau nouă acuma notele de plată?

— Când Mami s-a îmbolnăvit grav, a stabilit cu

domnul Simmons ca el să reţină toate notele de plată, timp de un an după moartea ei. I-am spus că aş putea să mă ocup eu de ele, dar a insistat, considerând că ar fi prea dificil pentru mine să fac asta de la Boston. Şi ştiţi şi voi cât de convingătoare putea să fie Mami.

— Există suficienţi bani rămaşi pentru a plăti toate aceste note de plată? mai întrebă Isabel, fluturând bagheta de ţelină spre teancul de plicuri.

— Bănuiesc că suntem pe cale să aflăm, răspunse Kiera. Mami era atât de secretoasă în privinţa bugetului. De câte ori o întrebam care e situaţia banilor, îmi răspundea acelaşi lucru: „Ne descurcăm destul de bine".

— Asta mi-a spus şi mie întotdeauna, adăuga Kate. Era aşa de plictisitor!

Isabel îşi atenţionă surorile să nu îndrăznească să o critice pe mama lor.

— A fost aşa de chibzuită. Voia ca niciuna dintre noi să nu fie îngrijorată. Kiera, a dorit ca tu să te concentrezi asupra medicinei, iar Kate, a vrut ca tu să-ţi dai masteratul. Niciuna dintre voi nu avea nevoie de bani, deoarece amândouă aveaţi burse şi alocaţii. Doar Nora şi cu mine am fost dependente de Mami şi n-a urmărit decât să ne uşureze situaţia. De aceea a făcut ceea ce a făcut. Sunt sigură de asta.

— Mă întreb cât a mai rămas în depozit, comentă Kiera ignorând apărarea pasionată a lui Isabel privind hotărârile financiare ale mamei lor. Şi, oare ştim cât de mult mai trebuie să ne revină din pensia lui Mami?

Kate dădu din cap.

— Nu ştiu nici măcar cât valora cecul ei lunar.

Refuza să discute despre aşa ceva. Undeva în aceste declarații vom afla răspunsurile.

— Nu sunt îngrijorată, zise Isabel. Chiar dacă va trebui să folosim ceva bani, Kate va rezolva situația.

— De ce eu?

— Pentru că Kiera are de terminat ultimul an la facultatea de medicină şi nu va putea să vină acasă până atunci, iar eu într-o săptămână trebuie să plec la liceu, aşa că asta rămâne în sarcina ta. Apoi, tu şi Kiera sunteți creierele familiei! Ştiți ceva? Obişnuiam să cred că sunt proastă, deoarece nu eram la cursurile de avansați şi nici nu luam note mari la teste, dar Mami mi-a spus că asta e ceva normal. Da, normal, insistă ea îndreptând țelina spre Kate. Voi două sunteți anormale. Nu vreau să vă rănesc sentimentele, dar amândouă sunteți cam… nereuşite.

Kate râse.

— Mami nu ne-a spus niciodată că suntem anormale sau nereuşite.

Isabel se încruntă.

— Dar nici nu v-a spus că sunteți normale. Kate, ce faci?

— Ce ți se pare că fac? Deschid notele de plată. Vreau să mă apuc…

— Nu acuma. Pot să aştepte până după cină, interveni şi Kiera. Pari terminată. Du-te şi odihneşte-te puțin. Notele de plată nu pleacă nicăieri.

Kate nu protestă. Avea încă o durere de cap sâcâitoare şi voia să facă un duş şi să-şi schimbe perechea de pantaloni şi bluza de mătase pe care i le adusese Kiera la spital, aşa că se îndreptă spre camera ei.

După duş, se strecură într-un şort şi un tricou vechi şi adormi ghemuită pe pat.

Se trezi la zgomotul făcut de cele două surori şi de mătuşa lor trebăluind prin bucătărie, mirosul de pui prăjit şi de mere coapte în aluat plutind deja în sus pe scări.

Bucătăria se afla exact sub dormitorul ei, astfel încât le putea auzi cum flecăresc.

— Kiera, în seara asta tu şi Isabel trebuie să faceți curat. Eu mă întorc târziu, spuse mătuşa.

— Astă seară ce mai e, mătuşă Nora? întrebă Isabel.

— Grupul meu de sprijin, Domnişoară Băgăcioasă. De când puteau surorile să-şi aducă aminte, mătuşa Nora fusese un obişnuit al vreunui grup de sprijin. Ani de zile a participat la unul în St. Louis şi imediat ce s-a mutat în Silvei Springs, s-a alăturat unuia de pe lângă biserica locală. Niciuna dintre fete nu ştia ce sprijinise Nora în toți aceşti ani, dar ştiau că e mai bine să nu întrebe. Auziseră de prea multe ori prelegerile ei despre dreptul-la-intimitate, pentru a mai putea ține socoteala.

Totuşi, lor nu le permitea nicio intimitate. Voia să ştie unde se află fiecare, în fiecare minut.

— Şi tu, tânără doamnă, unde te duci în seara asta? o auzi Kate pe Nora întrebând-o pe Isabel.

— E seara când cânt la Golden Meadows, răspunse

Isabel.

— Când vei fi plecată la şcoală, bărbații şi femeile de la sanatoriul ăla particular îți vor duce în mod sigur dorul.

— Cred că ei îmi vor lipsi şi mai mult, zise Isabel. Au fost aşa drăguți.

— Să mă trezeşti când te întorci, porunci Nora. Isabel protestă.

— Sunt destul de mare, nu cred că mai e nevoie sa…

Nora o întrerupse:

— I-am promis mamei voastre că voi veghea asupra voastră şi asta e ceea ce fac. Vei fi destul de mare doar după ce vei termina liceul.

Kate auzi uşa din spate deschizându-se.

— Am uitat să vă spun, zise Nora. Cei ce se ocupă cu mutarea mea au schimbat data. Vor veni vineri. Mă aştept la un ajutor din partea voastră, pentru a-mi împacheta lucrurile.

— Sigur că te vom ajuta, promise Kiera.

— Asta înseamnă că vei pleca vineri? întrebă Isabel.

— Da, asta înseamnă, răspunse ea. Dar să nu-ți închipui că veți scăpa de mine definitiv, pentru că am să vin să vă văd tot atât de des, pe cât de des obişnuiam să o vizitez pe fiica mea. Nu voi face decât că voi locui acolo, nu aici. Acuma destul cu vorbăria. Mă faceți să întârzii. Unde mi-e agenda?

— În brațele tale, răspunse Isabel.

Kate auzi uşa închizându-se. Se dădu jos din pat, îşi aruncă puțină apă pe față şi coborî.

După cină, Isabel se grăbi să plece, iar Kiera se duse să cumpere câte ceva de la supermarket, aşa că, de-abia acum Kate se hotărî să înceapă să parcurgă hârtiile trimise de contabil.

Începu cu un plic mare de la Summit Bank and Turst. Kate nu ştia că mama lor avusese vreo legătură de afaceri cu banca Summit. Contul pentru întreținerea familiei îl deschisese la o bancă locală din Silver Springs. Kate se gândi că probabil hârtiile

acestea sunt în legătură cu pensia. Erau mai multe facturi, copii de pe o cerere de împrumut şi deasupra o scrisoare de la domnul Edward Wallace, funcționarul cu împrumuturile.

Citi scrisoarea şi se uită la hârtiile împrumutului.

— Nu, şopti ea. Trebuie să fie o greşeală. Citi scrisoarea din nou. Nu-i venea să creadă ce citea, nu era de acceptat.

Şi totuşi ştia că acesta e adevărul, pentru că acolo se afla semnătura clară a mamei lor.

— O, Dumnezeule, şopti ea. Mamă, ce-ai făcut? Ce ai făcut?

Nu era vorba de pensie, nu era vorba de depozit, nu era vorba de banii de asigurare, nu era vorba de economii. Mama lor făcuse un împrumut pe trei ani, cu plata integrală de aproape trei sute de mii de dolari ce trebuiau plătiți acuma la scadență, în cel mult patru săptămâni.

Pusese tot ce-i aparținea drept garanție şi toate bunurile vor fi luat de bancă, dacă nu se va face această plată.

Şi unul din aceste bunuri era compania lui Kate.

CAPITOLUL ŞASE

Kate era înnebunită. Păşea în sus şi-n jos prin bucătărie ținând în mână scrisoarea bancherului şi copiile de pe hârtiile semnate de mama ei privind împrumutul. Citise şi recitise documentele de cel puțin cinci ori până acuma şi tot nu-i vedea să creadă ce putuse să facă mama ei.

Dacă hârtiile erau în ordine – şi sigur că erau; nu exista niciun motiv să creadă că nu erau – atunci mama lor semnase înstrăinarea tuturor titlurilor pe

care le poseda.

— Dumnezeule, mamă, ce-ai gândit?

Aparent n-a gândit deloc, hotărî Kate. Îşi dăduse seama mama ei ce făcea? îşi dăduse seama de consecințe?

Acuma înțelegea Kate de ce n-a vrut să discute niciodată despre problemele financiare. Nu voia ca vreuna dintre ele să ştie adevărul.

Simțămintele lui Kate oscilau între furie şi tristețe, în timp ce încerca să-şi limpezească mintea şi să întocmească un plan pentru salvarea viitorului. Se îndreptă spre fereastra bucătăriei şi aşteptă întoarcerea maşinii Kierei. Îi va transmite surorii ei informația, imediat ce va intra în casă. Poate că amândouă vor reuşi să dea un sens întregii poveşti.

Dar, după ce trecură mai multe minute fără niciun semn de la Kiera, Kate îşi schimbă hotărârea. Deşi ar fi fost frumos să arunce din griji pe umerii surorii ei, aceasta nu va schimba nimic. Ce s-a făcut, s-a făcut. În afară de asta, Kiera mai avea doar câteva zile de odihnă înainte de următoarea perioadă extenuantă, cu care se va confrunta la facultatea de medicină şi nu voia să o streseze şi mai mult, determinând-o să stea trează toată noaptea. Va fi destul timp dimineață să vorbească cu ea despre asta... dacă se va hotărî să-i spună totuşi ceva.

Iar Isabel? Dacă îi va spune Kierei, va trebui să-i spună şi lui Isabel? Acest gând o conduse la altul. Ce se va întâmpla cu colegiul? Va reuşi oare să rezolve cu banii de taxe?

Trebuia să existe o soluție. Kate se aşeză la masă, luă pix şi hârtie şi începu să adune din nou cifrele.

O întrerupse soneria de la intrare. Când privi prin

fereastra îngustă de lângă uşa din faţă, văzu un bărbat arătos ce se legăna de pe un picior pe altul.

Deschise uşa şi întrebă:

El făcu un pas spre ea, aşa că se trase instinctiv înapoi, din cauza damfului stătut de bere. Duhnea. Ochii îi erau injectaţi.

— Isabel e aici?

— Nu, nu e, răspunse Kate.

— Unde e? mai întrebă el belicos.

— Cine eşti?

— Reece. Numele meu e Reece Crowell. Acuma, spune-mi unde e?

Omul din faţa ei avea cam douăzeci şi ceva de ani. Era îmbrăcat cu pantaloni kaki şi o cămaşă închisă doar la ultimii nasturi şi mânecile suflecate până la cot. Părul închis la culoare era pieptănat pe spate descoperind o faţă destul de ascuţită, dar era frumos, în genul telenovelelor. Kate nu-l întâlnise niciodată şi era surprinsă că Isabel fusese amică cu cineva atât de mult mai în vârstă decât ea. În mod clar, această problemă trebuia discutată mai târziu.

Reece se mai apropie un pas. Kate nu deschisese uşa suficient de mult pentru a pătrunde înăuntru... Doar dacă nu va intra prin ea. După expresia lui furioasă, ei îi trecu prin minte că ar fi putut chiar s-o facă.

— Ştiu că e aici, mormăi el. Vreau s-o văd.

— Nu e acasă, repetă Kate. Îşi menţinea vocea fermă. De fapt, Isabel a spus că nu mai vrea să te vadă.

— Ne căsătorim.

În mod clar, tipul era dus cu desăvârşire.

— Nu, nu vă căsătoriţi. Isabel se duce la colegiu şi tu trebuie s-o laşi în pace.

El îşi încleştă pumnii.

— E vina ta. Isabel nu mi-ar face asta. Tu eşti de vină. Mi-a spus că tu vrei să meargă la colegiu. Renunță la carieră, din cauza ta şi a cățelei tale de surori.

N-avea intenția să se certe cu el.

— Isabel se mută şi tu trebuie să faci acelaşi lucru, încercă să treacă de ea, strigând-o pe Isabel. Dar ea se înțepeni pe picioare şi-şi folosi şoldurile pentru a-i bara drumul.

— Dacă nu pleci imediat, sun la poliție, îl amenință

Kate.

— Nu vrei să înțelegi, nu-i aşa? E a mea. Plecăm în Europa săptămâna viitoare şi ne căsătorim înainte de a ne întoarce. Am dedicat prea mult timp carierei ei de cântăreață, pentru a te lăsa să dai totul peste cap.

Se apropie din nou, dar de data aceasta ea îl împinse înapoi cu tot trupul. Apoi trânti uşa şi o încuie.

Kate se sprijini de uşă, în timp ce Reece bătea cu pumnii în ea, strigând tot felul de obscenități. Se opri pentru o secundă, ca şi cum ar fi aşteptat să vadă dacă i se va deschide, apoi începu să lovească din nou şi să țipe. Kate stătea de partea cealaltă, îngrozită că el va reuşi să spargă uşa.

Deodată bubuiturile încetară şi Reece zbieră din fundul plămânilor:

— Cu asta n-am terminat, cățea!

Apoi se lăsă o linişte sinistră. Kate aşteptă o secundă înainte de a-şi arunca ochii prin fereastra laterală. Reece mergea clătinându-se peste peluză. Apoi ajunse la trotuar şi continuă să meargă.

Inima ei bătea nebuneşte. Se grăbi spre telefon ca să sune la poliție, apoi se opri. Ce ar fi putut să le spună? în afară de faptul că era beat şi respingător, Reece n-o amenințase cu violență şi nici nu făcuse vreo stricăciune. Poate că atunci când va fi treaz îi va veni mintea la cap.

Dar cuvintele lui de la plecare „Cu asta n-am terminat!" continuau să-i răsune în urechi.

CAPITOLUL ŞAPTE

Era după miezul nopții când sună telefonul.

Kate era trează. Nu dormise deloc. Când Kiera şi Isabel se întorseseră acasă, le-a relatat incidentul cu Reece. Şi văzând îngrijorarea şi teama de pe fețele lor, pur şi simplu n-a mai putut să le spună şi despre problemele lor financiare. Avuseseră destulă anxietate pentru o noapte. Nu intenționa să le împovăreze cu şi mai multă.

Cercetase documentele de mai multe ori cu atenție sperând, împotriva oricărei speranțe, că va putea găsi o soluție înainte a le destăinui surorilor ei situația. Sunetul telefonului o smulse din gânduri, aşa că apucă repede receptorul, pentru a nu fi treziți şi ceilalți. Nimeni nu suna niciodată la ora două noaptea pentru a da veşti bune. În timp ce răspundea, îi era teamă că la capătul celălalt al firului putea să fie Reece.

— Te-am trezit? întrebă Jordan.

Kate respiră uşurată.

— Nu. Sunt complet trează. Ce se întâmplă?

— De ce nu răspunzi la e-mail-uri? Stau în fața computerului de la ora nouă.

— Iartă-mă. Mă ocupam de nişte note de plată.

Kate putea să depisteze teama din vocea lui Jordan şi ştia că ceva nu era în regulă. Trebuie că e chiar ceva teribil, altfel n-ar fi sunat în miez de noapte. Veştile bune pot întotdeauna să aştepte până dimineață.

Kate ştia că e mai bine să nu treacă direct la subiect şi să ceară să afle care era problema. Ea şi Jordan erau cele mai bune prietene de foarte multă vreme şi Kate înțelegea cum îi funcționează mintea. Când era presată, Jordan se închidea în ea.

— Acolo cum merg treburile? întrebă Jordan.

— Ca de obicei. Problemele obişnuite.

— Care probleme obişnuite? Kate, am nevoie să vorbesc un minut despre lucruri de pe această lume. E în ordine?

O, Doamne, ştirile erau într-adevăr rele. Kate simți un nod în stomac.

— Bine, zise ea. Răsfoiam nişte note de plată şi ghici ce am găsit? Nu contează, nu ghici. Înainte de a muri, Mami a semnat pentru transferul titlurilor de proprietate asupra casei, a maşinii şi a tuturor bunurilor, inclusiv compania mea. A făcut un împrumut pe timp de trei ani de mărimea statului Nebraska şi n-a achitat decât dobânzile. Plata integrală trebuie făcută de acum în treizeci de zile. Ohoo, şi seara trecută aproape am sărit în aer.

— Îmi lipsea o discuție cu tine.

— N-ai auzit nicio vorbă din ceea ce ți-am spus, nu-i aşa?

— Pardon?!? Ce ai spus?

Nu era de glumit cu ce se întâmpla. Jordan părea la o depărtare de milioane de kilometri. Nodul i se răsuci în stomac.

— Spuneam că aici e foarte cald, cald şi umed.

Dar cu tine ce se întâmplă?

— Am descoperit un nodul.

Patru mici cuvinte şi totul se schimbă într-o clipă. Grijile privind casa, notele de plată, taxele de şcolarizare fură uitate şi ceea ce conta acuma era doar prietena ei.

— Unde? Unde e? încerca să înăbuşe insistența din glasul ei.

— La sânul stâng.

— Te-a văzut deja un specialist? Ai făcut vreun test?

— Da şi da, răspunse ea. Operația e programată pentru vineri dimineața. Chirurgul a vrut să facă mâine biopsia, dar nu l-am lăsat. Ai nevoie de timp pentru a ajunge aici... nu-i aşa? Părea o fetiță, o fetiță speriată:

— Da, aşa e. Voi putea să fiu acolo mâine.

— Îți fac rezervarea la avion. Îți voi transmite prin e-mail ora şi numărul de zbor şi am să te aştept la aeroport.

Kate ştia că Jordan se concentra asupra amănuntelor, ca mijloc de preluare a controlului asupra ei însăşi. Era ceea ce făcea şi ea întotdeauna. Preluarea controlului era un mod de a combate frica.

— Voi aştepta în locul de ridicare al bagajelor.

— Da. În regulă. Kate era atât de zguduită, încât nu putea să se gândească ce alte întrebări să mai pună. O durea mâna şi astfel îşi dădu seama că o ținea încleştată pe receptor. Făcu efort să se relaxeze.

— Ascultă. Am hotărât să nu spun încă familiei. După ce ştiu sigur cu ce mă confrunt, atunci le voi spune. Nu pot să le permit să stăruie în permanență

pe lângă mine. Mami şi Taţi au trecut prin ceva asemănător în ultimile două luni. Mândria de a-i avea pe fraţii mei, majoritatea ocupându-se cu impunerea legii, şi-a cerut tributul. Când Dylan a fost împuşcat la datorie, am simţit că au îmbătrânit cu douăzeci de ani. Pentru o vreme, nimeni dintre noi n-a ştiut dacă va reuşi să se refacă sau nu. Ai fost acolo. Ai văzut cât de rău

Şira spinării îi fu străbătută de un fior.

— Da, îmi amintesc.

— Şi ai văzut cum i-a afectat stresul pe toţi, în special pe părinţii mei. Acuma că Dylan e acasă şi îşi revine, familia s-a calmat. Chiar ieri Mami m-a sunat şi mi-a amintit că sunt opt săptămâni de la telefonul acela de coşmar şi de abia acuma poate să respire uşurată. Ce se presupune că aş fi putut răspunde la asta, Kate? Adună-ţi toate puterile, pentru că s-ar putea să am nişte noutăţi şi mai rele!

— Nu se ştie dacă vor fi noutăţi rele sau

— Adevărat, dar până atunci toţi vor fi neliniştiţi. E mai bine să aştept până aflu… Totul.

— Cum vrei tu…

— În afară de asta, Dylan îi trimite pe Mami şi pe Taţi într-o croazieră.

— Ce frumos din partea lui.

— Glumeşti? Nu vrea decât să-i ia de pe capul lui. Mami l-a înnebunit ducându-se la el cu mâncare, cel puţin o dată pe zi. Nu e obişnuit să fie cocoloşit.

— Dar ce-mi spui de sora ta? Ştiu cât de apropiate sunteţi, tu şi Sydney. Nici ei nu-i spui?

— Ai uitat? E la Los Angeles. Începe cursurile acelea de actorie în doar două săptămâni, şi e ocupată cu instalarea.

— Adevărat. Cursurile de actorie. Am uitat de

asta.

Dacă Sydney află de operație, vine acasă şi eu nu vreau asta. Dacă voi avea veşti proaste, atunci desigur ea şi mama vor trebui să afle imediat.

— Da.

— Dar pentru moment, ştim doar noi două. Eşti pregătită pentru aşa ceva?

— Categoric.

Mai vorbiră vreo câteva minute şi apoi au închis. Kate se stăpâni perfect în timp ce-şi adună hârtiile de pe masă şi le aruncă într-un coş de rufe. Ar fi vrut să le pună pe toate la gunoi, dar asta n-ar fi rezolvat nimic.

Îi mai rămăsese puțin timp înainte de a-i cădea tavanul în cap şi a-i bate creditorii la uşă. În contul curent existau destui bani pentru a achita notele de plată curente. Când se va întoarce de la Boston, va afla ce e de făcut. Până atunci nu voia să le dezvăluie surorilor ei dezastrul financiar cu care se confruntau.

Stinse luminile şi cără coşul de rufe sus pe scări, în camera ei. Îl puse în debara şi se pregăti să se urce în pat.

Nu începu să plângă decât când se află sub cearceaf.

CAPITOLUL OPT

Jordan n-a fost punctuală niciodată în viața ei şi nici astăzi n-a făcut excepție.

Cu geanta de voiaj la picioare, Kate o aştepta dincolo de uşile aeroportului, când prietena ei intră în zona de recuperare a bagajelor.

Parcă apoi maşina şi, cu motorul în funcție,

deschise portbagajul şi se îndreptă spre Kate pentru a o îmbrăţişa.

— Sunt aşa de fericită că eşti aici.

— Şi eu.

— Ştiam că ai să vii.

— Sigur că da.

Un poliţist îi făcu semn lui Jordan să mute maşina de acolo. Nici Kate şi nici prietena ei n-au mai scos niciun cuvânt, până nu s-au aflat pe şoseaua de ieşire din aeroport, îndreptându-se spre apartamentul lui Jordan.

— Cât de mult am întârziat? întrebă Jordan.

— Doar cincisprezece minute.

O privi pe Kate, zâmbi şi comentă:

— Arăţi ca dracu'!

— Tu arăţi şi mai rău.

Kate o tachina. Jordan arătase întotdeauna minunat. Deşi părul ei era de culoare roşu închis, era complexată de capul ei roşu. De obicei avea tenul acela tipic american, plin de pistrui, gen Ralph Lauren, dar astăzi făcea excepţie. Pe faţa ei se vedea foarte puţină culoare. Chiar şi pistruii păliseră.

— Nu e de mirare că suntem cele mai bune prietene. Amândouă suntem dureros de grosolane.

Dădu mare atenţie intrării pe 1-90, apoi traversă spre banda de mijloc şi apăsă pe pedală.

— Aş vrea să te muţi aici.

— Îmi place Bostonul, dar…

— Ştiu. Trebuie să menţii aprins focul din cămin, pentru surorile tale.

— Mai mult pentru Isabel şi nu multă vreme. Merită să aibă acasă o familie. Dintre noi trei, Isabel a fost cea mai apropiată de Mami şi suferă din cauza acestei grave schimbări.

— Se mai duce la Winthrop?

— Da, răspunse Kate. Şi e foarte emoționată. E o şcoală perfectă pentru ea. *Dacă am să pot avea bani de taxe pentru mai mult de un trimestru,* adăugă în gând. Sper că mergând la colegiu o să se mai maturizeze puțin. Mami a tratat-o întotdeauna ca pe un copilaş.

Jordan dădu din cap.

— E într-adevăr copilaşul din familia voastră, dar are un cap sănătos pe umeri. Se va descurca.

— Cât de speriată eşti, Jordan?

Schimbarea bruscă a subiectului nu o deranjă pe prietena ei. Mintea ei funcționa exact ca a lui Kate, sărind de la o idee la alta.

— Foarte, răspunse ea.

— Ce ți-a spus specialistul?

— Am aflat trei păreri şi toate m-au atins, m-au zguduit şi au făcut să curgă suficient sânge pentru a umple o cadă.

— Ce imagine încântătoare!

— Trebuia să fiu pregătită pentru ce e mai rău.

Kate aprobă.

— Şi mâine ce se întâmplă?

— Doctorul Cooper va face operația. A studiat împreună cu mine toate posibilitățile. Va face o biopsie… Apoi vom vedea.

Kate trase adânc aer în piept. Ştia că trebuia să se țină tare. Prietena ei avea nevoie de ea să fie puternică.

Se aflau pe Storrow Drive şi Kate privea pe fereastră râul Charles. Soarele făcea ca apa să sclipească., u

— O să trecem şi de asta, i se adresă lui Jordan.

— Da.

— Deci, la ce oră va trebui să fii la spital?

— La şase.

— Nu e cazul să întârziem, chiar dacă va trebui să folosesc şocuri electrice pentru a te scoate din pat.

Jordan râse.

— Şi eu aş face-o în locul tău. Odată Dylan m-a izbit peste față cu un prosop ud, pentru a mă trezi.

— Şi a funcționat?

— Ohoo, sigur că da.

— Fac pariu că trezirea n-a fost prea plăcută.

— Ai dreptate. N-am fost deloc încântată. Şi am vrut să mă revanşez. Aşa că în dimineața următoare am aruncat peste el un pahar cu apă rece. Împărțea camera cu Alee şi ştii cât de nătâng e, dar cred că atunci nu m-am gândit. Imediat ce apa i-a atins fața, Dylan a sărit din pat... încă mai tremur gândindu-mă ce a urmat. N-am văzut niciodată pe cineva mişcându-se în felul acesta. Îmi făcusem planul cum să scap, dar m-am împiedicat de unul din pantofii lui Alee şi am căzut peste noptiera lui. Mi-am rănit genunchiul şi am început să țip. Cred că totuşi Alee a continuat să doarmă, dar bietul Dylan a sfârşit prin a trebui să mă care jos pe scări, până la Mami. Mi s-au pus câteva copci.

— Câți ani aveai?

— Zece sau unsprezece.

— Se pare că erai un drăcuşor.

— Am avut momente. Spune-mi ceva. De ce nu vrei ca Dylan să ştie că ai stat lângă patul lui, cât a fost internat în spital?

— Eram acolo pentru tine, nu pentru el.

— Da, ai dreptate.

— Şi dacă ar şti, continuă ea, nu m-ar mai lăsa să trăiesc. Fratelui tău îi place să mă tachineze, să mă

necăjească.

— Tuturor fraților mei le place să tachineze.

— Da, dar Dylan e cel mai rău, binecuvântată fie-i bătrâna inimă!

Jordan rânji.

— Voi fetele din sud vă ascundeți întotdeauna critica în spatele lui „binecuvântată fie-i inima!" pe care o adăugați la sfârşit.

— Sudistele nu critică niciodată, zise ea exagerându-şi intenționat accentul. Am fost crescute să fim nişte doamne cu vorbirea blândă. Întotdeauna spunem adevărul, dar într-un fel exagerat de politicos.

Jordan îşi dădu ochii peste cap.

— Asta e cam greu pentru…

Kate râse.

— Ce?

— Sunt în curs să-mi şlefuiesc vocabularul, acuma că am nepoate şi nepoți. Trebuie să dau un bun exemplu. Oricum asta e ceea ce spun Theo şi Nick.

— Frații tăi spun să-ți şlefuieşti *tu* vocabularul?

— Şi vorbind de Dylan… Cred că e foarte dulce cu tine.

— Dylan e dulce cu toate femeile.

— Adevărat, îi plac femeile, fu de acord Jordan. Dar în mod deosebit îi place să te tachineze pe tine, din cauză că te tulbură atât de mult.

— Faptul că, prima dată când am vizitat Nathan's Bay, a dat întâmplător peste mine sub duş, nu mă ajută cu nimic. Nu cred că am să mă pot obişnui vreodată cu asta.

— O, am uitat cum a fost, râse Jordan. Nu e de mirare că, întotdeauna când e rostit numele tău,

arborează un rânjet atât de larg.

Coti după colț şi descoperi un loc de parcare, chiar în fața casei ei din travertin cafeniu. Era o ocazie extrem de rară. De asemenea, observă un Hummer negru ce ocolea şi el un colț venind din direcție opusă. În mod evident, şoferul îşi dorea acelaşi loc de parcare, deoarece acceleră motorul şi avansa în goană. Jordan fu însă mai rapidă. Parcă perfect, ca un profesionist. Şoferul Hummer-ului făcu un gest obscen şi trecu mai departe, ceea ce lui Jordan şi lui Kate le stârni hazul.

Cu câțiva ani înainte, casa fusese transformată în trei apartamente spațioase, unul la fiecare nivel. Al lui Jordan era ultimul. Kate locuise cu ea în timpul şcolii şi era obişnuită cu scările scârțâitoare şi coridoarele înguste.

Jordan făcuse avere personală cu un cip pentru computer desenat de ea, şi ar fi putut să locuiască oriunde, dar, ca şi Kate, era o ființă a obişnuințelor. Îi plăcea vechiul ei apartament demodat şi n-avea intenția să se mute.

Şi lui Kate îi plăcea apartamentul. Era cald şi primitor, chiar şi în cele mai răcoroase zile. Întotdeauna mirosea a curat şi a proaspăt. Jordan, arătându-şi loialitatea față de prietena ei, plasase lumânările parfumate ale lui Kate pe aproape toate mesele. De asemenea, avea loțiuni de corp cu marca lui Kate în cele două băi şi pe noptiere.

Existau trei dormitoare. Camera de oaspeți se afla în capătul unui vestibul lung şi era suficient de mare pentru a găzdui patul supradimensionat, pe care doi dintre frații lui Jordan îl cumpăraseră pentru ea, dar pentru a putea să doarmă şi ei acolo, când se aflau în oraş. Casa părinților lor era în

Nathan's Bay, la o depărtare cam de două ore bune, având în vedere traficul.

Cel de al treilea dormitor fusese transformat în birou, pe ai cărui pereți se aliniau dulapuri cu cărți, de jur împrejur. Rafturile se îndoiau sub greutatea cărților lui Jordan. Într-o parte, biroul se deschidea spre sufragerie, în cealaltă parte spre vestibul.

Duşumelele din lemn tare erau tot atât de întunecate ca noaptea. Petele de culoare veneau de la carpetele orientale presărate peste tot. Ferestrele uriaşe din fiecare cameră erau acoperite cu jaluzele coloniale. Unul din locurile de studiu favorite ale lui Kate era cel de lângă fereastra din camera de zi ce dădea spre râul Charles.

Singura cameră sterilă din apartament era bucătăria. Jordan nu gătea. Trăia cu mâncare cumpărată de la restaurant sau cu alimente congelate. Dacă nu le putea pregăti la cuptorul cu microunde, nu le cumpăra.

Kate se îndreptă imediat spre camera de oaspeți şi-şi lăsă geanta de voiaj lângă pat. Apoi străbătu biroul, pentru a ajunge în sufragerie. În drum observă hârtiile de pe biroul lui Jordan şi se retrase. Pe cât de în neorânduială erau rafturile cu căiți, pe atât de imaculat era întotdeauna biroul lui Jordan. În afară de computer şi de un teanc de post-in-uri, unul sau două pixuri şi un telefon, locul ei de muncă era de obicei tot atât de steril ca şi mesele de bucătărie.

Jordan intră în birou şi observă că Kate se uita la hârtiile de pe birou.

— E cam harababură, nu-i aşa?

— Pentru tine da, răspunse ea. Întotdeauna îți păstrezi biroul în ordine când lucrezi. Ai un fel de

obsesie în legătură cu asta. Totuşi, în ultima vreme ai trecut prin prea mult stres şi cred că hârtiile erau ultimul lucru care te preocupa.

— Cea mai mare parte dintre ele sunt documente legale. Am fost dată în judecată.

După ce lansă şocanta veste, se întoarse şi intră în camera de zi. Kate o urmă.

— Ai fost dată în judecată?

— Da, confirmă ea şi căzu într-un fotoliu, aruncându-şi picioarele peste braţele acestuia.

— Eşti grozav de blazată în legătură cu asta. Kate stătea cu braţele încrucişate în faţa măsuţei pentru cafea, încruntându-se la prietenea ei şi aşteptând o explicaţie.

Dar nu veni chiar atât de repede cât ar fi vrut.

— Bine, atunci te întreb eu. Cum s-a ajuns să fii dată în judecată? Şi cum de eşti atât de calmă faţă de această eventualitate?

— Trebuie să fiu calmă, răspunse ea. Să mă zbucium pentru asta, n-ar aduce nimic bun. Îşi aruncă sandalele din picioare şi se lăsă pe spate. Am fost dată în judecată de un om cu numele Willard Bell. Se pare că-şi închipuie că a desenat el cipul înaintea mea, iar eu am găsit doar modul de a i-l fura.

Kate se aşeză în scaunul opus şi îşi încrucişă picioarele pe o otomană.

— L-ai întâlnit vreodată pe omul acesta?

— Nu. Locuieşte în Seattle, răspunse ea. Avocatul meu spune că Bell e un pătimaş al computerelor şi îşi câştigă existenţa dând în judecată oamenii. Un foarte frumos mod de a trăi, sublinie ea. Totuşi n-a ajuns în instanţă niciodată, pentru că e mai ieftin să aplanezi conflictul decât să te confrunţi, asta

datorită cheltuielilor legale.

— Tu ce intenționezi să faci?

Jordan părea exasperată.

— Ce crezi că am să fac? Tu mă cunoşti mai bine decât oricine.

— N-o să cazi la învoială. Deşi fac pariu că avocatul tău asta vrea, nu-i aşa?

— Ai dreptate, asta vrea. Totuşi nu sunt de acord. Nu-mi pasă cât va costa. Ceea ce face Bell e ceva urât şi nu intenționez să-i dau un sfanț. Avocatul lui joacă tare, adăugă ea. Mi-a înghețat toate conturile din bănci. Ceea ce înseamnă că o vreme nu voi avea bani. Dar le dezgheț eu curând, se grăbi să adauge. Deci nu trebuie să fii îngrijorată.

— Theo ce gândeşte despre toate astea?

— Nu i-am cerut părerea. De fapt, nici nu i-am spus nimic.

— De ce nu? E avocat, pentru numele cerului. Trebuie să te foloseşti de sfatul lui.

— Theo e suprasolicitat şi foarte prost plătit, şi cu noua lui familie… Nu, n-am să-l deranjez.

— Dar ce spui de Nick?

— De abia a terminat facultatea de drept şi n-are practică, sublinie ea. În afară de asta, nu vreau să-i implic pe niciunul din frații mei. Avocatul pe care-l am e foarte capabil şi orice alte probleme vor apărea pot să le rezolv eu însămi. Frații mei au obiceiul să ia totul asupra lor, dar în asta nu trebuie să se bage. Sunt mare acuma. Pot să-mi port propriile bătălii.

— De ce trebuie să fii atât de independentă?

Jordan zâmbi.

— Faci ca vorba „independentă” să sune de parcă ar fi ceva rău. Sunt la fel ca tine, Kate. Amândurora

ne place să controlăm pe oricine şi orice.

Nu mai argumentă, pentru că ştia că Jordan are dreptate. Erau supercreative şi le plăcea să dețină controlul asupra tuturor aspectelor din viața lor. Alți oameni totuşi trăiesc şi fără asta, admise ea.

— Cum de suntem atât de deştepte în afaceri şi atât de proaste în privința bărbaților?

— O, asta e uşor de explicat. Tindem să cunoaştem bărbați pe care-i putem domina, după care nu-i mai vrem.

— Ştii ce cred eu?

— Ce?

Kate îşi încreți nasul şi afişă o figură patetică.

— Suntem realmente nişte zăpăcite!

Jordan râse.

— Sunt aşa de fericită că eşti aici. Ascultă „după ce am terminat convorbirea telefonică mi-am dat seama că n-am dat nicio atenție la ceea ce îmi spuneai. Ştii, când am întrebat cum merge treaba pe la tine. Eram concentrată doar asupra mea, nu crezi?

Kate rânji.

— Da, aşa cred.

— În regulă. Ei bine, acuma îți dau atenția cuvenită. Ai spus că mama ți-a cedat afacerea altcuiva?

— Aproape. Am primit doar o serie de pumni, atâta tot.

— Ştii că, dacă vreodată vei avea nevoie de ceva de la mine, vei primi, nu-i aşa?

— E foarte drăguț din partea ta, comentă ea.

— Ştiu că şi tu ai face acelaşi lucru pentru mine.

— Aş face, fu de acord Kate. Dar nu-ți fie teamă. Am să rezolv eu totul. La ora asta ai destule pe cap.

Fața lui Jordan deveni gânditoare, în timp ce încerca să refacă în minte convorbirea telefonică.

— Te-am auzit spunând că aproape ai aruncat ceva în aer? La tot ce puteam să mă gândesc era operația, aşa că am ascultat doar pe jumătate. Ai încercat din nou să găteşti? Dumnezeule, sper că nu! Ai fi putut să arunci în aer toată casa.

Kate protestă.

— Spui asta din cauza acelei mici întâmplări din bucătăria ta…

Jordan pufni:

— Mică întâmplare? Şi-au făcut apariția şi pompierii.

— Toată vorbăria asta despre gătit mi-a provocat foame. Mergem în oraş, sau comanzi ceva?

Petrecură cel puțin zece minute până s-au hotărât, şi au sfârşit prin a pleca cu două blocuri mai departe, la un bistro din vecinătate, unde Kate ştia că se servesc cele mai bune bucate de pescărie din oraş.

Aleseră un chioşc din spatele restaurantului, ca să nu le deranjeze nimeni, dar niciuna nu mâncă prea mult. Jordan părea frântă.

Stomacul lui Kate o durea din cauza nodului ce nu voia să dispară, iar restul trupului îi era amorțit. Ştia că, dacă şi-ar permite să se destindă, ar izbucni într-o mare de lacrimi. Hotărî să încerce să-i distragă lui Jordan atenția de la grijile ei, măcar câteva minute.

— Nu vrei să ştii cum aproape am sărit în aer?

Jordan încetă să mai învârtească lingura în mâncarea devenită acuma aproape congelată şi pe care abia o gustase. Zâmbi:

— Aştept seria aia de pumni!

— Nu e glumă. Am un cucui uriaş la ceafă şi frumusețea de vânătaie de pe frunte n-ai observat-o? îşi ridică părul pentru ca Jordan să poată vedea mai bine.

— Sigur că am observat-o, dar mi-am închipuit…

— Ce ți-ai închipuit?

— Kate, trebuie să fi aflat până acuma că eşti cam neîndemânatică. Am crezut doar că te-ai împiedicat, sau ceva de gemul acesta.

— Vreau să stabilim diferența. Tu eşti neîndemânatică, nu eu.

Jordan nu voia să se certe.

— Ai glumit în legătură cu faptul că aproape ai fost aruncată în aer, nu-i aşa?

— Nu, n-am glumit. Vrei să afli ce s-a întâmplat sau nu?

— Vreau.

— Cred că trebuie să încep cu începutul. Ai auzit vreodată de sutienele Wonder?

CAPITOLUL NOUĂ

Kate avea memorie selectivă. Din cauza îndelungatei boli a mamei sale, ea şi surorile ei au petrecut ceea ce i se părea o viață de om în numeroasele săli de aşteptare ale spitalelor, totuşi nu-şi putea aminti cum arăta niciuna dintre ele. E ciudat, gândi ea, că nu putea să-şi aducă aminte nici măcar de o singură piesă de mobilier, sau de culoarea unui perete, sau de un covor. Presupunea că toate sălile de aşteptare erau la fel, reci şi sterile, cu picturi de serie pe pereți, reprezentând munți şi pajişti.

În schimb îşi aducea aminte de oamenii care

intrau şi ieşeau în timp ce se aflau ele acolo, aproape de fiecare dintre ei, şi-şi mai amintea anxietatea. Aerul era gros şi, ca un virus, trecea de la o persoană la alta, atacând pe oricine şi orice intra în sală pentru a aştepta.

Timp şi frică, o combinaţie oribilă. Îşi amintea familii strânse grămadă, încercând să se reconforteze unii pe alţii. Îşi amintea de tatăl acela tânăr, care părea atât de pierdut stând cu cele două fetiţe ale lui înghesuite în el, în timp ce le citea poveşti şi aşteptând să afle dacă mama lor va trăi sau va muri. Cinci primi vestea cea bună de la chirurgul zâmbitor, căzu jos şi izbucni în hohote de plâns.

Şi şi-o amintea pe bătrâna aceea, care stătea singură când Kate şi surorile ei au intrat. În clipa aceea hotărâse să le ţină companie şi să le spună că aştepta să afle dacă soţul ei, cu care era împreună de patruzeci de ani, va supravieţui sau nu operaţiei de bypass. Apoi le-a povestit o istorie după alta şi n-a mai lăsat pe nimeni să scoată o vorbă. Femeia vorbea din ce în ce mai repede, până ce lui Kate a început să i se învârte capul. La un moment dat îşi imagină cum ar fi să stea acolo cu două tampoane uriaşe de vată băgate în urechi. Era un gând cam lipsit de amabilitate, dar imaginea o făcu să zâmbească cu mai multă uşurinţă la pălăvrăgeala fără sfârşit a femeii.

Aşteptarea a fost întotdeauna o experienţă mizerabilă. Şi astăzi nu făcea excepţie. Jordan nu fusese dusă în sala de operaţie până în jurul orei zece, deşi era pregătită de la şase şi jumătate. Întârzierea fusese cauzată de o urgenţă. Kate a putut să stea cu ea înainte de operaţie, dar când

Jordan a fost luată şi dusă cu targa de acolo, o voluntară care arăta cam de doisprezece ani se oferi să-i arate lui Kate drumul spre sala de aşteptare din blocul operator.

O conduse printr-o serie nesfârşită de coridoare şi în curând Kate suspectă că fata nici nu ştia pe unde merge. Părea că descriseseră un cerc perfect, când în final au găsit din întâmplare locul unde trebuia să aştepte.

De fapt erau două săli de aşteptare, între ele cu un birou şi un telefon, la care se afla o altă voluntară. Sala mai mare era înțesată şi după ce şi-a spus numele femeii din spatele biroului, Kate intră în sala mică.

O familie formată din cinci persoane, toți cu ochii roşii, tocmai plecau Când intră ea. Nu mai era nimeni înăuntru şi Kate era încântată că putea să stea singură. N-avea dispoziția sufletească pentru a vorbi cu străini. Se aşează într-un colț al ferestrei, luă în mână o revistă şi imediat o puse la loc. Era prea nervoasă pentru a citi.

Adevărul era că ar fi vrut să se aşeze şi să dea drumul unui hohot bun de plâns, dar desigur aici nu putea face asta.

Se întinse după altă revistă şi observă cât de tare îi tremurau mâinile. Potoleşte-te, îşi spuse singură. Jordan va fi în regulă. Era doar un mic nodul, nu o tumoare, şi totul va fi bine. Cu excepția faptului că doctorul chirurg fusese atât de dur în legătură cu asta! Oricum, asta conform spuselor lui Jordan, care probabil că a fost tentată să exagereze.

Pe cine încerca ea să înşele? Prietena ei nu exagera niciodată. Era atât de… Practică… Şi atentă să nu greşească.

Cheia unei discuții cu efect stimulator e cinstea, hotărî ea, aşa că începu să enumere nişte motive cinstite care să determine ca totul să fie în regulă.

Păşea înainte şi înapoi, în timp ce se gândea la asta. Deci, aşa. Jordan i-a spus că chirurgul a fost de-a dreptul nemilos. Poate că trebuia să anticipeze ce e mai rău, atât pentru a se pregăti pe sine însuşi, cât şi pentru că avea nevoie să-şi pregătească pacienta pentru ce era mai rău, nu-i aşa? Nu era asta o parte a jurământului lui Hippocrat, sau aşa ceva?

Ce complicat era să raționezi şi era şi timpul pentru puțin realism. Da, e adevărat că una din mătuşile lui Jordan din familia mamei a murit din cauza unui nodul. Ea a pretins că nu se află acolo, până când a fost prea târziu. Şi da, a existat o verişoară din aceeaşi parte a familiei căreia i s-a pus acelaşi diagnostic. Şi cu asta ce e? Verişoara era trecută de optzeci de ani şi tot aşa şi mătuşa lui Jordan, nu-i aşa? Ceea ce înseamnă că statistic şansele sunt de partea lui Jordan. Deci trebuie şi va avea o viață fericită şi sănătoasă încă şaizeci de ani, mai mult sau mai puțin.

Cu excepția faptului că şi-a descoperit nodului săptămâna trecută, nu peste şaizeci şi cinci de ani.

Acest memento îi tăie răsuflarea. Kate se aşează şi-şi aplecă-capul. Brusc se simți atât de obosită încât abia putea să gândească. Să descopere nodului devreme era important, adevărat.

Jordan, sora ei Sydney şi mama lor aveau mare grijă de sănătatea lor. Făceau controalele obişnuite – şi unele – chiar în mod regulat.

Nu stârni necazul. Mama lui Kate spunea foarte des aceste cuvinte. O, Doamne, nu voia să se

gândească la mama ei acuma. Avusese destul de lucru cu ea.

De ce dura atât de mult? Kate îşi privea ceasul poate pentru a cincisprezecea oară, când sună telefonul celular.

Era Kiera.

— Cum e?

Jordan îi permisese lui Kate să-i spună Kierei de operație, dar nimănui altcuiva.

— E tot în operație, răspunse ea. Au început târziu. N-a intrat până pe la zece. Acuma e cam o oră de atunci. Nu e prea mult pentru o biopsie?

— Nu.

— Dar…

— Sunt studentă în medicină, nu medic, şi nu intenționez să fac speculații.

— Eşti studentă la medicină în anul patru, ceea ce înseamnă că aproape ai terminat.

— Dar nu sunt încă medic.

— Hai Kiera, rosti Kate exasperată. Fă un calcul aproximativ. N-am să te dau în judecată dacă greşeşti.

— Nu, nu cred că o oră e prea mult. Adu-ți aminte, chirurgul trebuie să aştepte rezultatul de la medicul patolog. Şi, pentru că tu n-ai intrat în sala de operații cu ea, nu ştii exact când au început.

Kate se relaxă.

— Bine gândit! Ar fi putut să înceapă chiar acum câteva minute, din câte ştiu eu. Am să te sun imediat ce aflu ceva. Cum merg lucrurile acasă?

— Bine. Reece Crowell a sunat de mai multe ori.

— Ohooo! rosti Kate prudentă.

— A fost foarte politicos. Aproape prea politicos. Când i-am spus că Isabel nu e aici, a spus

„mulțumesc” şi a închis, dar apoi, câteva ore mai târziu, a sunat din nou. Puteam să aud cât e de nervos, gata să explodeze. Te-a cerut şi pe tine de câteva ori. Odată ce Isabel va ajunge cu bine la şcoală, presupun că îşi va da seama de situație. Kate nu era chiar aşa de sigură. A, şi mai e ceva, continuă Kiera. A sunat un bărbat cu numele Wallace şi a lăsat câteva mesaje. Spunea că lucrează la o bancă. Ai auzit vreodată de el?

Nodul prezent permanent în stomacul lui Kate începu să se mărească.

— Nu, n-am auzit, minți ea. A spus ce doreşte?

— Nu, veni răspunsul. Dar a rugat să-l suni imediat. Ai un pix? Să-ți dau numărul lui de telefon.

Kate închise ochii.

— Nu. Îl sun luni, când mă întorc acasă. Lasă mesajele în automat.

— A spus că e urgent.

— Urgența poate aştepta până luni.

— Nu eşti deloc curioasă să afli ce doreşte?

Kate ştia exact ce dorea. Tot ce posedau ele. Şi ceva în plus.

— Ascultă, Kiera. Luni trebuie să ne aşezăm şi să avem o lungă discuție.

— Pare ceva serios.

— Trebuie să luăm nişte hotărâri în legătură cu viitorul nostru. Acuma am să închid. O să-ți comunic mai târziu ce a făcut Jordan.

Închise celularul şi îi dădu drumul în geantă, exact în momentul în care voluntara cu părul alb îi striga numele. Când se ridică, Kate îl văzu pe chirurg înaintând spre ea. Apoi îi văzu fața. Chirurgul zâmbea.

CAPITOLUL ZECE

Jordan va fi bine. Minunata informație dată de chirurg o făcu pe Kate bolnavă de fericire. Simțea că-i vine să-l îmbrățişeze.

Se gândi că ar putea să-şi ia prietena acasă la vreo două ore după ce anestezia îşi va pierde efectul, dar chirurgul voia să o rețină şi peste noapte. Apoi, ca un gând oarecare, îi explică faptul că Jordan a avut o anumită reacție la anestezic, dar că nu e nimic îngrijorător, drogul va fi absorbit de organism până mâine după-amiază cel târziu. Atunci va putea să părăsească spitalul.

Nu era nimic îngrijorător. Kate îşi aminti cuvintele lui, când îşi văzu prietena. Biata Jordan era la fel de roşie ca un rac fiert, iar pe față şi pe brațe avea iritații ce o mâncau îngrozitor.

Kate făcu ceea ce orice bună prietenă ar fi făcut. Scoase din geantă celularul, ce se întâmpla să aibă şi cameră foto şi îi făcu o fotografie, pentru a o putea necăji mai târziu – sau chiar să-i transfere imaginea pe computer.

Rămase cu Jordan până la ora opt seara. Erupția era încă destul de puternică, dar doctorul îi prescrise o medicație pentru a-i uşura mâncărimea şi a o ajuta să doarmă. Kate aşteptă până ce adormi, apoi plecă cu maşina lui Jordan înapoi la apartament, unde făcu un duş lung şi fierbinte.

Închise ochii şi lăsă apa să-i curgă în cascadă pe umeri. Parcă ar fi vrut să-şi spele de pe ea toată tensiunea adunată. Totuşi, de fiecare dată când încerca să-şi limpezească mintea, viziunea surorilor, a companiei, a lui Reece şi a munților de note de

plată îi invada creierul.

Nu, nu în seara asta, gândi ea. Nu voi face nimic în seara asta. Nu voi permite ca treburile legate de viitor să-mi vină în minte în seara asta. Mâine va fi destul timp pentru aşa ceva.

Stomacul începu să-i chiorăie şi îşi dădu seama că n-a mâncat nimic toată ziua. Se şterse cu prosopul şi se strecură în pijama, un tricou moale cenuşiu şi o pereche de boxeri tot cenuşii cu dungi albastre, apoi se îndreptă spre bucătărie. Jordan era întotdeauna aprovizionată cu biscuiți şi borcane cu unt de arahide. În frigider erau şi câteva vechi pachete cu cină pentru mâncat la televizor. Dar Kate era aproape sigură că se aflau acolo de când se mutase Jordan în apartament. Aşa că optă pentru biscuiți. Apoi căută un pahar curat în bufet, îl puse pe masa de bucătărie şi deschise frigiderul pentru a lua o sticlă de apă. Tocmai deşuruba capacul când, fără niciun avertisment, lacrimile i se dezlănțuiră.

În câteva secunde hohotea. Se rezemă de frigider, îşi plecă capul şi plânse ca un copilaş.

Uşurarea îi făcea bine. Ar fi putut să o țină aşa cel puțin încă o jumătate de oră, dacă n-ar fi intervenit cineva. Auzi o bătaie în uşă, luă în fugă un şervețel de hârtie pentru a-şi usca lacrimile de pe față şi rămase aşteptând, în speranța că, indiferent cine a fost, a plecat.

N-avea ea aşa un noroc! încă o bătaie în uşă, de data aceasta mai insistentă. Nu voia pe nimeni care să-i țină companie. Cu picioarele goale, se furişă spre uşă şi privi prin vizor. Îi sări inima.

Era Dylan Buchanan, blestemul vieții ei. Dumnezeule, ce bine arăta! Se scutură. Încetează cu asta! Era îmbrăcat cu o cămaşă albastră bine

îndesată în blugi. Cămaşa era suficient de strânsă pe trup pentru a-i reliefa pieptul larg şi bicepşii bine dezvoltați. Părul închis la culoare era tuns scurt şi, ca de obicei, nicio şuviță nu era deplasată.

Toți băieții Buchanan erau viguroşi şi arătau bine, dar din Dylan emana ceva în plus. Poate, gândi ea, e vorba de zâmbetul lui calm şi sexy. În mod cert, ştia un singur lucru. Când începea să-şi desfăşoare farmecele, putea să topească şi cea mai frigidă inimă. Jordan se referea la fratele ei mai mare ca la o maşină de făcut sex. Kate reflectă că probabil căpătase această poreclă dubioasă de la femeile cu care se întâlnise – şi pe care fără îndoială le luase în patul lui – în timp ce era la colegiu. Şi nu credea să se fi potolit prea mult de atunci, cu excepția probabil a celor două săptămâni după ce a fost împuşcat. Glonțul trebuie că i-a mai încetinit puțin activitatea.

Arată obosit, se gândi ea.

El apăsă din nou pe sonerie şi se rezemă de peretele din spate, legănând într-o mână o cutie cu pizza şi în alta un pachet cu şase doze de bere.

Auzise oare scârțâitul duşumelei, când a călcat ea pe scândura desfăcută? Plecă de lângă uşă, mai aşteptă câteva secunde, apoi privi din nou prin vizor. Îi sări inima. Era o reacție neaşteptată, pe care* nu fu capabilă să o controleze. Răspunsul se pare că era condiționat de noaptea în care dăduse peste ea sub duş. De atunci, îi făcea o plăcere deosebită să o tachineze mereu în legătură cu asta. Astă-seară însă pur şi simplu nu era în stare să-i țină piept. Atât de vulnerabilă cum se simțea, ar fi mâncat-o de vie.

Când îl văzu clipind, îşi dădu seama perfect că

ştia că stătea de partea cealaltă a uşii.

Probabil că era cazul să se descurce într-un fel. Pur şi simplu va deschide uşa şi îi va spune să plece. Se uită pentru ultima oară prin vizor.

Omul era o reală forță, iar în noaptea asta ea nu era în starea sufletească necesară pentru a-i face față. N-avea nevoie decât să termine de plâns şi să se culce.

Descurcă-te, îşi spuse ea. Apoi descuie uşa din cele două siguranțe şi o deschise larg în timp ce rostea:

— Jordan nu…

— Era şi timpul. Pizza se răceşte şi berea se încălzeşte. Dă-te la o parte din drum. Haide, Gogonea! Mişcă-te.

Numele nesuferit cu care o chema el întotdeauna făcea să i se încrețească pielea.

Trecuse deja peste prag şi era gata să o calce pe picioare.

Pizza mirosea minunat şi el de asemenea. Prinse uşoara adiere a coloniei lui, când trecu pe lângă ea, în drum spre bucătărie. Îl urmă şi rămase înțepenită în spatele frigiderului, când el deschise uşa pentru a pune berea înăuntru. Apoi deschise una din doze şi i-o oferi. Ea dădu din cap. El închise frigiderul şi se apropie mai mult, înghesuind-o în masa de bucătărie, în timp ce se apleca încet peste ea pentru a luă pizza în mână.

În mod deliberat încerca să o facă să reacționeze şi din strălucirea ochilor lui, ştia că se distra de minune.

— Aş fi încântată să mă mişc.

— Nu e nevoie.

Pieptul i se lipise de al ei şi de-abia atunci îşi

aminti cu ce era îmbrăcată.

— Jordan nu e aici, zise ea.

— Am observat.

— Ar fi trebuit să suni la telefon înainte şi să eviți astfel un drum. Nu sunt îmbrăcată pentru vizite.

— Da, am observat şi asta. Dar ai nişte picioare grozave, Gogonea.

— Dylan…

— De fapt, nu sunt aici ca musafir.

Îl împinse de umeri, pentru a-l face să se retragă. Când el clipi, îşi dădu seama ce a făcut.

— O, Dylan, şopti ea în timp ce-şi lua mâinile de pe el. Uitase de rană. Regret. N-am vrut să…

— E în regulă.

Lăsă pizza acolo, dar îşi luă berea în camera de zi şi se trânti pe sofa. Kate îl urmă.

— Te-am lovit, nu-i aşa?

— Lasă asta, zise el. Ştia că părea nervos şi-şi îmblânzi tonul când adăugă: E în regulă.

Nu arăta bine. Arăta gata să leşine. Tenul îi devenise cenuşiu, dar dacă voia să-l lase în pace, atunci asta va face. Intră în bucătărie, luă pizza de pe masă, nişte şervețele şi o sticlă cu apă, apoi hotărî să-i mai ducă o doză de bere, ca un fel de ofertă de pace.

Pe măsuța pentru cafea existau răspândite nişte ziare. Kate puse cutia pe ele şi apoi se scuză, intrând în dormitorul lui Jordan pentru a-şi pune pe ea unul din halatele ei. Prietena ei era mai înaltă, aşa că halatul roz se târa pe duşumea. Îi lipsea un cordon.

Se zări în oglinda de deasupra chiuvetei, în timp ce trecea pe lângă ea, şi gemu în sinea ei. Uitase să-şi adune părul în coadă de cal şi era foarte răvăşit,

iar sub ochi avea pete de rimei.

— Splendid! murmură ea.

Apucă un şervețel de şters tenul şi începu să se curețe. Când reveni în camera de zi, Dylan terminase deja cea de a treia felie de pizza şi tocmai întindea mâna după a patra. De asemenea, golise sticla de apă şi mai luase una.

Ea scutură din cap.

— N-am lipsit chiar atât de mult.

— Moțăi, rătăceşti obiectele! Cel puțin aşa făceai la familia Buchanan. Vino şi aşează-te. Trebuie că arăta precaută, pentru că adăugă: Să ştii că nu muşc, doar dacă nu vrei tu să fac asta.

Zâmbea şi, Dumnezeule, era într-adevăr ceva de capul lui. Bine că pe ea n-o interesa, îşi aminti sie însăşi. Ar devora-o, ca un lup mare şi rău! Nu, mulțumesc.

Stătea în mijlocul sofalei ocupând destul de mult spațiu, dar ea nu-i ceru să se mute. În schimb, dădu câteva pernițe la o parte şi se aşează în locul lor.

— Mă întrebam… Începu el.

Ea clădi pernițele între ei.

— Da?

El zâmbi din nou. Ar fi vrut să-i spună să înceteze, pentru că atunci când zâmbea, ea îşi pierdea puterea de concentrare. Dar, oare nu i-ar fi plăcut să audă asta? Şi ar mai fi avut un motiv pentru a o tachina.

— Unde e telecomanda?

Întrebarea o uimi.

— Telecomanda?

— Îhî, rosti el tărăgănat. Telecomanda.

— Vrei să spui telecomanda televizorului? Ia să ghicesc! Canalul sportiv.

— Sunt aşa previzibil?

— Mi-e teamă că da. Eşti doar un Buchanan.

Dădu jos câteva pernițe pe duşumea, apoi bâjbâi printre pernele sofalei. Pescui telecomanda şi i-o înmână.

— A fost drăguț din partea ta să-i aduci lui Jordan pizza. Am să păstrez restul pentru ea, zise ea.

— N-am adus-o pentru ea. Pentru tine.

— De unde ai ştiut că eram aici?

— Jordan mi-a spus. Ea dădu din cap. Iar el confirmă: De asemenea, mi-a spus să-ți țin tovărăşie în noaptea asta.

Kate era surprinsă.

— Când ți-a spus?

— Cam acum o oră. Nu părea să-l creadă, aşa că adăugă: La spital.

— Ai fost acolo… La spital?

— Sigur că am fost.

— Dar… dar cum ai aflat că e acolo? Nu-i dădu timp să răspundă şi adăugă: Ea nu ți-a spus. Ți-a spus cumva?

— Nu, nu mi-a spus ea. N-a spus nimănuia dintre noi, adăugă el referindu-se la frații lui, şi am să am o discuție cu ea în legătură cu asta, imediat ce se va simți mai bine. Noi suntem doar familia ei şi ea ar fi trebuit…

Ea îl întrerupse înainte de a răscoli toată rana. Era pe cale s-o facă.

— Tot nu mi-ai spus cum ai aflat.

— O prietenă a lui Nick lucrează la spital şi întâmplător a observat numele ei pe orarul operațiilor.

— Şi l-a sunat pe Nick? Era jignitoare o astfel de posibilitate.

El ridică din umeri.

— Ceva de genul acesta. Nu ştia că Nick s-a însurat.

— E lipsă de etică.

— Ce anume? Să te însori…

Era gata să se certe cu el în legătură cu confidențialitatea, dar realiză că el încerca doar să o scoată din fire.

— Eşti un om extrem de exasperant, zise ea apoi îi dădu un ghiont clătinând din cap. El o înghionti la rândul lui, făcând-o să zboare de pe sofa. După care o apucă de braț şi o trase lângă el.

— Nick e acuma cu Jordan şi, aşa cum am spus, eu sunt aici pentru că ea m-a rugat să-ți țin companie.

— Şi tu faci orice îți spune Jordan? se grăbi să ia o felie de pizza. Dedesubt mai era caldă.

— Atunci când e ceva ce vreau şi eu. Ai noroc că nu l-a trimis pe Zack.

Zachary era cel mai mic dintre frați. Era încă la liceu, dar era deja arogant şi plin de draci, aşa cum fuseseră şi frații lui. După Jordan, „bebeluşul" nu era realmente sălbatic, dar voia ca toți să creadă că e. Îşi adusese părinții la exasperare – după ce crescuseră atât de mulți copii, erau în mod clar scoşi din uz – dar Kate îl considera totuşi pe Zack adorabil.

— Îmi place de el.

— Da? Ei bine, ai grijă. Cred că el te place şi mai mult.

Ea muşcă din pizza şi brusc descoperi că era moartă de foame. După ce o devoră în viteză, întinse mâna după alta. Dylan deschise televizorul şi aşeză la loc pernele sofalei. Kate zâmbi în sinea ei văzând

că nu se schimbase deloc. Era şi acuma obsedat ca lucrurile să fie puse la locul lor.

El nu-i prea dădea atenție şi căscă zgomotos. Se uita la un fel de spectacol sportiv în reluare şi părea foarte interesat, aşa că ea luă doza goală şi cutia de pizza şi le duse în bucătărie. Încerca să găsească o cale diplomatică să-l determine să plece.

Apoi hotărî că abordarea directă e cea mai bună.

— Acuma trebuie să pleci, zise ea înapoindu-se la sofa.

El ridică privirea.

— Arăți istovită. Cum de ai ajuns aşa epuizată? o întrebă el.

— Nu sunt epuizată. Sunt doar obosită.

— Ai plâns înainte de a sosi eu, nu-i aşa?

— Nu.

— Ba da. Ai plâns!

— Dacă ştii, de ce mai întrebi?

— Dar tu de ce minți?

— Am avut o săptămână grea, zise ea. Şi o mulțime de situații frustrante. Să plângi uneori te ajută să scapi de ele.

— Există şi alte căi de a scăpa de frustrări. Făcând comentariul ridică din sprâncene.

Flirta cu neruşinare. Kate hotărî că e timpul să-i dovedească că e un mistificator. Era hotărâtă să-l facă să se simtă jenat.

— Probabil că ai avea un atac de cord dacă...

— Dacă ce?

Inspiră adânc şi răspunse:

— Dacă mi-aş arunca brațele în jurul gâtului tău şi te-aş săruta nebuneşte.

El o privi fix, fără să spună un cuvânt timp de câteva secunde bune, mai mult fixându-i gura, după

care rosti:

— Pune-mă la încercare! O, Dumnezeule! În mod clar nu se simțea deloc jenat, iar ea fu invadată de tot felul de gânduri sonate. Deodată realiză ce făcea şi hotărî să-l scoată din apartament cât mai repede posibil. Aştept, adăugă el.

Putea să sesizeze unda de voioşie din vocea lui.

— Poate mai târziu, hotărî ea.

I se uscase gura. Luă o înghițitură de apă. Nu putea să înțeleagă de ce se simțea atât de nervoasă, dar asta era realitatea. Totuşi nu voia ca el să observe. Pentru a le oferi mâinilor ceva de făcut, se îndreptă încet spre ziare. Pentru numele cerului, ce se întâmpla cu ea? Se simțea atât de nesigură – şi de stânjenită. N-avea niciun sens. ÎI cunoştea pe Dylan de multă vreme şi niciodată nu avusese acest efect asupra ei. Încercă să facă să-i înceteze gânduri le fanteziste despre el. Nu era dintre acelea care-şi pierd timpul cu fantezii – trăia într-o lume reală, nu a închipuirilor. Dar acuma, imaginile, una după alta – şi toate implicând minunatul trup al lui Dylan – o copleşeau.

În timp ce îşi făcea de lucru cu ziarele, halatul îi căzu de pe umeri.

— De unde ai căpătat toate vânătăile astea? întrebă Dylan. Mâna îi atinse baza gâtului şi alunecă în jos pe braț.

Nu-l respinse, dar îşi răsuci gâtul pentru a vedea şi ea.

— Nu ştiam că mai e şi aia acolo. Trebuie că s-a întâmplat când am căzut.

— Dar de asta de pe frunte ce spui? Şi cea de pe braț?

— Aceeaşi cădere.

Degetele îi coborâră pe spate, făcându-i pielea de găină. Spera să nu-şi dea seama ce îi provoca atingerea lui.

— Ai aceeaşi predilecție pentru accidente ca şi Iordan? râse gândindu-se la această eventualitate, apoi adăugă: Voi două locuind împreună... Ea tot timpul se împiedică...

— Doar când uită să-şi pună ochelarii, o apără ea.

— Deci, de ce ai plâns?

Făcuseră un ocol perfect, învârtindu-se în cerc. Revenise la întrebarea inițială.

— M-ai mai întrebat o dată şi ți-am răspuns.

Luă telecomanda de la el şi apăsă pe buton. Se ivi o reclamă. Mărind volumul, se prefăcu încântată la vederea unui vânzător zgomotos îmbrăcat în ținută de cowboy, care striga la camera de luat vederi parcă şi-ar fi pierdut mințile. Învârtea un lasou spre partenera lui aproape dezbrăcată, care-şi demonstra sentimentele patriotice cu ajutorul costumului din paiete roşu, alb, albastru, şi ținea ridicate pancarte cu reduceri de prețuri. După toate aparențele, vânzătorul intenționa să-şi iasă din minți doar timp de o singură săptămână, datorită prețurilor extravagant de mici.

Dylan se întinse, apăsă butonul sonorului şi rosti:

— Nu e sănătos să ții totul ferecat în tine.

Cerul să o ajute, îi arăta simpatie! Aceasta a declanşat nenorocirea. Lacrimile îi veniră din nou în ochi şi brusc simți nevoia disperată de a-l scoate din apartament, înainte de a începe să hohotească.

— Acuma trebuie să pleci acasă. Vocea îi tremura. De ce nu putea să-şi controleze emoțiile în seara asta? Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă cu ea? Nu era genul să fie atât de nestăpânită.

— Poate că ar trebui să rămân, zise el.

Telecomanda devenise o minge de ping-pong, luată când de unul când de celălalt. Acum se afla la el şi schimba canalele. Apoi întoarse capul încet spre ea. Ce ochi frumoşi avea! Şi o priveau cu autentică îngrijorare.

— N-am nevoie să stai cu mine.

— În ordine, fu el de acord. Atunci cred că voi pleca.

— Bine, pentru că... Nu mai putu să continue.

Oricum, el n-ar mai fi înțeles niciun cuvânt. Pentru că izbucnise în hohote de plâns. Era umilitor, dar îi era imposibil să se stăpânească.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Kate sări de pe sofa gândindu-se că ar trebui să încerce să-şi recapete măcar o mică urmă de demnitate şi să iasă din cameră cu capul sus, dar Dylan avea alte intenții. O trase jos pe genunchi.

Următoarele zece minute nu mai scoase o vorbă. Pur şi simplu o înconjură cu brațele, bătând-o din când în când uşor şi stângaci cu palma pe spate şi lăsând-o să-i ude cămaşa.

Odată lacrimile oprite, începură sughițurile. Îşi ținea capul sprijinit pe umărul lui sănătos şi gura apăsată pe gât. Apoi îşi spuse că ar trebui să-şi revină odată şi se depărtă de el.

— Dylan?

El zâmbi.

— Daaa!?!

— Să nu spui nimănui.

— Ce să spun?

Îi ridică încet o şuviță de păr şi o lăsă să-i alunece

printre degete. Părul ei mirosea a caise. Era aşa fierbinte şi feminină şi în clipa aceea realiză că singurul obstacol între mâinile lui şi trupul ei erau tricoul şi şortul acela subțire.

Nu te gândi la asta! Da, nu te gândi. Dar propunându-şi să nu se gândească, deveni şi mai imposibil să n-o facă.

— Nu-ți fie teamă, nu sărut şi apoi să spun cuiva. Făcu o strâmbătură. Vocea lui era aspră şi cam țâfnoasă.

— Nu te-am sărutat… încă.

Era imperios să recapete controlul asupra situației… Şi asupra lui însuşi.

— Ascultă. N-am să spun nimănui că ai plâns. Acuma dă-te jos de pe mine.

Ea îl sărută pe gât şi intenționat îl tortură gâdilându-i pielea cu vârful limbii.

— Fir-ar al…

Sări în sus, ca şi cum ar fi fost lovit de trăsnet.

Kate îşi uscă lacrimile de pe față cu dosul palmelor şi rămase în picioare.

— Ştii ce cred eu? Că eşti un farseur, i se adresă ea. Pe gene îi străluceau picături de lacrimi, care alunecară pe obraji, şi brusc simți dorința de a o sorbi pe fiecare.

— Cum adică farseur? întrebă el.

Ea îl privi în ochi şi explică:

— Îți place să flirtezi când consideri că eşti în siguranță, dar acuma că eu… Doresc, şopti ea, şi că am preluat inițiativa, tremuri în bocanci.

— Dar nu sunt încălțat cu bocanci, dulceață, rânji el. Deci iată-mă, tremurând în şosete.

Mâna îi cuprinse ceafa şi blând o trase mai aproape. Apoi foarte încet buzele lui le atinseră

tandru pe ale ei. Atingerea gurii ei schimbă totul. Acesta nu era un mic sărut în glumă. Era fierbinte, cu gura deschisă, cu limba dezmierdătoare şi, fir-ar al naibii, simțea că aproape îl distruge.

Pe Kate o străbătu un fior de dorință. Îi înlănțui gâtul cu brațele şi-l lăsă să o sărute, până i se tăie răsuflarea, apoi deveni de-a dreptul agresivă. Îi simți mâinile apăsându-i puternic spatele. Acum se strecurau sub tricoul ei şi pentru o clipă o îşi pierdu rațiunea.

El încercă să pună cap sărutului, dar ea nu-l lăsă, chiar dacă îşi dădea seama că a-l seduce pe Dylan era o idee cât se poate de proastă. O idee realmente proastă. Nu petrecuse niciodată înainte o noapte albă, acuma însă tot ce voia să facă era să se abandoneze în brațele lui şi să accepte că lumea e minunată, timp de o întreagă noapte.

Atât şi apoi mulțumesc! Dar nici n-avea nevoie să i se mulțumească. Va fi pur şi simplu doar o noapte de evadare din obişnuit.

Ohooo, pe cine voia ea să înşele? Nimic nu va mai fi simplu după asta. Cel puțin nu pentru ea. Sexul cu un străin, care doar se întâmpla să fie fratele celei mai bune prietene a ei, o va umple de probleme şi de regrete. Nu, nu putea s-o facă. Mâine se va simți prea vinovată.

De ce trebuia să fie aşa de crispată în legătură cu sexul? De ce nu poate fi mai nepăsătoare în această problemă? Prietenele ei, oricum cea mai mare parte dintre ele, nu considerau că e mare scofală să agațe diverşi țipi, numai pentru seara de sâmbătă. Dar Jordan n-a făcut niciodată asta, şi nici Kate. Jordan obişnuia să spună că îşi respecta prea mult trupul, pentru a-l închiria vreunui tip, pentru o noapte.

Kate simțea la fel. Trebuia să existe şi o implicare emoțională, nu-i aşa? Nu, nu, desigur vor apărea alte consecințe. Şi nu voia asta. Kate ştia că ar putea să găsească cel puțin o sută de motive care să justifice de ce era atât de speriată, dar poate că ceea ce realmente o frământa mai mult era că îi era frică să nu sufere.

Şi admiterea acestui fapt făcu să se încline balanța. În mod cert, era mai în siguranță dacă se stăpânea.

Şi o dată luată hotărârea, tot ce avea de făcut era să o aplice. În primul rând trebuia să înceteze să-l mai sărute, desigur, dar Dumnezeule, aceasta se dovedea o provocare foarte greu de realizat. Dylan săruta magnific. Ar fi putut să dea lecții. Nu se grăbea, savurând clipa, în timp ce alene îi explora gura cu limba.

N-a fost sigură când a trecut hotarul dintre înțeleaptă hotărâre de a-l expedia şi momentul când a început să-i descheie nasturii de la cămaşă şi să sărute fiecare centimetru de piele de pe gât şi de pe piept. Era fierbinte, tare şi sexy. Degetele pipăiră blând cicatricea de pe umărul stâng. Se simțea clar locul trecerii glonțului, ce secționase tendoane şi muşchi, atingându-i aproape o arteră.

Dylan o apucă de mână şi n-o mai lăsă să-l atingă. O sărută din nou, lung şi puternic, apoi încercă să termine:

— Kate, nu trebuie să facem asta. Nu era sigur dacă a fost auzit. Îl muşca uşor de lobul urechii, înnebunindu-l. Apoi i se urcă pe genunchi şi blugii lui deveniră brusc cu trei numere mai mici. Era de-a dreptul dureros. O apucă de şolduri, pentru a o face să stea liniştită. Vocea îi era aspră când reluă: Eu

mă opresc, e timpul.

— Da, sigur.

Dar când o dădu jos de pe genunchi, ea simți că nu mai rezistă. Stătea în picioare lângă sofa şi privea în altă parte încercând să-şi recapete respirația. Sărutările nu-i cauzaseră niciodată înainte o astfel de reacție, dar e drept că niciodată nu-l sărutase pe Dylan.

Acuma era şi el în picioare. Stăteau față în față şi el o domina. Îi privea vârful capului, în timp ce aştepta să se uite la el. Cămaşa îi atârna complet desfăcută, dar nu-şi dădu osteneala să o închidă. Prioritatea numărul unu era să iasă naibii din apartament, înainte de a face ceva ce ştia că ea va regreta.

Nu a fost vina lui că a început totul. Recunoştea că Kate făcuse să-i clocotească sângele, chiar din momentul în care a întâlnit-o. Era grozav de bine făcută! Totuşi, a dori şi a face erau două lucruri diferite. Dylan iubea femeile şi să flirteze cu Kate a fost întotdeauna amuzant. Poate că altora li se părea că e o ființă sofisticată, dar el vedea dincolo de fațadă. Când se ajungea la bărbați şi la sex, era total lipsită de experiență.

Îşi trecu degetele prin păr. Tremura de dorința de a o atinge. Să-i simtă trupul gol sub al lui… Să guste căldura lichidă… Să audă gemetele ei de plăcere… Să…

— Trebuie să plec.

— Atunci pleacă. Întinse mâna şi-l apucă de poala cămăşii. Doar dacă nu cumva vrei să rămâi. Îl privea adânc în ochi, în timp ce brațele i se strecurară în jurul pieptului lui. Senzația pielii lui calde o făcu să dorească să se dezlănțuie.

Doar o noapte! Ca reclama aceea... o dată în viață... ia sau lasă.

— Kate, ascultă-mă. Ştii că te doresc, dar... Blând îi desfăcu brațele din jurul lui.

— Ştiu, şopti ea. E o idee proastă. Se trase înapoi, dar ochii îi erau tot cufundați în ai lui.

Gura i se lipi de a ei, limba se introduse lent încercând să o atingă pe a ei, până când o determină să vibreze în brațele lui. Părea că nu se mai satură de ea. Apoi încet îi ridică tricoul.

În secunda în care îi atinse sânii simți cum tremură şi ştiu că e pierdut. Îşi luă gura de pe a ei, o sărută pe gât, apoi din ce în ce mai jos, în timp ce-şi spunea într-una că trebuie să termine.

Dar, deşi auzise semnalul de alarmă timp de o secundă, făcu un pas înapoi, o ridică în brațe şi o duse spre pat. Gura lui o părăsi, doar atât cât să-i tragă tricoul peste cap.

— E o nebunie, şopti el.

— Nebunie de o noapte!

Continua să-i muşte uşor lobul urechii, în timp ce-i scotea cămaşa. Contactul sânilor pe pieptul lui păros o făcu să vibreze din nou. Îl ajută să iasă din blugi.

Legănând-o în brațele, o urmă în pat. Mâinile lui mângâiară fiecare centimetru din trupul ei. Era plină de pasiune în timp ce se dăruia, înnebunită să-i facă lui plăcere. Se lipi de el, strângându-l între coapse. Şi ce mult îi plăcea să-i simtă trupul catifelat presat atât de intim de al lui!

Îi dădu drumul doar atât cât să se ocupe de protejarea lor şi când fu gata, o luă în brațe şi o sărută din nou, un sărut fierbinte, mistuitor ce o făcu să o doară de dorința de a-l primi în ea.

Răspunsul ei îl năuci. Deveni sălbatică în brațele lui şi sunetele sexy pe care le scotea îl înnebuneau. Tot ce voia să facă era să se piardă în ea.

Picioarele ei se mişcau neobosite peste ale lui.

— Nu mă lăsa să aştept mai mult… Te rog, şopti ea.

Îşi luă gura de pe ea şi îşi îngropă fața în curbura gâtului, inhalând mirosul acela minunat de femeie, în timp ce se împingea în ea cât mai adânc. Mormăi încet de plăcere, de o asemenea intensitate încât avea impresia că va muri. Îi auzi țipătul, îşi închipui că probabil a rănit-o şi rămase total nemişcat. Putea să o simtă palpitând lângă el, strângându-l şi, fir-ar să fie, dacă n-ar fi ştiut mai bine, ar fi crezut că pentru ea a fost prima dată. O privi în ochi, văzu acolo pasiune şi lacrimi, dar înainte de a putea vorbi, ea închise ochii şi se arcui spre el.

Putea să-i simtă insistența.

— Iubito, te-am rănit. Oare…

Unghiile ei trecură blând peste omoplații lui şi din nou se arcui spre el.

Plăcerea pe care i-o dărui se intensifică. Se retrase uşor şi apoi o penetră din nou. Ea acceleră ritmul, cerând din ce în ce mai mult din el, până ce amândoi fură pierduți pentru lumea din jur. Nu erau decât ei doi şi pentru un scurt interval de timp, nu mai exista nicio problemă, nicio teamă, nicio nesiguranță.

Atinse un orgasm cutremurător, de i se opri inima în loc, înaintea lui. Țipă şi-l strânse determinându-l să ajungă şi el la apogeu.

Kate nu putea să se gândească la nimic, nu putea să se hotărască să plece din el. Respiră adânc şi încercă fără succes să-şi potolească inima.

— Ooo, Kate, şopti el. Se lăsă să cadă peste ea, se strâmbă când umărul lui stâng o atinse şi repede îşi mută greutatea pe dreapta. Putea să-i audă respirația neregulată şi se ridică într-un cot. Te simți bine? O privi în ochi şi râse. Fir-ar să fie, ce frumoasă eşti!

Înainte de a-i putea răspunde, îşi plimbă degetul mare peste buzele ei.

— Poți să-mi simți inima! Tot mai încearcă să-mi sară din piept.

Mâinile ei îi înconjurară gâtul. Se întinse şi îl sărută, apoi îi dădu drumul închizând ochii.

— M-ai terminat.

El o sărută la rădăcina nasului şi se rostogoli de pe ea pe o parte. A avut nevoie de fiecare dram de energie pentru a coborî din pat, dar până la urmă reuşi.

Kate auzi uşa de la baie închizându-se în urma lui. După partida lor de amor era încă năucă, dar realitatea începu să se impună. Se întoarse pe o parte, trase cearşaful peste ea şi luă perna în brațe. Tot îi mai simțea gustul pe buze. Nu te mai gândi la asta, îşi propuse sie însăşi. Ține-ți ochii strâns închişi şi încearcă să dormi.

Dar când auzi uşa deschizându-se, tensiunea reveni. Lumina se revărsă peste pat, dar nu privi dincolo de ea. Dacă el îşi va închipui că doarme, probabil că va pleca. Oare el şi-a revenit? Dumnezeule, spera să nu regrete cele întâmplate.

Îl auzi căscând şi simți cum se lasă somiera când se urcă în pat. Încercă să se întoarcă pentru a-i face față, dar el o trase spre el şi îi sărută ceafa.

— Dormi?

Respirația lui fierbinte şi dulce îi gâdila urechea.

— Da. Oftă când îi cuprinse sânul în palmă.

— Nu se aude ca şi cum ai dormi.

Nu-i venea să creadă, dar îi era realmente jenă să se uite la el.

— Ce faci? şopti ea, strângând şi mai tare perna în braţe, în timp ce el îi mângâia sânii.

— Fac dragoste cu tine. Întoarce-te, Kate.

— Dar am… Tu eşti…

— Sigur că eu sunt, şopti el.

— Nu putem…

— Doar o noapte, nu-i aşa?

— Da.

— Dar noaptea nu s-a terminat încă.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Dylan Buchanan era om de cuvânt. Noaptea nu se termină, până nu părăsi el apartamentul, în dimineaţa următoare la ora şapte. Să spună la revedere trebuie că era jenant, dar Dylan o făcu cu uşurinţă. Kate era pe cale să se lase furată de somn, când el se aplecă peste ea şi o sărută pe obraz.

Îşi aducea aminte că în timpul nopţii, cândva, îi spusese că va fi ocupat tot sfârşitul săptămânii, dar că probabil se vor vedea duminică seara sau luni. Era ca şi cum i-ar fi spus „Am să te sun eu”, sau ca şi cum şi-ar fi închipuit că s-a întors înapoi la Boston pentru totdeauna. Nu-i corectă eroarea. Se îndoia că, după tot ceea ce făcuseră, va mai fi vreodată în stare să-l privească în ochi.

Mai ales când eşti o femeie sofisticată şi cu răspundere.

Medicii o reţinură pe Jordan până duminică. Stătea încă destul de prost cu iritaţia de pe trup,

pentru a se plânge că mai trebuia să rămână în spital şi când în final plecă acasă, dormi toată după-amiaza.

Kate cumpără mâncare de la restaurant pentru cină.

Petrecură o seară liniştită împreună şi amândouă intrară în pat devreme.

Jordan ar fi vrut ca să mai rămână Kate încă vreo două zile, dar aceasta era nerăbdătoare să ajungă acasă, pentru a se ocupa de problemele de acolo. De asemenea, dorea să plece din Boston înainte de a mai da iar peste Dylan. De fiecare dată când venea vorba de el, Kate se grăbea să schimbe subiectul. De obicei îi spunea totul lui Jordan, dar asta era ceva deosebit. Cu totul deosebit.

Luni Jordan se simți mult mai bine, iar iritațiile dispăruseră. Totuşi, Kate nu acceptă să o conducă cu maşina la aeroport. Luă un taxi. Şi până nu se află în aer, în drum spre casă, nu realiză cât de nervoasă fusese, de teamă să nu se întâlnească cu Dylan. Oftă nespus de uşurată şi hotărî ca niciodată să nu se mai gândească la el. Nu putea să schimbe ceea ce se întâmplase, dar putea să facă efortul să nu se mai gândească la asta şi nici să nu spună nimănui nimic.

Însă zicala care zicea că ochii care nu se văd se uită, nu funcționă. Încercă să citească dar nu se putu concentra şi când închise ochii pretinzând că doarme, față de comis-voiajorul de alături care o plictisea, tot ce putu să vadă era splendidul trup al lui Dylan. Omul nu avea pe el niciun gram de grăsime! Şi coapsele lui... O Doamne, coapsele acelea...

Nu te mai gândi la el! Deşi îşi propuse să facă

asta, nu reuşi. Se comporta ca o nimfomană. Cum a putut oare să supraviețuiască atât de mult timp fără sex, apoi, într-o singură noapte…

Nu te mai gândi la asta! Aceste cuvinte deveniră un fel de incantație în mintea ei.

Luă autobuzul până la locul de parcare pe termen lung. Când coborî, se opri o secundă şi privi fulgerele de pe cerul amenințător, încercând să-şi aducă aminte unde şi-a parcat maşina. Autobuzul tocmai cotise după colț, când auzi o maşină venind din spate. Stătea în mijlocul parcajului, aşa că se grăbi să-i plece din cale. Observă însă că şoferul mări viteza. Probabil că e un adolescent cu piciorul înțepenit pe pedală, gândi ea în timp ce sărea în spațiul dintre două maşini parcate, pentru a evita ciocnirea. Maşina zbârnâi pe lângă ea. Kate încercă să vadă figura şoferului, dar nu putu. Geamurile erau colorate în cenuşiu închis. Clătină din cap în timp ce-l privea cotind după colț pe două roți.

— Idioțenie, bombăni ea.

Nu se referea doar la şoferul nebun! Se simțea ea însăşi idioată, pentru că uitase unde îşi parcase maşina. Cotrobăi prin geantă până găsi tichetul de parcare, ascuns într-o notă de plată îndoită. Din fericire, când a lăsat-o acolo şi-a amintit că trebuie să noteze locul pe spatele tichetului. Ea se afla acuma în sectorul B, iar maşina era în sectorul D, rândul trei. Se îndreptă în direcția aceea, trăgând căruciorul de bagaje după ea.

Maşina ei uzată şi ruginită era parcată aproape de J ieşire, înghesuită între două SUV uriaşe. Puse căruciorul în portbagaj şi tocmai închidea capacul când auzi din nou scrâşnetul unor cauciucuri. Se întoarse şi descoperi aceeaşi maşină albă, venind

spre parcare dintr-un spațiu lateral, încetini puțin, apoi acceleră din nou.

Kate avea impresia că şoferul încearcă să găsească pe cineva. Trebuie că e un adolescent, probabil conducând prin parcare din distracție şi având o plăcere nebună să sperie oamenii, sau mai ales, să o sperie pe ea.

Maşina se îndreptă spre spațiul unde se afla. Nu era sigură dacă şoferul o văzuse sau nu. Acum venea direct spre ea, ca şi cum încerca realmente să o doboare. Se aruncă la pământ exact când maşina accelera, şi-şi juli genunchii de pavaj. Strâmbându-se de durere, se ridică în genunchi. Geanta i se deschisese şi rujul de buze se rostogolise sub camionul SUV. Când se întinse după el, se lovi la cap.

— Minunat! şopti ea. Acuma chiar că *eu sunt* idioata. O paranoică!

Auzi un automobil claxonând şi se gândi că poate maşina albă încerca să bage groaza în altcineva. Apoi reuşi să deschidă portiera şi să urce. Se simți ca şi cum ar fi intrat într-un cuptor de pizza. Lăsă repede geamul în jos, dar nu dădu drumul aerului condiționat, deoarece maşina stătuse acolo prea mult timp şi putea să se caleze motorul, dacă nu-l lăsa să se încălzească. Apoi, dacă ar mai fi încercat să o pornească din nou, situația ar fi fost şi mai complicată.

În timp ce conducea spre cabină pentru a plăti, se uită după maşina albă. După ce achită parcarea, îi relată funcționarului despre şoferul nebun. Acesta ridică imediat receptorul pentru a chema paza.

Kate nu-şi aminti să-şi pună în funcțiune celularul, până ce nu ajunse la un stop, unde

aşteptă să se schimbe culoarea roşie pentru a intra pe autostradă. Îl găsi pe fundul genții şi la nici douăzeci de secunde după ce apăsă pe butonul energiei, telefonul sună anunțând-o că avea un mesaj sonor.

Mesajul era din partea unui tip ce încheia contracte, cu numele Bill Jones. Kate nu auzise niciodată de el. Acesta îi explica că acționează în numele proprietarului depozitului, pe care ea avea intenția să-l închirieze, şi că voia să se întâlnească cu ea acolo, pentru a stabili schimbările pe care dorea să le facă. De asemenea, mai menționa că inventarul trimis de ea fusese depozitat în fundul spațiului respectiv şi că va fi în siguranță acolo în timpul renovărilor.

Ce se întâmpla? Kate încă nu semnase contractul de închiriere şi în mod sigur nu autorizase nicio transformare în construcția depozitului. Ce spusese oare firma imobiliară proprietarului depozitului? Aşteptă până ce ajunse la alt stop, pentru a-l suna. Jones răspunse la al doilea apel. Aşa că imediat ce se schimbă culoarea semaforului, părăsi strada şi intră într-o parcare. Nu-i plăcea să vorbească la celular în timp ce conducea.

— La telefon Jones.

— Aici Kate MacKenna.

Pe linie exista energie statică şi ca fundal ceva ce semăna cu zgomot de trafic. Jones nu putea să fie la depozit, deoarece acesta se afla la capătul unei străzi izolate.

— Sunt aşa de încântat că ai sunat, domnişoară MacKenna. Trebuie să te văd la depozit, cât mai repede posibil. Timpul costă bani şi echipa mea e deja pregătită să înceapă.

— Nu înțeleg. Mesajul tău spune că inventarul mi-a fost dus la depozit?

— Sigur, aşa e. Eu sunt în drum spre el. Am să te aştept. Nu se poate să dureze prea mult.

— Stai puțin. Cine a dispus mutarea?

Interveni o lungă pauză, apoi el explică:

— Nu ştiu. Cutiile cu numele tău înscris pe ele erau acolo când am deschis eu uşile azi-dimineață.

N-avea niciun sens. Kiera şi Isabel n-ar fi făcut nimic de felul acesta, iar cei doi angajați ai ei cu normă întreagă erau în concediu.

— Domnule Jones, nu pot să fac nicio schimbare sau să autorizez vreo îmbunătățire.

El o întrerupse, înainte ca ea să poată explica că nici măcar nu mai intenționa să încheie contractul de închiriere. Cu situația ei financiară sumbră, să-şi mute compania acuma era ultimul punct de pe agenda ei. Întâi avea nevoie să stabilească cum ar putea să-şi mențină compania în viață, înainte de a mai face orice altceva.

— Ascultă-mă, închide telefonul. Ne întâlnim acolo, zise el. Dacă ajungi înaintea mea, uşa laterală e descuiată. Fă-ți o ceaşcă de cafea şi aşteaptă-mă. Trebuie să traversez oraşul şi traficul e aglomerat, dar sunt pe drum.

— Domnule Jones, în legătură cu inventarul meu…

— Dacă vrei să-l muți, ți-l mut eu.

Kate era atât de frustrată că-i venea să țipe. Oare câte cutii au fost duse la depozit? Se părea că singurul mod de a afla era să se ducă acolo şi să se lămurească singură.

Trebuiau să fie mutate imediat. Presupunea că putea să le depoziteze în garaj, dar vor trebui apoi

mutate din nou, când casa va fi scoasă la vânzare. O, Dumnezeule, cum va reuşi să le spună lui Isabel şi Kierei toate astea?

Dar, să începem cu începutul. Aşa că încercă să-şi obțină surorile la telefon, pentru a le spune că întârzie, dar îi răspunse automatul. Lăsă un mesaj informându-le că revenise în oraş, dar înainte de a sosi acasă, trebuia să treacă pe la depozit.

Tocmai ieşea din parcare pentru a intra pe autostradă, când observă ce scăzut era nivelul benzinei. Pentru că se afla într-o parte a oraşului pe care nu o cunoştea prea bine, îi luă puțin timp până găsi o benzinărie. Apoi vizavi localiză un McDonald şi hotărî să ia o Cola dietetică. Nu se grăbea să ajungă la depozit, deoarece nu voia să fie nevoită să-l aştepte pe Jones.

Ajunse acolo cu o jumătate de oră mai târziu. Depozitul era situat la capătul unei străzi curentoase într-un cartier ce nu se afla pe lista de renovări a oraşului. Existau câteva blocuri foarte elegante cu câteva cvartale mai departe. Dar la Pembroke Street nu se ajunsese încă şi era plină de gropi, ceea ce necesita o mulțime de viraje. Fațada pustie cu geamurile sparte nu fusese reparată, intervențiile ocoliseră această parte ruinată a lui Silver Springs, iar ceea ce va urma era exact ceea ce căutase Kate.

Clădirea era destul de departe de casa ei, dar chiria era convenabilă – cel puțin aşa obişnuia ea să creadă – şi intenționase să-i instaleze un sistem de securitate pentru siguranța angajaților.

Angajații pe care acuma trebuia să-i concedieze.

— Încetează să te mai auto-compătimeşti, şopti ea.

Kate descoperi o parcare şi opri chiar în faţa uşii laterale a depozitului. În jur nu se mai afla nicio maşină, nicio dubiță.

Era gata să oprească motorul când sună telefonul. Se aşeză înapoi pe banchetă, ajustă încuietorile şi ridică receptorul.

— Jones la telefon. Ai sosit deja?

— Da, răspunse ea.

— Ajung şi eu în aproximativ cinci minute, continuă el. Serveşte-te cu o cafea în timp ce aştepți.

— Nu, mulțumesc.

— Nu bei cafea?

— Nu, răspunse ea, întrebându-se de ce purtau oare o asemenea conversație lipsită de sens.

— Te-ar deranja dacă ai opri încălzirea? Ultima dată am uitat şi locul aproape a luat foc.

Acest comentariu nu-i insuflă lui Kate prea multă încredere.

— Bine, am să o opresc, zise ea, dar în legătură cu inventarul meu… Continuă ea nerăbdătoare.

— Da?

— Intenționez să mut mâine cutiile. În primul rând, nici n-ar fi trebuit să fie trimise deja aici.

— Regret enorm dacă a existat vreo neînțelegere, domnişoară MacKenna. Voi face tot ce doreşti. Ne vedem în câteva minute.

Întrerupse convorbirea înaintea ca ea să poată să-i spună că această întâlnire cu el era realmente o pierdere de timp, atât pentru el cât şi pentru ea, pentru că nu intenționa să aducă nicio îmbunătățire, deoarece nici nu mai avea intenția să închirieze spațiul. Totuşi, dorea să vadă câte din cutiile ei cu lumânări parfumate şi loțiuni pentru corp fuseseră aduse.

Depuse telefonul pe locul de lângă ea, dar acesta se lovi de geantă şi căzu jos pe podea, alunecând sub scaun.

Îşi desprinse centura de siguranță şi se întinse după telefon când motorul începu să scoată nişte sunete foarte cunoscute. Ştia ce înseamnă asta. Repede închise aerul condiționat, apoi motorul, astfel că acuma putea să se răcească. Altfel, îi va fi imposibil să-l facă din nou să pornească. Se întinse peste bord şi se aplecă din nou să-şi culeagă telefonul.

Tocmai cotrobăia pe sub scaun, când depozitul sări în aer.

Suflul, semănând cu spargerea zidului fonic, îi răsuci maşina şi-i sparse toate geamurile. Dacă ar fi stat pe locul şoferului, fața i-ar fi fost ciopârțită de fragmentele de sticlă ascuțite ca lama ce zburaseră prin aer. Cioburile au pătruns prin capotă şi prin acoperişul maşinii şi s-au înfipt pe lateral. Apoi a apărut zidul de foc ce izbucni din clădire şi se răspândi în parcare. Cauciucurile maşinii se îndoiră din cauza căldurii intense. Tabloul de bord rămas într-o singură bucată fusese smuls şi proiectat prin geamul din spate. Ateriză pe vârful unui Dumpster de dincolo de parcare.

Kate zăcea inconştientă pe podeaua maşinii, ignorând cu desăvârşire distrugerile din jur.

CAPITOlUL TREISPREZECE

— Déjà vu!

Au fost primele cuvinte ieşite din gura lui Kiera când, în sfârşit, i s-a permis să-şi vadă sora. Kate fusese dusă la spitalul din Silver Springs şi tocmai

fusese mutată în camera ei şi ajutată să se urce în pat, când amândouă surorile au intrat ca o vijelie.

— Nu-i aşa că ai mai fost odată pe acolo şi ai făcut-o din nou? întrebă Kiera cu un zâmbet îngrijorat. Exulta de bucurie că sora ei nu fusese rănită serios, dar avea lacrimi în ochi.

Isabel îşi ieşise din minți.

— Ai fi putut să fii ucisă. De ce faci astfel de lucruri?

— N-a făcut decât să fie într-un moment nepotrivit la un loc nepotrivit, comentă Kiera.

Isabel scutură din cap.

— Uite ce e, Kate. N-am să te mai las să pleci niciodată din casă. Am să renunț la colegiu şi am să stau acasă să mă asigur că eşti în afară de orice pericol.

— Isabel, nu eşti rațională, zise Kiera.

— Rațională? Părea înnebunită. E rațional să te arunci în aer de două ori într-o săptămână? Asta e rațional? O privi pe Kate, îndreptă spre ea un deget şi se bâlbâi: M-ai speriat. Izbucni în lacrimi şi îi întoarse spatele. Am hotărât. Nu mă mai duc la liceu.

Kiera se îndreptă spre pat.

— E în halul acesta de când a aflat, dar acuma pentru că ştie că eşti bine, o să înceteze să mai plângă.

Capul lui Kate o ucidea şi îi era greu să urmărească conversația. Camera era întunecoasă, dar când Isabel trase draperiile pentru mai multă lumină, Kate tresări. Dându-şi seama, Isabel le puse imediat la loc.

— Ai fost realmente norocoasă. Ar fi putut să ți se crape capul în două.

— A, asta e o imagine pe care n-am s-o uit în curând, Kiera, o repezi Isabel. Scoase o batistă şi-şi uscă ochii.

— Jordan a sunat de câteva ori, adăugă Kiera ignorând-o pe Isabel. E îngrijorată în legătură cu tine.

— Cum a aflat?

— A sunat să ne salute şi Isabel i-a spus ce s-a întâmplat şi cum a trebuit să te extragă pompierii din maşină. Apropo, maşina e terminată.

— Ar trebui să fii încântată că n-am sunat-o şi pe mătuşa Nora. Probabil că tocmai a terminat de despachetat. Dar fac pariu că ar fi lăsat totul baltă şi ar fi venit înapoi. Să se asigure că nu vei mai provoca şi alte ocazii, zise Isabel.

Kate închise ochii.

— Când pot să merg acasă?

— Mâine, cel mai devreme. Medicul s-ar putea să dorească să te țină şi mai mult.

Vocea lui Isabel tremură.

— Fața ta arată de parcă ai fi fost arsă de soare.

Probabil de la foc. Kate, ai cumva idee cât de aproape ai fost de a fi ucisă?

— Sper că nu eşti pe cale să începi din nou să plângi, nu-i aşa? întrebă Kiera.

— Regret. Nu pot fi un robot ca tine şi să-mi țin sentimentele ferecate în mine,

Kiera nu răspunse la comentariul ei.

— Trebuie să plecăm şi să te lăsăm să te odihneşti, i se adresă în schimb lui Kate.

— Aşteaptă, şopti Kate surprinsă că vocea ei suna atât de slab. Ce s-a întâmplat de fapt?

— Nu-ți aminteşti?

Începuse să dea din cap, dar repede îşi schimbă

intenția. Durerea o lovi chiar în moalele capului.

— Ei cred că a fost o scurgere de gaze, o informă Kiera.

— Am auzit asta la radio pe drumul încoace, completă Isabel. Trebuie că a fost o scurgere de gaze, pentru că le-a luat o veşnicie să stingă focul.

Kiera schimbă subiectul.

— Ai fost norocoasă că neurologul se afla aici, comentă ea. Am vorbit cu el şi mi-a spus că e încântat de rezultatul scanării. Se pare că eşti pe cale să ieşi din toate astea, fără nicio vătămare serioasă.

— Kiera era îngrijorată să nu ți se fi frânt ceva în creier, zise Isabel.

— Nu, tu ai fost îngrijorată, sublinie Kiera.

— În regulă, eu am fost. Medicul a fost aşa de drăguț. Ştii ce vreau să spun, Kiera.

— Dumnezeule mare, o luăm de la cap.

— Nu voiam să spun decât că ar fi perfect pentru tine. Ştiu ce intenționezi să argumentezi, se grăbi să adauge înainte ca Kiera să o poată opri. Nu e interesat de tine, totuşi nu se poate să ştii dacă e sau nu, până ce nu… ştii tu.

— Nu. Până ce nu, ce?

— Până nu faci tu o mişcare. Vorbeşte cu el.

— N-am putea să evităm o astfel de discuție?

Isabel ignoră întrebarea.

— Poate că dacă te-ai farda puțin şi ai face ceva cu părul ăla…

Kiera îşi încrucişă brațele pe piept şi zise:

— Ce nu e în regulă cu părul meu?

— Ai nevoie să te tunzi frumos şi nu în locurile alea de cinci dolari şi mai trebuie şi ceva cu care să-ți maschezi petele alea întunecate de sub ochi. Eşti

nedormită şi, ştii ceva? Eu atribui toate astea facultății de medicină.

— Cu riscul de a suna ca tine... Pfui!

Kate începu să râdă, apoi gemu. Capul îi căzu pe pernă şi închise ochi.

— Încetați să mă mai faceți să râd şi purtați discuția asta undeva în altă parte. Nu vreau decât să-mi trag păturile peste cap şi să-mi închipui că ziua de azi n-a existat.

— Dar Kate, încă nu ne-ai spus de ce te aflai la depozit, zise Isabel.

Kate deschise ochii. Începu să răspundă, dar se opri.

— Nu-mi amintesc de ce. Vreau să spun că am impresia că pot s-o fac, dar nu pot gândi chiar acuma.

— Nu-ți aduci aminte de nimic?

Lui Kate îi trebui un lung minut înainte de a răspunde.

— Nu, şopti ea. Nu e ciudat?

— Nu fi îngrijorată în legătură cu asta. Am să revin. Acuma odihneşte-te puțin. Voi fi aici mai târziu pentru a vedea cum stai, zise Kiera.

Isabel însă nu era gata de plecare. Se îndreptă spre marginea patului şi o întrebă.

— Îți aduci aminte că ai fost la Boston?

Kate zâmbi.

— Da. Asta da. Şi îmi amintesc că am venit acasă. A fost o maşină... La aeroport...

Isabel o bătu încet pe mână.

— Da. Sigur că a fost o maşină, zise ea. Vocea ei era calmă şi acționa ca şi cum credea că încearcă să facă un copil de trei ani să raționeze. Îți aduci aminte de maşina ta! O lăsaseşi la aeroport.

Kate o căută Kiera din priviri pentru ajutor.

— Isabel, vrei să-mi dai telefonul înainte de a pleca? întrebă Kate. Vreau s-o sun pe Jordan.

— Îți aminteşti numărul ei de telefon?

— Isabel, cucuiul din cap n-a transformat-o într-o idioată, comentă Kiera.

Isabel ridică din umeri. Apoi îi dădu Katei telefonul şi o bătu din nou pe mână.

— Transmite-i lui Jordan salutările noastre, zise ea. Şi dacă vrea să vină să te vadă, mai bine i-ai spune să n-o facă, adăugă ea. Cu seria de ghinioane care vă urmăresc pe amândouă, probabil că cineva va da peste ea, înainte de a ajunge la aeroport.

— A fost o săptămână oribilă, nu-i aşa? întrebă

Kate.

— Dar se poate îmbunătăți, o asigură Isabel în timp ce o urma pe Kiera afară din cameră.

Kate spera să aibă dreptate. Se întoarse într-o parte şi căzu într-un somn adânc.

Cu câteva ore mai târziu o sună pe Jordan. Încercă pe cât putu să fie veselă, dar îi luă ceva efort. Şi încercarea n-a funcționat. Prietena ei putea să-i audă stresul din glas.

— Povesteşte-mi din nou despre prima explozie, zise Jordan. Acuma, că nu mai sunt îngrijorată de hematoame şi nodule, pot să mă concentrez. Cineva a încercat s-o ucidă pe pictorița aia, aşa e?

Kate reluă explicațiile şi când termină cu incidentul acela, îi povesti despre adolescentul nebun care se distra şofând prin parcajul aeroportului. Iar la sfârşit, dar categoric nu de cea mai mică importanță, îi vorbi despre cea din urmă nenorocire.

— Nu-mi aduc deloc aminte de explozie, sublinie

ea. Dar continui să mă gândesc la cafea. Nu e cam neobişnuit?

— Tu nu bei cafea.

— Ştiu. Tocmai asta face să fie aşa de neobişnuit.

— Cât de puternică a fost lovitura aceea de la cap?

— Suficient de puternică să-mi stârnească o groaznică durere de cap. Dacă n-aş şti mai bine, aş crede că cineva a încercat să mă omoare.

— Nu fi caraghioasă. Ai avut doar puțin ghinion, asta-i tot, râse Jordan. Vrei să vin la tine?

— Nu, mă simt bine. Apoi, poate că seria ghinioanelor s-a terminat şi nu vreau să-ți fac şi ție rău cu întâmplarea asta.

— Nu permite imaginației să pună stăpânire pe tine. Adu-ți aminte, nu eşti superstițioasă, aşa că nu exagera. Aş putea să te întreb ceva?

— Sigur.

— S-a întâmplat ceva între tine şi Dylan?

Kate aproape scăpă telefonul din mână.

— De ce întrebi?

— A sunat aici căutându-te şi când a descoperit că ai plecat, n-a fost prea încântat.

— Pot să-mi imaginez de ce. Deci tu nu crezi realmente că cineva ar fi putut să încerce să mă omoare? întrebă ea căutând ceva care să îndrepte discuția în altă direcție.

— Nu. Nu cred că cineva încearcă să te omoare. Cred că ai o imaginație debordantă. Dormi puțin şi sună-mă mâine, când vei fi din nou lucidă.

Iordan întrerupse convorbirea şi imediat sună la numărul lui Dylan. În secunda în care acesta răspunse, ea îi trânti:

— Cineva încearcă s-o omoare pe Kate.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Dylan nu era în cele mai bune toane. Tocmai terminase încă o oră extenuantă de exerciții fizice necesare umărului rănit şi care-l duruse ca în iad. Muşchii încă îi mai pulsau şi deşi i se prescrisese calmante, nu voia să ia nimic. Nu pentru că ar fi încercat să o facă pe eroul, dar săptămâna trecută luase câteva din pastilele, acelea şi nu-i plăcuse cum s-a simțit. Într-adevăr pilulele atenuaseră durerea, dar îi atenuaseră şi abilitatea de a gândi. Se simțise ca şi cum se învârtea printr-o ceață groasă. Nu, mulțumesc. Tot restul săptămânii a preferat durerea cefii.

Era gata să se dezbrace şi să facă un duş fierbinte, când sună Jordan.

După ce a controlat identitatea celui care suna, duse receptorul la ureche şi întrebă:

— Ce vrei?

— O, ce drăguț eşti!

— Acuma ai ieşit din spital, zâmbi el. Nu mai trebuie să fiu drăguț. Şi când am fost eu vreodată un tip drăguț? Probabil că mă confunzi cu Alee.

— Pe voi doi nu e posibil să vă confund. Alee e un smiorcăit, iar tu eşti pur şi simplu un trăsnit, iată de ce voi doi ați crescut împreună, nişte colegi de cameră atât de perfecți. Dar spre deosebire de Alee, tu poți fi uneori şi morocănos.

— Dacă ai terminat cu complimentele, mi-ar plăcea să fac un duş.

Însă Jordan se dezlănțuise.

— Fac pariu că eşti totuşi drăguț cu femeile cu care vrei să te culci, nu-i aşa?

— Jordan, pentru ultima oară, ce vrei? întrebă el hotărând că părerile ei despre viața lui sexuală nu meritau răspuns.

— Kate e la ananghie. Problema e că am impresia că ea nici nu realizează.

— La ananghie?

— Da.

Îşi fricționă ceafa.

— Acuma am să închid.

— Ascultă-mă. Apoi îi explică repede ce ştia despre prima explozie şi adăugă: Dacă n-a fost destul pentru biata Kate, când s-a înapoiat de la Boston, cineva a încercat s-o calce cu maşina, în parcarea aeroportului. Apoi… Dylan, mă asculți?

— Da.

— Nu pari să mă fi ascultat.

— Pentru numele lui Dumnezeu…

— Am dreptate, continuă Jordan. Cineva încearcă să o omoare. Şi mai e ceva, adăugă ea.

Înainte de a-i putea spune şi despre a doua explozie, el interveni:

— Exact, ce vrei să fac eu în legătură cu asta? Vorbeşte cu cei însărcinați cu investigațiile. Mă îndoiesc că detectivii din Carolina de Sud ar vrea să le privesc peste umăr.

— Nu, nu vreau să apelezi la ei. Vreau să te duci tu însăți la Silver Springs şi să cercetezi. Eşti pe cale de a părăsi departamentul tău, aşa că ai destul timp şi ştiu că te plictiseşti. Nu-mi vine să cred că eziți. În weekend-ul ăsta tu…

— Eu ce?

— Ai văzut-o pe Kate. Ce se întâmplă cu tine? Ochii care nu se văd se uită?

Da, aşa e, gândi el. Totuşi nu era în stare să şi-o

scoată din minte de când o atinsese şi aceasta îl neliniştea îngrozitor. I se strecurase în creier.

Şi în mod clar, ea nu se mai gândea la el. Părăsise Boston-ul fără un cuvânt, aşa că noaptea lor împreună nud fusese decât ceea ce a vrut ea să fie, o distracție. Atitudinea aceasta ar fi trebuit să-i placă. Fără angajamente, fără rămas-bun răvăşitor. O noapte perfectă, fără îndoială, dar fără regrete.

Aşa că, de ce era atât de supărat că a plecat fără să-i spună?

Scutură din cap. Nu era uşor s-o uite, era toată acolo, cu el. Probabil că îi vor trebui câteva săptămâni, după aceea nu-i va mai acorda niciun gând.

— Dylan, intenționezi să te duci la Kate sau nu?

— Mă gândesc

Era într-o situație foarte grea şi ciudată. Niciodată înainte nu fusese aruncat de vreo femeie la gunoi şi nici nu ştia ce simte de fapt în legătură cu asta. Nu, nu ere adevărat. Ştia cum se simte. Afurisit de furios.

El tratase vreodată o femeie în felul acesta? Să petreacă noaptea cu ea, apoi să dispară? Clătină din cap. Spera că nu. Şi totuşi, oare n-a făcut-o niciodată?

Brusc şi-o imagină cum stătea pe marginea patului lui de spital. În acea zi ea n-a ştiut că e conştient că se află lângă el. A deschis ochii şi a privit-o exact când ea era gata să adoarmă. Îşi aminti ce mult i-a plăcut că e acolo.

Dar asta pentru că îi plăceau femeile, îşi spuse lui însuşi. Totuşi, dacă ea a fost acolo pentru el, de ce n-ar face şi el acelaşi lucru pentru ea? Răbdarea lui Jordan. Se evaporase.

— Dacă nu te duci tu, mă duc eu.
— Of, drace! În regulă, mă duc.
— Când?
— În curând, oftă el.
— Mâine?
— Ei bine! Mâine.
— Bucură-te, Dylan. Dacă am dreptate, s-ar putea să fie nevoie să împuşti pe cineva de pe acolo.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Roger MacKenna avea câțiva falşi prieteni. Erau „prieteni de cazino" care veneau la el când se afla la masa de joc, se recomandau şi deveneau cei mai buni amici, peste noapte. Când Roger câştiga, îl ajutau să-şi cheltuiască banii. Când norocul se sfârşea, noii lui buni prieteni deveneau nişte şerpi smiorcăiți şi orbi. Apoi fu recomandat unui cămătar cu numele Johnny Jackman şi când Roger a ajuns să aibă o datorie de peste două sute de mii, cu dobândă de cincizeci la sută, prietenii lui insistară să se înapoieze la masa de joc, unde pierdu şi mai mult.

Toți cămătarii din oraş duceau față de Roger o politică de neintervenție, pentru că ştiau, ca toți cei din lumea jocurilor de noroc care făcuseră până acuma vreo cercetare de fond, că – atunci când unchiul lui, Compton MacKenna, va muri – el va moşteni milioane de dolari. Dacă între timp i s-ar fi întâmplat ceva, niciunul dintre cămătari n-ar fi primit un ban.

Johnny Jackman era unul dintre cei ce investiseră bani în Roger şi avea propria lui echipă care îl talona tot timpul pe acesta. Roger era un bun pe care nu

intenționa să-l scape din ochi. Dar nici nu voia ca Roger să renunțe cumva, aşa că atunci când îşi pierdu capul după un lucruşor drăguț cu numele Emma, care îi propuse să participe la întrunirile Jucătorilor Anonimi, Jackman deveni foarte interesat. În seara următoare, micuța şi dulcea Emma fu dusă afară din oraş.

Lui Roger i s-a spus că fata a avut un accident de automobil. S-a dus la ea la spital, i-a văzut fața învinețită şi umflată şi a plecat în goană la casino. Emma a părăsit oraşul imediat ce i s-a dat drumul din spital. Roger a oftat de uşurare. Se simțise teribil de vinovat că n-a fost în stare s-o privească în ochi, dar acuma că plecase din viața lui, putea să o uite. Putea de asemenea să uite totul despre întrunirile acelea unde trebuia să participe, alături de ceilalți jucători care voiau să scape de viciu.

În iulie însă, Johnny Jackman deveni nervos. Roger atinsese debitul uriaş de peste şapte sute de mii de dolari şi dacă nu erau plătiți cazinoului până la întâi septembrie, Jackman trebuia să-i achite el.

Aşa că hotărî că nu-şi mai poate permite să fie răbdător şi amabil. Într-o seară îl duse pe Roger la Emerald's să ia cina, îl lăsă să bea o sticlă din cel mai scump vin, apoi îi spuse că, dacă nu va găsi un mod de a restitui fiecare dolar plus dobânda într-un interval de treizeci de zile, Jackman va începe să smulgă bucăți din trupul lui, drept garanție. Închină în cinstea lui Roger şi adăugă că intenționează să înceapă cu ceea ce se află între picioarele lui.

Se asigură apoi că Roger îşi dă seama că nu se laudă.

Trei pachete de țigări şi o sticlă de gin pe zi îl îmbătrâniseră pe acesta. Avea doar treizeci şi patru

de ani, dar arăta de şaizeci. Părul i se subțiase şi devenise cenuşiu. Tenul era la fel de cenuşiu, de la anii petrecuți prin cazinouri şi camere dosnice şi întunecoase.

Degetele pătate de nicotină tremurară în timp ce-şi aprinse altă țigară.

— De unde am să adun muntele ăsta de bani? întrebă el. Ştii că sunt om de cuvânt, dar nu pot, până când nu moare unchiul. E bolnav. Nu va mai dura mult. Conform... Sursei mele, bătrânul e pe moarte.

— Cine e sursa ta?

— Cineva realmente apropiat de el. Nu intenționez să-ți spun numele.

— În regulă, zise el hotărând să nu-l forțeze. Dar unchiul tău ar putea să o mai ducă încă mult şi bine, nu-i aşa? Dacă va dura mai mult de treizeci şi una de zile, o să dai de mare. Belea.

— Dacă mai aştepți, am să-ți dau un bonus supliment. Şi între timp, am ocazia să câştig câte ceva data viitoare când mă voi aşeza la masă, nu-i aşa?

Jackman clătină din cap.

— Ți s-a terminat creditul, zise el. Nu mai eşti binevenit la nicio masă, până ce nu-ți achiți datoriile. Treizeci şi una de zile, repetă el. Dacă nu pici cu toți banii ăştia, încetezi să mai fii bărbat. M-ai înțeles? Şi n-ai să primeşti nicio gură de alcool pentru a-ți atenua durerea. Asociații mei te vor duce în deşert, te vor imobiliza la pământ, îți vor desface picioarele, şi... tac, tac. Făcu o mişcare cu degetele imitând o foarfecă. Aş putea chiar să le spun să-ți bage biluțele în gură, pentru a te opri să mai țipi, în timp ce lucrează la penis. Ai biluțe, nu-i aşa, Roger?

Jackman era cămătarul cel mai de succes din oraş şi când Roger se uită în ochii lui reci şi hotărâți, îşi dădu seama că şi un rechin adevărat ar avea mai multe sentimente. Nu avea nicio îndoială că Jackman va face ceea ce a promis. Nu era un lăudăros.

Roger începu să gâfâie. Îşi răsturnă scaunul, în graba lui de a o rupe la fugă de la masă. Reuşi să ajungă pe coridor înainte de a începe să vomite. Jacman îl urmă râzând.

— O să-mi dai banii, nu-i aşa, Roger?

— Da. Ți-i dau.

Îl apucă de braț şi-l ridică în picioare. Apoi îi şopti la ureche:

— Unchiul tău va muri curând, nu-i aşa?

Roger începu să plângă.

— Da, aşa e.

Peste două ore Roger luă un taxi ce-l duse la aeroport şi zbură spre casă cu ochii roşii. Era prea speriat şi prea bolnav pentru a putea să bea ceva. Ştia că trebuie să aibă capul limpede, Când va ajunge în Savannah, va trebui să-i facă o vizită unchiului Compton, pentru a vedea cu ochii lui în ce stare e bătrânul şi pentru a se asigura că banii îi vor reveni în curând.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Kate se complăcuse destul în sentimentul acela de auto-compătimire şi ştia că a venit momentul să ia frâiele în mâini. Călătoria la Boston făcuse ca lucrurile să-şi mai piardă din forță. În mod clar, Dylan i-a distras mintea de la problemele ei, dar era hotărâtă să nu mai facă niciodată nimic atât de

nebunesc şi, în momentul în care ieşi din spital pentru a doua oară, era gata să se dedice activităților viitoare.

Va trebui să facă câteva mari schimbări. Prima schimbare era cea mai importantă pentru ea. Nu vor mai exista secrete, aşa că îşi convocă familia la o întrunire şi le explică surorilor cât de încurcată era situația lor financiară. Când termină, puse teancul de note de plată în mijlocul mesei de bucătărie.

Kiera rămăsese fără cuvinte. Isabel nu voia să creadă nimic. Refuza să audă orice ar fi putut să o discrediteze pe mama ei. Kiera fu împăciuitoarea, când Kate îi ceru lui Isabel să deschidă ochii şi să înceteze să mai încerce să facă din mama lor o sfântă.

— Ce ar fi să cădem cu toate de acord că mama a făcut tot ce a putut mai bine, zise Kiera, apoi să mergem mai departe. Cearta nu ne va ajuta să ne gândim la nimic şi pentru moment e nevoie să întocmim un fel de plan.

Până la urmă, Isabel se calmă.

— Ai dreptate, Kiera. Mama a făcut tot ce a putut mai bine. Nu am flămânzit niciodată, nu-i aşa? Iar eu am primit tot sprijinul de care am avut nevoie. S-a asigurat ca toate să primim o bună educație.

Surorile se grăbiră să fie de acord.

— Şi Kate, Mami n-ar fi pus amanet compania ta, dacă n-ar fi avut nevoie s-o facă, aşa că nu mai fi furioasă pe ea, pledă Isabel. Nu e aici pentru a se apăra. Nu-i dădu lui Kate timp să o dezaprobe şi conțină: Aşa că, e în regulă!

— Ce e în regulă? întrebă Kiera.

Isabel inspiră adânc, îşi încrucişă mâinile pe masă şi zise:

— Eu cred că toate astea, făcu un semn cu capul spre teancul de note de plată, înseamnă că pentru mine nu mai există liceu… Încă. Kiera, pentru că are bursă întreagă, poate să-şi termine ultimul an de medicină, nu-i aşa? Deci, tu Kate şi cu mine, va trebui să ne angajăm imediat undeva, pentru a putea să reținem casa.

Kiera se străduia să nu zâmbească.

— Iată micuța planificatoare! Deci există ceva creier sub tot părul ăsta blond!

— Nu e nevoie să fii sarcastică, o repezi Isabel.

— N-am fost sarcastică, răspunse Kiera. Ți-am făcut doar un compliment indirect.

— Isabel, educația ta e mult mai importantă decât reținerea casei. Locul acesta şi-a îndeplinit deja misiunea. Trebuie să o părăsim, zise Kate.

— Dar dacă îți iei o slujbă bună… Cu pregătirea ta…

— Crezi în mod cinstit că intenționează să lase banca să-i ia compania? întrebă Kiera.

— Nu cred că poate să o oprească, răspunse Isabel. Şi acuma avem nevoie de bani, nu-i aşa? Compania de electricitate ne va opri lumina dacă nu plătim nota. Cât timp avem la dispoziție? Hei, am o idee. Ştiți ce cred eu că trebuie să facem?

Lui Kate îi era frică să întrebe. Isabel era renumită pentru ideile ei trăsnite. Aceasta se dovedi cu adevărat monstruoasă.

— Să închiriem camerele. Kate nu era sigură dacă ea a râs prima sau Kiera. Isabel le lăsă să se desfăşoare, apoi adăugă: Are o rațiune, să ştiți.

— Eşti… Începu Kiera.

Dar Kate îi făcu semn pe sub masă. Nu voia să o lase să râdă de schemele aiurite ale lui Isabel.

Surorii lor tocmai i se trăsese preşul de sub picioare. Îşi pierdea căminul şi credea că va pierde şi posibilitatea de a mai merge la liceu.

— Chiar dacă închiriem camerele, nu vom face suficienți bani pentru a plăti toate aceste note de plată, şi împrumutul acela uriaş, zise Kiera. Zâmbi adăugând: Doar dacă nu cerem vreo zece mii de dolari pe săptămână.

Isabel îşi trecu degetele prin păr.

— În regulă, a fost o idee proastă.

— Nu, interveni Kate. Dai sugestii şi asta e bine.

— Dacă aş fi fost atât de deşteaptă ca tine şi Kiera, nu am fi avut astfel de griji. Kiera a primit bursă întreagă pentru colegiu şi facultate. Banii i-au ajuns chiar şi pentru a-şi plăti chetuielile zilnice. În familia aceasta, eu sunt povara.

Kate îşi dădu ochii peste cap şi Kera se scuturã.

— Nu e momentul să dramatizezi, rosti ea.

— Cred că am să-mi despachetez lucrurile. Părea încărcată de auto-compătimire. Mi-a luat o veşnicie să le pun în maşina Kierei. Apoi va trebui ca mâine să sun la şcoală, să-i rog să-mi trimită înapoi cutiile cu lucrurile de care aveam nevoie în cameră, expediate deja.

— Nu descărca maşina. Vei merge la colegiu.

— Cum aş putea

— Planurile noastre nu s-au schimbat. Kiera te va conduce cu maşina la liceu, apoi se va îndrepta spre Duke.

— Dar de unde vom lua banii pentru taxele mele de şcolarizare?

— Prima tranşă a fost deja plătită, zise Kiera. Se întoarse apoi spre Kate: Aş putea să fac un împrumut, pentru a-i plăti restul taxelor de

şcolarizare şi cheltuielile, nu-i aşa?

— E un plan de rezervă, dar pentru moment cred că eu am destui bani în contul afacerii mele şi în contul întreținerii gospodăriei, pentru a acoperi primul semestru.

— Dar tu cu ce vei trăi? întrebă Isabel. Nici maşină nu ai.

— Voi închiria una. Pentru că a mea a fost terminată, compania de asigurare îmi va trimite un cec.

— N-ai să primeşti prea mult pentru grămada aia de deşeuri, remarcă Isabel.

— Banca n-ar putea să pună mâna pe banii din conturile de care vorbeai? întrebă Kiera.

Kate dădu din cap.

— Banca nu se poate atinge de niciun ban, până după scadența împrumutului.

— Dar e mai puțin de o lună de acum înainte, zise Isabel.

Kate se ridică de la masă şi se îndreptă spre frigider pentru a-şi lua o sticlă de apă. Un lux fără de care în curând va trebui să se descurce. Nu e nimic rău în apa de la bătrânul robinet, gândi ea.

Luă trei sticle, dădu câte una fiecăreia dintre surori şi zise:

— Prima dată când am deschis toate aceste note de plată şi notițe şi am citit scrisoarea de la bancă, prin care mi se explica că mama noastră a semnat să renunțe la tot, inclusiv la compania mea, pot să vă spun că am fost extrem de supărată. Isabel îşi înclină capul şi Kate se grăbi să adauge: Va trebui să încetezi să încerci să o înțelegi, sau să o aperi pe mami. Ai spus tu însăți. A făcut ce a putut mai bine.

— Atunci de ce ai mai revenit asupra acestei

chestiuni?

— Încerc să mă explic. Am fost năucită şi furioasă şi în mod clar nu am gândit corect.

Acuma însă, am preluat controlul. Înconjură masa şi se aşează. Nimeni nu-mi va lua compania.

— Cum a putut mami să folosească compania ta drept garanție?

— Era parteneră cu mine, în mod egal. Am stabilit aceasta, pentru că la început nu aveam vârsta necesară, apoi, când am plecat la Boston, s-a dovedit a fi cea mai bună soluție. Avea dreptul să semneze cecuri şi să acționeze în numele meu.

— Dar cum intenționezi să opreşti banca să-ți ia compania? întrebă Isabel.

— Voi rezolva ceva cu direcția magazinelor care-mi vând produsele şi poate le voi oferi un procent mai mare, pentru a-mi da în avans o parte din suma ce mi se cuvine. Nu vă fie teamă.

— Şi dacă asta nu funcționează?

— Am să urmez sfatul lui Isabel. Voi închiria locuința. Zâmbi când adăugă: Poate că unor bărbați care vor plăti mai mult dacă le voi pune înăuntru şi ceva suplimentar.

Kiera râse.

Discuția fu întreruptă de soneria de la uşă. Isabel sări în picioare şi se îndreptă spre intrare.

— Poate că ăsta e primul nostru chiriaş, strigă ea, de data aceasta râzând.

Kate o privi pe Kiera şi se ridică în picioare:

— Crezi că ar putea să fie Reece?

— Nu, răspunse ea. E în Europa. A lăsat un mesaj pentru Isabel că pleacă şi că speră ca, în timp ce e plecat, ea să se gândească la viitorul lor împreună.

— O, doamne! Ei bine, cel puțin nu se mai află în

Silver Springs, comentă Kate.

— Kate, a sosit primul tău chiriaş, strigă Isabel de pe prag.

— Pentru numele cerului… Şopti Kate.

Atât ea cât şi Kiera rămăseseră în picioare, în timp ce Isabel râzând cu gura până la urechi intra în bucătărie. În spatele ei se afla Dylan Buchanan.

Kate era atât de uluită să-l vadă, încât se lăsă să cadă pe scaun. Isabel i-l recomandă Kierei, care se îndreptă spre el şi-i strânse mâna. Kate nu-şi putea regăsi vocea, pentru a-i spune bun sosit sau la revedere.

— Am auzit atâtea despre tine, începu Kiera. E minunat că în sfârşit te cunoaştem. N-a fost posibil să mergem la ceremonia de absolvire a lui Kate şi a lui Jordan. Erau acolo toți din familia Buchanan?

El dădu din cap şi zâmbi:

— Suntem o mulțime. Probabil că v-am fi copleşit.

O ignoră intenționat pe Kate, în timp ce se antrenă într-o conversație plăcută cu surorile ei, răspunzând la întrebările lor despre Nathan's Bay şi Boston.

Kate încă mai era zguduită de surpriză. Tot ce putea să facă era să se holbeze la el şi să spere că nu a roşit. Totuşi, îşi simțea fața fierbinte. A roşi era pare un semn ascuns de vinovăție? Dar de ce trebuia să se simtă vinovată? Ca şi cum n-ar fi ştiut? Oare ce însemna să faci sex fierbinte şi uluitor cu fratele celei mai bune prietene, timp de o noapte întreagă? Ei bine, asta a fost, ce să-i faci!

Doamne, ce bine arată. Dar intangibil, îşi spuse sieşi, chiar dacă îşi amintea cât de fierbinte şi de tare era trupul lui lipit de al ei. Destul! E intangibil, îşi repetă ea. Acel special doar-o-noapte se terminase, era rezolvat, şi cu cât mai repede îl va

scoate din casă, cu atât va fi mai bine pentru liniştea sufletului ei.

Oare un bărbat ar putea să crească în doar câteva zile? Nu, părea doar mai înalt pentru că o domina pe Isabel. Când Kate fu în sfârşit în stare să înceteze de a se mai holba prosteşte la el, observă că ambele ei surori erau de-a dreptul impresionate.

Isabel arăta siderată, iar Kiera nu se putea opri să nu zâmbească; era totuşi puțin mai versată decât Isabel. Continua să privească de la Dylan la Kate. Ştia că se întâmplă ceva, dar Kate nu credea că şi-ar putea imagina ce anume.

Isabel îi spunea lui Dylan ceva pe care el îl găsi amuzant. Zâmbetul acela asimetric al lui era nesuferit de adorabil!

În sfârşit Kate se smulse din stupoare şi se ridică în picioare:

— De ce ai venit?

Când o privi, ar fi dorit să n-o fi făcut. Zâmbetul îi pierise. Nu era în stare să definească expresia exactă de pe figura lui, putea doar să spună că era ceva între o privire distantă şi una ucigaşă.

— Kate, unde-ți sunt manierele? întrebă Isabel, şocată de tonul arogant al surorii ei.

Kate înconjură masa şi-i întinse mâna lui Dylan.

— Îmi pare bine că te văd din nou. Vorbirea ei căpătă un pronunțat accent sudist, tonul devenind mai ascuțit, ca întotdeauna când era nervoasă. Nu putea să scape de asta, mai mult decât putea să scape de efectul lui asupra ei.

El se uită în jos la ea, dar nu-i strânse mâna.

A, e în regulă! Am încercat o abordare de doamnă sudistă. Acuma e timpul să devin din nou grosolană.

— Repet, de ce ai venit?

— Kate, ce e cu tine? întrebă Isabel. Era îngrozită. Eşti teribil de nepoliticoasă. Apoi întorcându-se spre Dylan îl întrebă: Pot să-ți ofer ceva rece de băut? Ce ai spune de un ceai la gheață, sau apă minerală?

— Nu, mulțumesc, răspunse el.

— De ce nu mergem cu toții în camera de zi? Ar fi mult mai confortabil, sugeră Kiera în timp ce se grăbea să aşeze notele de plată în teanc şi să le pună deoparte.

Dylan nu le dădu atenție, nici lui Kiera nici lui Isabel. O privea fix pe Kate. Ştia că intrarea lui în bucătărie o şocase şi era încântat că se simțea stânjenită. Cel puțin atât merita, pentru că a plecat din Boston fără să-i spună.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, ea i se adresă din nou:

— De ce nu mi-ai spus că vii?

— De ce nu mi-ai spus că pleci?

— Că pleacă, de unde? întrebă Isabel.

— Nu contează, răspunse Kate. Îşi încrucişă brațele şi se încruntă la Dylan făcând un pas spre el. Am vorbit cu Jordan chiar acum câteva ore şi mi-a spus că e bine, aşa că sunt sigură că nu te afli aici din cauza ei. A ştiut că vii? Nu, n-avea cum. Mi-ar fi spus.

— De fapt, ea m-a trimis, zise el ridicând din umeri. Ea se mai apropie un pas.

— Nu, îl suspectă ea.

— Ba da, insistă el.

— Deci vei sta la noi? întrebă Isabel plină de speranță. Mi-e teamă că eu şi Kiera vom pleca mâine, dar sunt sigură că lui Kate i-ar face plăcere să aibă companie, continuă ea aruncându-i acesteia o privire de avertizare, pentru a o face să coopereze

şi să fie ospitalieră

— Nu intenționez să stau la voi, deşi apreciez invitația. E un voiaj scurt. După ce stau de vorbă cu Kate, plec să-mi iau o cameră la hotel. Probabil că voi rămâne în oraş doar o noapte.

— Trebuie să stai la noi, insistă Isabel. Avem spațiu suficient.

— Dacă vrea să stea la hotel, lasă-l, interveni Kate cu o privire duşmănoasă în direcția lui Isabel.

— Dar la cină vei rămâne? mai întrebă Isabel. Când zâmbi, gropițele din obraz ieşiră şi mai bine în evidență.

Kate avu brusca dorință de a-i înfunda un prosop de vase în gură.

— Nu cred că Dylan…

— Mi-ar plăcea să rămân. Nici el nu era sigur că-şi dăduse acordul din cauză că-i era foame, sau din cauză că ştia că în felul acesta o va scoate din sărite pe Kate.

— Vei avea o mostră din ceea ce înseamnă ospitalitatea sudistă, promise Isabel.

— Pare ceva minunat, zise el.

Celularul lui începu să sune. Zâmbi când văzu cine îl chema şi li se adresă:

— Scuzați-mă un minut, apoi ieşi din bucătărie vorbind la telefon.

Kate aşteptă până ce era suficient de departe pentru a o auzi şi se întoarse spre Isabel:

— Eşti aşa de bună să încetezi să mai flirtezi cu el? Nu vreau să rămână la cină. Vreau să se întoarcă la Boston.

— Dar eu vreau să rămână, se încăpățână Isabel.

— Ce se întâmplă cu tine? întrebă Kiera. Din momentul intrării lui Dylan, te porți teribil de

ciudat.

— Grosolan, îşi oferi Isabel comentariul.

— Nu se întâmplă nimic cu mine, explică Kate. Sunt doar stresată. Asta-i tot. Am nevoie de o noapte de somn bun.

— Ştii ce cred eu? întrebă Isabel.

Nici Kate şi nici Kiera nu păreau interesate să afle ce credea ea.

— Isabel, du-te şi pune masa, zise Kiera. Cina e aproape gata.

Isabel nu protestă. Kiera aşteptă până ce intră în sufragerie şi şopti:

— Ceva se întâmplă. Şi nu-mi spune mie că e doar imaginația mea. Pot să văd scânteile dintre voi doi şi felul în care te uiți la el, ca şi felul în care se uită el la tine…

— La fiecare femeie se uită în acelaşi fel. La Boston, are un adevărat club de admiratoare. Kiera încerca să-i atragă atenția, pentru a o face să tacă deoarece Dylan revenise pe prag, însă Kate se uita în altă direcție şi n-o observă. Se pare că-l iubesc femeile, adăugă ea.

El se rezemă de tocul uşii.

— Şi eu le iubesc pe ele. Nu e un secret. Tonul lui nu era nici lăudăros şi nici de scuză. Pur şi simplu stabilea un fapt.

Deloc jenată, se întoarse spre el.

— Da, aşa e, fu ea de acord. Aş putea să vorbesc cu tine în particular?

— În mod cert, Gogonea.

— Eşti bun să încetezi să-mi mai spui aşa! îi ceru ea frustrată.

— Nu doreşti ceva de băut înainte de a avea discuția aceea în particular cu sora mea? întrebă

Kiera. Îşi îndreptă cuțitul de decojit pe care-l ținea în mână spre Kate şi continuă: Poate că ai vrea să iei ceva întăritor. Kate nu e în cele mai bune toane. Dar nu e întotdeauna aşa. Poate fi drăguță când vrea. Când vei ajunge să o cunoşti mai bine, sunt sigură că o vei aprecia, tot atât de mult ca şi noi.

El zâmbi. O privi pe Kate şi zise:

— O, nu cred că aş putea să o cunosc mai bine decât o cunosc deja. Era încântat să vadă că ea arăta ca şi cum ar fi vrut să-i tragă un pumn. De ce-ți închipui că-i spun Gogonea? O clipă e dulce, în cealaltă e acră.

Simțind tensiunea dintre Kate şi Dylan, care parcă scotea scântei, Kiera zise:

— Cred că o să vă lăsăm, pentru a putea sta de vorbă.

Când Isabel era gata să între în bucătărie, Kiera o răsuci pe loc şi-i dădu un brânci blând, înapoi în hol.

Dispărură, înainte ca ea să le poată opri. Se întoarse şi se încruntă la Dylan:

— În ordine, aşa că de fapt de ce eşti aici?

— Jordan pare să creadă că te afli într-un fel de pericol.

— Nu sunt în niciun pericol. Am avut doar puțin ghinion în ultima vreme. Jordan se îngrijorează pentru nimic.

— Mi-a relatat că erai gata să sari în aer. Mie de ce mi-ai spus că vânătăile alea erau de la o cădere?

— Chiar erau, răspunse ea. Doar că n-am menționat că am căzut când a explodat bomba.

— Şi de ce n-ai menționat?

— Pentru că nu m-ai întrebat.

Expresia lui deveni şi mai întunecată.

— Apoi, într-o parcare, cineva a încercat să te calce cu maşina.

— Adevărat, dar era doar un adolescent care se purta prosteşte.

El observă vânătăile proaspete de pe frunte şi se apropie. Ridicându-i şuviţele de păr ce acopereau semnele, zise:

— Acestea nu erau mai înainte, nu-i aşa? Par făcute de curând.

— Şi chiar sunt, răspunse ea în timp ce se retrăgea de lângă el.

— Ai căzut din nou?

— Nu, răspunse ea. Coincidența a fost că m-am aflat într-un loc nepotrivit, la un moment nepotrivit. Se întâmplă, insistă ea. Nimic care să te îngrijoreze, pe tine sau pe Iordan. Există câte o explicație perfectă pentru toate astea.

Dylan întoarse scaunul de bucătărie spre el, îl încălecă şi-şi sprijini brațele pe spetează.

— Atunci e în regulă. Spune-mi exact cum a fost. Începe, te rog, cu explozia, îi ceru el.

— Care dintre ele? întrebă ea.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

— Vrei să spui că a mai fost o explozie? Dylan părea neîncrezător.

Kate dădu încet din cap.

— Asta e ceea ce vreau să spun. Jordan n-a menționat

— Nu, nu mi-a spus.

— Nu au nicio legătură una cu alta, explică ea. Una a fost o bombă, cealaltă a fost o scurgere de gaze. Nici măcar n-au avut loc în acelaşi oraş,

adăugă ea. Aşa că, vezi? Nimic de care să fii îngrijorat.

— Începe cu începutul.

Ea gemu.

— Tot?

— Tot.

Încleştarea maxilarului lui îi dădea de înțeles că n-o va lăsa, până ce nu-i va face un rezumat succint, aşa că îi povesti toate încercările dificile prin care trecuse, de la început până la sfârşit.

— Bine, zise el. Ia să văd dacă am reținut succesiunea. Explozie în Charleston, spital, Boston, încercare de lovire şi urmărire în parcajul aeroportului din Charleston, altă explozie în Silver Springs, din nou spital şi acasă.

— Nu-l uita pe Reece. Şi el a fost traumatizant, interveni Kiera. Aştepta pe prag ca Dylan să termine trecerea în revistă a situației. Totuşi, a fost mai mult o provocare decât o traumă, continuă ea. Apoi îi relată ce s-a întâmplat când Reece a apărut la uşă.

— De ce n-ai chemat poliția? întrebă Dylan.

— Ce ar fi putut să facă poliția? Nu m-a amenințat nici pe mine, nici pe Isabel, nici pe Kiera, răspunse ea. Şi nu poți aresta pe cineva, doar pentru că s-a purtat nesuferit şi sinistru.

— Te-a atins? întrebă calm Dylan.

Ea dădu din cap negând, dar imediat se contrazise când rosti:.

— S-ar putea să fi încercat să mă împingă, pentru a mă da la o parte din drum, ca să între înăuntru. Era convins că Isabel se ascunde undeva prin casă.

— A te atinge, indiferent în ce mod, e destul pentru a implica poliția, zise Dylan.

— S-a gândit să-i sune, sări cu gura Isabel.

Ascultase din capătul celălalt al camerei. După ce ne-a relatat Kierei şi mie ce s-a întâmplat, a spus că poate ar fi fost momentul să cheme poliția şi să facă o plângere, dar…

— Dar, ce?

Isabel o privi pe Kate când răspunse:

— Eu am rugat-o să n-o facă, admise ea. Îmi era milă de el. Vreau să spun că trăieşte în lumea lui plină de fantasme, dar imediat ce va fi treaz m-am gândit că va realiza că trebuie să mă lase în pace. De fapt, eu plec din oraş pentru o lungă perioadă de timp, iar el e acuma în Europa. Fac pariu că se întoarce acasă cu o nouă prietenă, adăugă ea dând din cap. Cred că pe mine mă va lăsa în pace, însă pe Kate n-o va ierta niciodată. El crede că ea m-a determinat să merg la colegiu.

— De ce nu mergeți amândoi în camera de zi? îi îndemnă Kiera.

— Kate, stai în drum. Kiera şi cu mine trebuie să punem cina pe masă, zise Isabel. Era mulțumită că discuția îl abandonase pe Reece.

Dylan o urmă pe Kate afară din bucătărie. Ea se aşeză pe sofa şi i se adresă:

— Ia loc.

Ar fi trebuit să fiu mai exactă, presupuse ea. Pentru că el se aşezase lângă ea, atât de aproape încât brațele li se atingeau, se mută imediat la capătul sofalei.

— În regulă, zise el. Hai să parcurgem din nou evenimentele.

— Cum?!?

— Poate că ai uitat ceva.

— N-am uitat nimic, insistă ea. Întoarce-te la Boston şi spune-i lui Jordan să înceteze să mai fie

îngrijorată.

— E convinsă că te afli în mare pericol.

— Şi ai venit tot drumul ăsta pentru a mă salva? împunse aerul cu degetul, în direcția lui. N-am nevoie să mă salveze nimeni. Pot să mă ocup de orice problemă care-mi apare în cale.

El încerca să fie răbdător.

— Kate, ce fac eu pentru a trăi?

Ştia unde voia să ajungă.

— Eşti detectiv în Departamentul de poliție Boston.

— De aceea m-a rugat Jordan să ajut la aflarea adevărului. Acuma, spune-mi cine e însărcinat cu investigațiile privind explozia bombei?

— Detectivul Nate Hallinger. De ce?

— Vreau să vorbesc cu el, şi înainte ca ea să poată protesta continuă: E convins că explozia urmărea să o omoare pe pictorița aia, pe Scorțişoară?

— A fost deja reținută pentru a i se asigura protecția, zise ea. Deci, probabil că îşi închipuie că ea a fost ținta.

— Aha!

— Ce vrea să însemne asta?

El ignoră întrebarea.

— Ce fel de dispozitiv a fost folosit pentru declanşarea exploziei?

— Nu ştiu. N-am întrebat, zise ea. Şi mă îndoiesc că detectivul Hallinger mi-ar fi spus.

El dădu din cap. Vorbele îi deveniră mai tăioase când întrebă:

— De fapt, ce ți-a spus?

— Nu-mi aduc aminte prea bine.

— Sigur că-ți aduci aminte!

Ea îşi îndreptă din nou degetul spre el.

— Nu e nevoie să te repezi la mine! Asta nu e o cameră de interogatorii şi eu nu sunt suspectă.

Când i-a spus asta, în mod clar o recepționase ca pe un fel de şut, deoarece acuma arăta de parcă îi venea să râdă.

— Ce a atât de amuzant?

— Tu crezi că aşa îi interoghez eu pe suspecți?

— Ai un ton…

Ignorându-i sarcasmul, el continuă:

— Erai în maşină când a avut loc a doua explozie?

— Da. Unul dintre paramedici mi-a spus că a fost nevoie ca pompierii să folosească un deschizător de cutii de conserve, pentru a mă extrage dintre fiare. Din fericire, eram inconştientă. Nu cred că mi-ar fi plăcut să deschid ochii şi să văd tot metalul ăla apăsându-mă. Ar fi fost ca şi cum te-ai trezi într-un sicriu de oțel.

Lui i se strânse inima.

— Ai fost extrem de norocoasă.

Ea ridică din umeri, ca şi cum ceea ce tocmai îi spusese nu era chiar aşa teribil.

Simți nevoia să o ia în brațe, dar în dispoziția ei actuală, gândi el, dacă aş face asta, probabil că-şi va folosi degetul ăla pentru a mi-l înfige în umărul rănit. Se hotărî ca, după ce vor fi discutat despre toate evenimentele importante cu care se confruntase, va încerca să afle de ce e atât de agresivă față de el. Acuma însă, dacă ea voia să se comporte ca şi cum de abia se cunoscuseră, ei bine, aşa va face!

Tăcerea lui o enerva. Îşi încrucişă picioarele, apoi le readuse în poziția inițială.

Dylan nu credea în coincidențe şi nici că cele două tentative eşuate puteau fi considerate un şir de

ghinioane. Să fii într-un loc nepotrivit o dată – da, era de acord. Dar de două ori? Imposibil.

— Detectivul Hallinger nu ți-a dat cartea de vizită? întrebă el. Aş vrea să vorbesc cu el.

— Da, mi-a dat-o. Ți-o aduc imediat.

Kiera se afla la chiuvetă spălând legumele proaspete luate din grădină. Isabel împăturea nişte şervete de pânză.

— Kiera, ce ai făcut cu cartea de vizită a detectivului Hallinger? întrebă Kate când intră în bucătărie.

Kiera arătă cu capul spre frigider.

— E sub magnet.

— O, Kate, să nu te înfurii!

— Ce e?

— Am uitat să-ți spun, detectivul Hallinger te-a căutat.

— Când?

— Cam acum o oră. Şi dorea ca mai târziu să treacă pe aici.

— Ți-a spus de ce?

— Nu chiar şi ar fi fost grosolan să-l întreb.

— Isabel, trebuie să înveți să notezi undeva mesajele primite.

— Am vorbit la telefon şi convorbirea s-a întrerupt, explică ea.

— Cina e gata, anunță Kiera.

Kate luă cartea de vizită în camera de zi şi i-o înmână lui Dylan.

— Nu e nevoie să-l suni, zise ea. Va veni aici, în mod cert. Cina e gata. Să-ți arăt unde poți să te speli.

Dylan tocmai controla mesajele pe care le primise. Puse telefonul jos şi se ridică în picioare.

Kate îi arătă drumul.

— Aş aprecia dacă n-am vorbi de explozii în timpul cinei. Nu vreau ca Isabel şi Kiera să se îngrijoreze. Dacă vor crede că ar fi…

— Ce să fie?

— Vreo problemă, răspunse ea. Nu vor mai pleca!

— Le protejezi.

— Adevărat. Dar în afară de asta, faptul că aproape am fost aruncată în aer nu e o conversație nimerită pentru o masă de seară. Niciodată, nici chiar în visele ei cele mai rebele, nu şi-ar fi imaginat că ar fi putut să-i iasă asemenea vorbe din gură.

El râse urmând-o.

— Şi asta se află în codul manierelor elegante?

Cina a fost de-a dreptul plăcută, după standardele lui Isabel. Conversația a fost realmente încântătoare.

În timp ce Isabel strângea masa, Kate şi Kiera spălau vasele. Dylan îşi oferi ajutorul, dar Isabel îl refuză categoric.

— Te afli în sud acuma, şi în casa noastră un musafir nu mişcă niciun deget.

Kiera îi confirmă şi ea că nu e cazul să mai protesteze, aşa că după ce le-a mai mulțumit din nou pentru masă, s-a scuzat deoarece dorea să se ducă în cămăruța de lectură din spatele casei, pentru a da un telefon. Kate observă că a închis uşa după el.

Câteva minute mai târziu se auzi soneria de la intrare.

— Fac pariu că e detectivul Hallinger, zise Isabel. Puse platoul din mână pe masa de bucătărie şi ieşi în grabă strigând totodată: Kiera, ai timp să urci pe scara de serviciu şi să-ți dai cu puțin ruj.

Când Isabel îi făcu această sugestie, Kiera tocmai

umplea chiuveta cu apă şi săpun. Aplecă capul şi comentă:

— Nu se poate abține, nu-i aşa?

Kate râse.

— Mai bine pe tine, decât pe mine.

— Singurul motiv pentru care nu-şi mai îndreaptă atenția spre tine în acest moment, este pentru că-şi închipuie că tu ți-ai întâlnit sufletul pereche.

— Vrei să spui Dylan?

— Exact. Şi cred că înțeleg de ce încearcă ea să găsească pe cineva pentru mine. Nu vrea să mai fiu aşa singură... Şi speriată.

— Cam cum e ea.

— Da, răspunse Kiera. Anul trecut a trecut printr-o perioadă grea, foarte grea. Era atât de apropiată de mami. Deci, aşa văd eu lucrurile, nu o putem lăsa să creadă că e singură. Eu am s-o sun aproape în fiecare zi, până ce totul va fi în ordine, iar tu Kate, va trebui să te duci s-o vizitezi în weekend-uri, mai ales în weekend-ul părinților. Dacă voi găsi puțin timp, voi fi şi eu acolo.

— În regulă, deci acesta e planul, fu de acord Kate. Se întâmplă să fi observat ce multe întrebări i-a pus Dylan în legătură cu Reece?

— Da, răspunse Kiera. S-a liniştit în legătură cu asta.

— Eu cred că acuma se află la telefon cerând o investigația asupra lui. Ştii tu, să afle dacă are cazier.

— O Doamne, ar putea să fie aşa?

Kate îşi uscă mâinile, apoi îi dădu prosopul Kierei şi se duse să-l salute pe detectivul Hallinger.

De fapt Dylan fu cel care-i dăduse drumul înăuntru. Isabel zâmbea aşteptând să se facă Kate

prezentările, apoi îl salută.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile. Hallinger vorbi primul:

— Cât timp vei rămâne în oraş, detectiv?

— Spune-mi Dylan.

Kate era gata să-l informeze pe Hallinger că Dylan va pleca acasă mâine, dar nu mai avu ocazia.

— Sunt aici pentru un timp oarecare. Nu ştiu cât de îndelungat.

Cei doi bărbați se măsoară unul pe altul ca doi cocoşi într-un coteț de găini, gândi Kate, apoi realiză că această comparație nu era în avantajul ei, sau a surorilor ei.

— Unde vei sta?

— Sper să stea cu noi, interveni Isabel îndemnându-l. Îşi îndreptă apoi atenția spre detectivul Hallinger şi spuse: E plăcut să te revăd.

— Şi mie îmi face plăcere, răspunse el.

— De ce nu vii aici, să stai jos, îi făcu ea oferta arătând spre camera de zi.

Intră împreună cu Dylan. Acesta vorbea, dar cu o voce atât de scăzută încât Kate nu putea să audă ce spune. Detectivul scoase carnețelul de notițe şi începu să scrie.

— I-ai oferit ceva de băut? întrebă Isabel.

— Ai fost tot timpul aici. Ştii prea bine că nu. În afară de asta, nu e o vizită de curtoazie.

— Ți-a spus ce era atât de important?

Kate îi privea.

— Pardon?!?

Isabel o trase spre balustrada scării, mai departe de cei doi bărbați. Apoi privi spre camera de zi şi coborî vocea:

— Când a sunat detectivul Hallinger, mi-a spus că

vrea să vorbească cu tine despre ceva important. M-am gândit că sună cam sever, sau aşa ceva. Nu mă mai duc nicăieri Kate, dacă eşti în primejdie. Vreau să ştiu ce spune detectivul. Poate aş putea să rămân cu tine să ascult. N-am să vă întrerup.

— Detectivul vrea doar să lege cap la cap nişte ițe, zise ea. Nimic care să nu fi auzit tu deja. Era o minciună, desigur, iar Isabel nu părea să o fi crezut.

— Da unde ştii asta? N-a avut timp să-ți spună nimic până acuma.

Bun raționament, îşi spuse Kate.

— Ştiu, pentru că Dylan mi-a spus. Şi tu ai încredere în el, nu-i aşa?

— Sigur că da, răspunse ea. Dar cum a fost posibil.? De abia i-a întâlnit pe detectivul Hallinger.

— O ceruri, ce suspicioasă eşti! Dylan a vorbit cu cineva de la departamentul de poliție.

— Aaa… atunci e în regulă.

Kate era îngrozită cât de uşor putea să mintă. Ajunsese puțin cam prea expertă în asta.

Isabel arăta uşurată. Până acuma nu realizase ce îngrijorată era Isabel în legătură cu ea. Deci, măcar în această situație, scopul scuză mijloacele.

— Totul e bine, o asigură ea. Iar eu îi voi oferi detectivului ceva de băut. E în regulă?

— Mama ar fi vrut să-ți aminteşti mai de mult bunele maniere.

Cel de al treilea război mondial ar putea să se declanşeze, dar, Dumnezeule, nimeni nu va rămâne însetat, dacă Isabel putea interveni, gândi Kate.

— Ştiu.

Încercă să între în camera de zi, însă Isabel o opri din nou.

— Încă ceva şi nu te înfuria.

Kate oftă.

— Cine a mai sunat?

— Carl.

— Când?

— În după-amiaza asta.

— Ce voia?

— A vrut doar să afle cum te simți. Era foarte supărat. Mi-a spus că e mortificat la gândul că ai fost aruncată în aer, tocmai la recepția dată de el.

— N-am fost aruncată în aer.

— Aproape, sublinie ea. Carl a mai spus să-ți transmit că îi pare rău de tot ce s-a întâmplat şi că speră să poți găsi în inima ta resurse pentru a-l ierta. E cam melodramatic, nu-i aşa?

— S-ar putea, aprobă ea. Îl chem eu, când voi găsi o clipă liberă.

— O, nu-l poți suna. Mi-a mai spus să-ți comunic că va pleca, undeva unde nimeni să nu-l plictisească. Nu mi-a spus unde.

— Atunci am să aştept până când mă va suna el din nou. Altceva?

Isabel arăta vinovată.

— A sunat doamna cu cutiile. A spus că are ceva important să te întrebe. După care se grăbi să adauge: Nu ți-am spus, pentru că a zis că revine. Parcă ar fi fost o aluzie, telefonul zbârnâi. Ai văzut? arătă Isabel spre locul unde se afla.

Kate le aruncă o privire lui Dylan şi lui Nate, cufundați în discuție, apoi se îndreptă spre cămăruța de lectură pentru a răspunde la telefon.

Pe fir se afla Haley George. Tuturor clienților le spunea să se refere la ea cu numele „doamna cu cutiile”. Era unul din cei mai apreciați furnizori ai lui Kate. Mica ei companie, care desemna şi

producea ambalaje specializate, îi asigurase de la început cutiile octogonale pentru produsele ei. Nu depăşise niciodată termenul de livrare şi Kate ajunsese să se bazeze pe eficiența ei.

— Regret că te sun atât de târziu, se scuză Haley. Îmi dau seama că afacerea ta stagnează pentru moment, dar am crezut că trebuie să te sun acuma, pentru a nu se ivi vreo întârziere când se reia producția. Ştiu cât de importante sunt detaliile pentru tine.

— În regulă, Haley, o asigură Kate. Care e problema?

— Noile bobine de panglică sosesc azi. Inițialele tale au fost tipărite cu argintiu, ca de obicei, dar culoarea panglicii nu este cea obişnuită: verde-mentă. Acestea sunt mai mult verzi-salvie. Dacă le trimit înapoi, ar mai putea dura o lună pentru a obține culoarea corectă. Vreau să ştiu ce doreşti tu să fac.

Kate oftă. Cu toate celelalte probleme pe cap, culoarea panglicii părea să fie ultima pe lista ei de priorități. Totuşi, design-ul şi culoarea ambalajelor deveniseră un fel de emblemă a produselor Kate MacKenna şi în afară de asta, când era vorba de consecvență şi calitate, era o perfecționistă.

— Trimite-le înapoi, îi spuse lui Haley. Şi mulțumesc că mi-ai comunicat.

— Aşa voi face, răspunse ea.

Kate închise telefonul. Poate că o mică diferență de culoare nu ar fi avut prea mare importanță, gândi ea, dar atât timp cât compania mai e a mea, mă voi asigura să continue să prezinte standardele înalte pe care le-am stabilit.

Isabel îşi băgă capul pe uşă.

— Dylan întreabă de tine, zise ea.

— Vin, răspunse Kate.

— Încearcă să fii amabilă cu el, Kate. E fratele lui Jordan, îi aminti ea. Ai putea să-i arăți puțină afecțiune.

Puțină afecțiune? Dacă ar şti ea! gândi Kate. Afecțiunea atinsese un nivel foarte înalt la Boston.

Kate li se alătură bărbaților scuzându-se că i-a făcut să aştepte, dar se pare că niciunul nu observase. Erau ocupați să-şi spună unul altuia poveşti din activitatea departamentelor lor.

Hallinger îşi răspândise notițele pe masa pentru cafea.

— Nate mi-a spus că FBI şi ATF sunt ambele implicate în investigație, ceea ce nu e o surpriză prea mare, i se adresă Dylan lui Kate.

— Şi înseamnă că în centru e un adevărat circ, adăugă Nate. Fiecare agenție vrea să dirijeze spectacolul. Se calcă pe picioare unii pe alții, şi continuă să mai vină, aşa se pare.

— Şi nimeni nu vrea să dea nicio informație până ce nu-şi vor depune rapoartele, interveni Dylan.

Kate ştia că Dylan simplifica situația, totuşi, faptul că atât de multe persoane erau însărcinate cu ancheta complica situația şi făcea munca detectivului mult mai dificilă. Considerând că încă mai avea vreun rol în investigație.

— Asta unde te situează pe tine, detectiv? întrebă ea.

— Cred că poți să spui că sunt ultimul din lanțul trofic, răspunse el zâmbind. Şi te rog, spune-mi Nate.

Ea dădu din cap.

— Şi ce vei face? mai întrebă ea.

— Îmi voi face treaba.

— Aceasta e ancheta lui, indiferent câte agenții sunt implicate, adăugă Dylan.

Cei doi bărbați deveniseră repede aliați şi Kate îşi închipui că înțeleg de ce. Meseriile lor îi azvârleau în tranşee şi în prima linie de foc şi niciunul dintre ei nu-i apreciau pe străinii care li se alăturau pentru a le prelua atribuțiile. Se pare că era o problemă de teritoriu.

— FBI îmi va da cea mai mare bătaie de cap, remarcă Nate. Toți sunt aroganți şi atoateştiutori.

Kate îl privi pe Dylan pentru a vedea cum reacționează la comentariile lui. Zâmbea.

— I-ai spus lui Nate că ai doi frați agenți FBI?

Nate se dădu înapoi.

— Nu mai spune! Ascultă, regret…

Dylan ridică o mână.

— E în regulă. Nick şi Alee sunt amândoi nişte aroganți atoateştiutori uneori.

— Până acuma ce ai aflat? Ai vreo pistă? Vreun suspect? întrebă ea.

— S-a stabilit deja că explozibilul a fost plasat într-un coş cu flori. Investigatorii pot de obicei să localizeze locul de origine al exploziei, explică el. Coşul se afla jos, în fața unei mese din fundul cortului. De fapt, masa ta, adăugă el.

La această informație, Kate nu avu nicio reacție exterioară. Pur şi simplu dădu din cap:

— Îmi amintesc florile. Erau minunate. N-am văzut cine le-a adus, adăugă ea bănuind că aceasta va fi următoarea întrebare a lui Nate. Am intrat în galerie doar pentru câteva minute şi când am revenit în cort, erau acolo.

— Tocmai am venit de la aeroport, îi informă Nate.

M-am oferit să-l întâmpin pe expertul acela plin de ifose cu numele Sutherland. El conduce echipa națională de reacție din est, mai explică el. Care de altfel face parte din ATF. S-a dovedit însă, că e un tip destul de acceptabil. Mi-a dat câteva informații folositoare. Asta în afara raportului ce-l va întocmi, deoarece va mai trebui să cerceteze locul cu câini dresați şi tot ce mai e necesar. Însă mi-a spus că ştie cine e autorul. Îl caută pe tipul acesta de multă vreme.

— Ştie cine a pus bomba? Kate simți o clipă de uşurare.

— Semnătura lui, o corectă el. Îi ştie semnătura.

Ea nu ştia despre ce vorbeşte. Îl privi pe Dylan, care explică imediat:

— Oricine se ocupă de astfel de lucruri are o semnătură proprie. Sunt nişte ființe cu anumite tabieturi, zise el. S-ar putea să fie materialele pe care le foloseşte, întotdeauna aceleaşi, ori ca în acest caz, locul unde ascunde explozibilul. Tipului acestuia îi place să-l ascundă în coşuri, uneori chiar în mai multe.

— Coşuri cu flori, interveni Nate. L-au numit Florarul.

— Ce drăguț! şopti ea.

— Îi place să arunce lucrurile în aer în mod spectaculos. Preferă dependințele, dar aruncă în aer şi maşini şi case. Şi mai are un specific, niciodată nu se află nimeni înăuntru. Se pare că face eforturi mari să evite rănirea cuiva.

— Până acuma, completă Dylan.

Nat îl privi pe Dylan, care dădu din cap şi i se adresă lui Kate:

— În orăşelul acesta aveți un departament de

pompieri foarte eficient. Ştiu ce au de făcut şi unul dintre pompieri observând similitudinile a sunat la Departamentul de poliție din Charleston, pentru a afla cine a fost însărcinat acolo cu investigațiile. În felul acesta am aflat că tot tu te aflai şi la depozitul acela.

— Nu e prea uşor s-o afirm, zise Nate. Cineva a lansat ideea scurgerii de gaze. Totuşi, Kate, aşa ceva nu era destul pentru a cauza dezastrul acela. Am controlat şi am descoperit că a fost…

În clipa aceea, ea îşi dădu seama ce voia să spună:

— Tot o bombă, termină ea fraza.

— Da, şi tu eşti singura legătură între aceste două explozii, răspunse Hallinger. Putea să vadă consternarea din ochii ei. Aşa că ne întrebăm cu toții… cine doreşte să te ucidă?

CAPITOLUL OPTSPREZECE

O lăsară câteva minute pentru a asimila mai bine informația. Nate era uşurat că ea nu se prăbuşise la auzul veştii. Nu-şi închipuise să fie genul care să devină isterică şi avusese dreptate. La suprafață era calmă şi controlată.

Dar în sinea ei urla. Se gândea la mizeria ce devenise viața ei, la toate nivelele posibile şi rosti:

— N-aveam nevoia de asta acum.

Dylan zâmbi.

— Când e timpul corect pentru a fi aruncat cineva în aer?

Ea realiză cât de prostesc fusese comentariul ei.

— N-am vrut să spun… O, nu contează.

— Suntem la începutul investigației, interveni Nate. Şi indiciile pot să ne ducă în sute de direcții

diferite, dar pentru siguranța ta, trebuie să presupunem că tu ai fost ținta şi să luăm măsurile de precauție necesare.

— Ce sugerezi?

Nate îl privi pe Dylan.

— Cât timp mai rămâi aici?

— Cât de mult e necesar.

— Atunci e în regulă.

— Am nevoie de o armă.

— Desigur. Am să rezolv asta cu Bob Drummond, şeful poliției de aici din Silver Springs. În mod cert, te va verifica şi va voi să stea de vorbă cu tine. Te avertizez, e dur şi pentru că e gata să iasă la pensie, nu-i pasă pe cine jigneşte. Ne va face viața grea, dar…

— Aşteaptă un minut, zise Kate. Se simțea ca şi cum omenirea intrase într-un vârtej distorsionant. Asta e curată nebunie!

Nate se întoarse spre ea.

— Poți să te gândeşti la cineva care ar vrea să se răzbune pe tine? Există cineva care ar avea de profitat dacă te scoate în peisaj, cum ar fi un partener de afaceri?

— N-am parteneri. Am asigurare de viață, dar beneficiarele sunt surorile mele. Şi valoarea e destul de mică. Singura persoană la care pot să mă gândesc că ar dori să se descotorosească de mine, este Reece Crowell.

Nate dădu din cap.

— Dylan mi-a vorbit de el.

— Eu cred că totul e o greşeală, mai zise ea. Am fost plecată aproximativ un an, şi de abia m-am întors acasă. N-am fost aici destul de mult timp pentru a-mi face duşmani.

Spatele lui Kate începu să pulseze. Stătea pe marginea unui scaun, prea nervoasă pentru a se relaxa. În ce-l privea, Dylan nu părea să aibă vreo neplăcere. Arăta foarte destins, cu brațele întinse pe speteaza sofalei şi o gleznă încrucişată pe genunchiul celălalt.

— Cine e proprietarul depozitului? întrebă el.

— Am spus că o corporație, răspunse Nate. Nu am încă numele lor. Apoi i se adresă lui Kate: Cum ai aflat de depozitul acela?

— O agentă imobiliară m-a sunat. Mi-a arătat mai multe spații, însă depozitul acela era perfect pentru nevoile mele.

— De unde ştia agenta că tu căutai un spațiu mai mare? întrebă Dylan.

— Carl Bertolli i-a sugerat să mă sune.

— A, interesant! comentă Dylan.

— Tot el te-a rugat să ajungi mai devreme la recepție, zise Nate. Nu-i aşa?

— Da, răspunse ea. O, stai! De fapt mătuşa mea Nora a preluat mesajul telefonic, eu doar mi-am închipuit că a fost Carl. Acuma însă, că mă gândesc mai bine, nu poate fi adevărat, deoarece când am ajuns şi mă îndreptam spre cort, Carl m-a sunat pe celular şi m-a rugat dacă aş fi aşa de amabilă să mă grăbesc, pentru a ajuta la ultimile aranjamente. A părut surprins că sosisem deja acolo.

— Poate nu făcea decât să o controleze, pentru a se asigura că se află acolo, i se adresă Nate lui Dylan.

— I-ai luat vreo declarație?

— Sigur că da, răspunse el. Şi dă-mi voie să-ți spun, n-a fost o treabă uşoară. E un tip emotiv.

— Adică?

— Nu ştia nimic, nu văzuse nimic şi susținea că se afla pe drum, pentru a aduce oaspetele de onoare. Am controlat asta cu şoferul limuzinei şi el a verificat orarul. Voi vorbi din nou cu Carl după ce federalii şi cei de la ATF vor termina cu el.

— Mai întâi vor trebui să-l găsească, comentă Kate.

— Să-l găsească? repetă Nate.

— Isabel mi-a spus că a sunat astăzi mai devreme şi i-a comunicat că pleacă. Face asta adesea, adăugă ea repede pentru ca ei să nu tragă nişte concluzii pripite. Când viața lui devine prea stresantă, pleacă să se izoleze. Şi când se înapoiază, e reîmprospătat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-am intenția să aştept până va fi el reîmprospătat, indiferent ce înseamnă asta. Am să-l găsesc, zise Nate.

— Cât de des devine viața prea stresantă pentru Carl? dori Dylan să ştie.

— De trei sau patru ori pe an, răspunse ea. Dar dacă vreți, ați putea să discutați cu logodnica lui, le sugeră ea. Carl nu pleacă nicăieri fără să-i spună. Ea are o afacere de condus, aşa că nu poate să-şi ia liber atât de des cum poate el. Îi dădu lui Nate numele şi numărul de telefon şi adăugă: E o femeie simpatică dar puțin... Cam tensionată., puteați să spuneți, aşa că vă rog încercați să nu o speriați.

— E tensionată şi totuşi logodită cu Bertolli? Nate scutură din cap. Ei, asta da pereche!

— Cred că vă pierdeți timpul cu Carl, zise ea. N-a putut să vadă nimic. Dacă l-ați cunoaşte tot aşa de bine ca mine, v-ați da seama ce om amabil, sensibil şi decent e. Face aşa multe pentru comunitatea noastră!

— Vorbeşte-mi de bărbatul care te-a sunat, pentru

a te chema la depozit. I-ai auzit vocea vreodată înainte?

— Nu.

— I-ai recunoaşte-o, dacă ai auzi-o din nou?

— Era atât de mult zgomot de fond, încât de abia am putut să-l aud pe el. Nu cred că aş putea…

Isabel îi întrerupse strigând-o pe Kate de pe scări.

— A, da, îşi aminti Kate. Detectiv, ai dori ceva de băut? Ceva răcoritor, ceai la gheață, apă……

— Un ceai rece ar fi minunat.

— Scuzați că v-am întrerupt. Isabel stătea pe hol zâmbindu-le celor doi bărbați. Kate observă că îşi dăduse cu luciu pe buze şi avusese timp să-şi perie părul.

Kate se scuză şi se îndreptă spre sora ei.

— Doreşti ceva? o întrebă Kate, când Isabel continuă să stea să privească. Oare şi ea fusese tot aşa de transparentă când întâlnea un bărbat arătos, la şaptesprezece ani?

Isabel făcu un pas spre camera de zi.

— Detectiv Hallinger? Totul e în regulă, nu-i aşa? Kate mi-a spus că Dylan a informat-o că te afli aici pentru a descurca nişte ițe. Nu e nimic altceva, nu-i aşa?

— Ți-am spus că totul e în regulă, interveni Kate.

— Kate îl ajută pe detectiv în cercetările lui, interveni Dylan. Nu e nimic care să te îngrijoreze, Isabel.

— Foarte adevărat, confirmă Nate.

— Aşa că, eşti bună să încetezi să mai fii preocupată? îi porunci Kate.

— Mă acuzi că sunt îngrijorată? Dar eşti atât de înclinată spre accidente…

Kate nu-i mai lăsă timp să continue.

— Detectivul Hallinger ar dori un pahar cu ceai de la gheață.

— Adevărat? i-l aduc imediat.

Kate o urmă în bucătărie.

Când se înapoie, Dylan făcea unele sugestii. Se îndreptă spre sofaua unde şedea el şi, hotărând că ar fi mai bine să păstreze distanța, îşi schimbă părerea şi se îndreptă spre scaunul pe care mai stătuse.

— Acuma înțelegi de ce am vrut ca Kiera şi Isabel să nu ştie totul, nu-i aşa? întrebă ea. Amândouă pleacă mâine dimineață din Silver Springs.

— Dylan m-a informat şi sunt de acord, zise Nate. Vom ține totul în secret pentru moment.

Isabel aduse ceaiul. I-l dădu lui Nate şi apoi îi spuse că a fost o plăcere să-l întâlnească şi le ură noapte bună. O şocă pe Kate, când îl sărută pe Dylan pe obraz.

— Sper că vei rămâne un timp în Silver Springs, zise ea.

În timp ce părăsea camera o strigă Nate.

— Mulțumesc pentru ceai, Isabel. A fost foarte amabil din partea ta.

Ea se întoarse zâmbind larg şi plină de încântare.

— Nu trebuie să stai sus toată seara, i se adresă el închipuindu-şi că făcea asta pentru a le oferi lor mai multă intimitate.

— O, am de dat câteva telefoane.

— Dați-mi voie să vă traduc, râse Kate. Va rămâne la telefon ore întregi.

Nate aşteptă până ce Isabel se depărtă destul de mult, pentru a nu-i mai auzi şi zise:

— E o dulceață. Îmi aminteşte de prima mea iubire adevărată, Mary Beth Durstweiller. Scutură

din cap şi rânji: mi-a frânt inima. Apoi redeveni serios înapoindu-se la treaba lor curentă. În regulă, Kate. Ai spus că ai lipsit de acasă multă vreme şi ai revenit de curând. Întoarse pagina carnetului de notițe pentru a găsi o foaie goală.

— Adevărat.

— Aşa că probabil nu-ți va fi greu să refaci fiecare mişcare de când te-ai întors, să-mi spui unde ai fost, cu cine ai vorbit…

Kate se gândi că va fi uşor şi rapid să-şi amintească activitățile ei, de când se înapoiase la Silver Springs. Nu-i vor trebui mai mult de zece, poate cincisprezece minute.

Estimarea n-a fost corectă. A durat peste o oră. Nate continua să o facă să revină, să o ia de la început. Ştia că astfel spera ca ea să-şi mai aducă aminte de ceva care să-i clarifice unele nelămuriri.

Dar n-avea el asemenea noroc. Singura pistă rămânea aceeaşi: Reece Crowell.

Apoi Nate dori să vorbească despre afacerea pusă pe picioare de ea. Nu-i plăcea defel, dar trebuia să-i relateze încurcăturile financiare pe care le-a descoperit recent. Se dovedi extrem de interesat de termenii împrumutului.

— Nu pari prea supărată, remarcă Dylan.

— Am fost foarte supărată, la început… Nu mi-am închipuit că mama mea…

— Da?

Nu putea să se hotărască să spună ceva ce l-ar fi făcut pe Dylan să aibă o părere proastă despre mama ei.

— … A avut atâta de luptat! A fost o nesimțire din partea mea că n-am observat cât de greu i-a fost. De asemenea cred că, atunci când a făcut împrumutul

şi a pus toate bunurile ei drept garanție, n-a realizat că şi compania mea e unul din aceste bunuri.

— Ce intenționezi să faci în legătură cu asta? întrebă Dylan.

Acuma, că avusese ceva timp să se gândească la toate, apăruseră câteva opțiuni. Nu le discută în amănunt, ci răspunse simplu:

— Voi face câteva schimbări şi voi rezolva situația. Am la dispoziție aproximativ trei săptămâni, deci destul timp.

Nate îi mai puse câteva întrebări şi apoi îi mulțumi pentru ajutor.

Dylan ieşi afară împreună cu el şi rămaseră pe drumul de acces spre casă încă zece minute discutând. Apoi se duse la maşina închiriată de el şi scoase geanta de voiaj din portbagaj. Kate îi ținu uşa deschisă, în timp ce el o căra înăuntru.

— Eu unde dorm? întrebă el. Încuie uşa în urma lui şi se îndreptă spre scări.

— Singur, răspunse ea.

— În regulă, asta e situația!

Îşi lăsă geanta cu schimburi pentru noapte jos, o apucă de mână şi o trase în camera de zi. Se depărtă apoi puțin de ea, totuşi o înghesui cu spatele într-un colț, apropiindu-se din ce în ce mai mult.

— Ce se întâmplă cu tine? Şi să nu încerci să pretinzi că nu ştii despre ce vorbesc.

Omul putea să te intimideze când voia. Şi acuma avea o astfel de privire în ochi.

— E… greu… După Boston, se bâlbâi ea.

— De ce?

— De ce? Pentru că mă înnebuneşti.

— Kate, încearcă să raționezi. Cum anume te

înnebunesc?

— Eşti aici, şopti ea. Şi n-ar trebui să fii. La Boston… În noaptea aceea, ai apărut pentru a-mi ține tovărăşie şi eu am dat năvală peste tine, m-am dezlănțuit…

Ridică o sprinceană.

— Te-ai dezlănțuit?

— Coboară vocea, te rog, şopti ea. M-am dezlănțuit, te-am sedus, zise ea. Spune-i cum vrei. Încercă să-l ocolească, pentru a pune puțin spațiu între ei, dar el o prinsese ca într-o capcană punându-şi mâinile de fiecare parte a ei. Mesajul nu era deloc subtil. Nu putea să se ducă nicăieri, până nu se va explica.

— M-ai sedus?

— Da, asta am făcut, răspunse ea. Intenționat am dat peste tine. N-ar fi trebuit, dar aşa am făcut. Îşi dădu la o parte părul atârnat pe față şi-l privi în ochi. Era atât de aproape de ea că-i putea sesiza căldura trupului. Simți deodată nevoia imperioasă şi nesănătoasă de a-l săruta din nou. *Termină cu asta,* îşi spuse ei însăşi. Încearcă să înțelegi, adăugă, ea. Tocmai primisem nişte informații îngrozitoare şi mă simțeam ca şi cum lumea se prăbuşea peste mine. Apoi a apărut operația lui Jordan… Şi eram atât de speriată pentru ea… şi apoi…

— Da?

— Am devenit puțin cam nebună. Erai acolo, şi eu… ştii?

— M-ai sedus? încerca să nu zâmbească.

— Da, asta am făcut. Nu putea pricepe de ce îi era atât de greu să înțeleagă ce-i spunea. Uitase deja noaptea aceea?

— Eu am făcut prima mişcare. Ți-am sărit în

brațe.

— Vrei să spui că ai avut o mulțime de furcă cu mine şi ai înnebunit?

Oare spusese atât de mult?

— Da.

Acuma el nu mai zâmbea.

— Am impresia că am fost afurisit de norocos că eu am fost acela care am apărut la uşa ta, cu pizza. Spune-mi ceva. Dacă Nick îți bătea la uşă, ai fi sărit şi în brațele lui?

Ea clătină din cap.

— Nu, sigur că nu. E însurat. Tu nu. Expresia lui nu-i dădea voie să ghicească ce gândea. Însă nu-i plăcuse ce i-a spus. Totuşi, gândi ea, cel puțin am fost cinstită. Ceea ce s-a întâmplat a fost o greşeală, continuă ea ignorându-i încruntarea. N-ar fi trebuit…

— Să-mi sari în brațe?

Ea dădu aprobator din cap.

— Adevărat.

— Eu am crezut că a fost de-a dreptul splendid. Tu nu?

— Ai nevoie de o mărturie? De fapt, încerca să-i readucă buna dispoziție cu întrebarea ei, pentru că era atât de încruntat, dar fu surprinsă când el dădu din cap afirmativ.

— Da, cred că am.

— A fost minunat, dar…

— Acuma regreți?

— Dylan, încearcă să înțelegi. Nu trebuia să te provoc în felul în care am făcut-o. Eşti fratele celei mai bune prietene a mea. Probabil că va trebui să fac mereu naveta între Boston şi aici şi nu vreau să fiu stânjenită când te voi revedea.

— Deci, care e planul tău? Ea îl împinse cu palmele în piept, sperând să-l facă să se dea înapoi, dar el nu se clinti. Răspunde-mi, ceru el.

— Am sperat că voi putea să vin acasă şi…

— Să pretinzi că nu s-a întâmplat nimic?

— Da.

Ea zâmbi şi păru uşurată că în sfârşit a înțeles.

— N-ai făcut asta de prea multe ori, nu-i aşa? o întrebă el.

— Să dau buzna peste bărbați şi să-i car în patul meu? Nu, n-am făcut. Nu sunt prea la înălțime în această problemă, nu-i aşa? Iar tu, pe de altă parte, probabil că nu-ți poți aminti numărul femeilor cu care te-ai culcat. Iată de ce am crezut că ai fi… Mai în siguranță aşa. Ştii tu – nici promisiuni, nici regrete.

— Şi tu eşti mulțumită cu toate astea?

— Te-am supărat.

— Nu, nu m-ai supărat.

— Dar eşti încruntat.

— Încerc doar să înțeleg exact. E cam surprinzător, asta e tot.

— Ce anume?

— Atitudinea ta.

— De ce?

— Tu crezi că petrecând noaptea împreună şi făcând un sex plin de pasiune, n-a însemnat nimic pentru mine? Ea deschise gura pentru a protesta, dar el dădu din cap. Aşa cum spuneai, m-ai ales, m-ai folosit şi acuma vrei să pleci mai departe fără…

— Fără implicații de vinovăție şi fără griji.

El făcu un pas înapoi, zâmbi, după care izbucni în râs.

— De ce eşti atât de încântat? întrebă ea.

— Gogonea, eşti un vis devenit realitate.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Scrisoarea fu adusă de un curier special, la ora zece seara. Toată lumea auzi soneria de la uşă, deşi se aflau în locuri diferite din casă.

Isabel era sus împachetând; Kiera se afla în bucătărie împăturind rufele, iar Kate împrăştiase hârtiile de la firma de Contabilitate Publică Autorizată pe masa pentru cafea, căutând un exemplar din contractul de împrumut. Dylan hotărâse să verifice securitatea locuinței şi trecea dintr-o cameră în alta inspectând uşile şi ferestrele.

— Deschid eu, strigă Isabel de pe palierul de sus al scărilor.

— Nu, nu tu, răspunse Dylan cu voce fermă venind din spatele casei. Ieşi afară şi trase uşa închizând-o în urma lui. Isabel privea prin fereastra laterală.

— Cine e la uşă? întrebă Kate.

— Un om cu un plic. Dylan tocmai l-a somat să-i arate carnetul de conducere. E puțin cam ciudat, nu-i aşa?

— E târziu, oferi Kate o scuză.

— Cred că Dylan l-a speriat. Dacă i-ai putea vedea fața... Când Dylan deschise uşa, făcu o săritură înapoi, pentru ca el să nu-şi da seama că-l privise.

— E nevoie ca una dintre voi să semneze de primire.

— Cine. Ar putea să trimită ceva noaptea, atât de târziu? întrebă Isabel în timp ce Kate semna formularul de primire.

Plicul purta mențiunea URGENT. *Nu poate fi ceva*

bun, reflectă Kate. Se uită la adresa trimițătorului şi îi veni să geamă. Plicul provenea de la o firmă de avocatură şi asta în mod categoric nu putea să fie ceva bun.

— De unde e? întrebă Isabel.

— Smith and Wesson.

— Fabricanții de arme?

— O firmă de avocatură.

Îngrijorată că scrisoarea aducea alte informații financiare proaste, Isabel smulse plicul din mâna lui Kate, aşa că Dylan nu putu să-l vadă.

— De ce n-o lăsăm pe Kiera să-l deschidă, zise ea în timp ce se îndrepta repede spre bucătărie.

Kate n-o urmă. Dacă era încă o surpriză neplăcută, de data aceasta nu mai voia să fie ea cea care o anunța. Se întoarse la Ceea ce făcea în camera de zi. Până acuma nu găsise contractul de împrumut şi nicio listă a tranzacțiilor cu extrasele de cont din momentul în care se ocupase de ele Tucker Simmons, Contabilul Public Autorizat. Era gata să ia la mână din nou toată grămada de hârtii, când Kiera o întrerupse:

— Kate, trebuie să citeşti asta. Ținea scrisoarea în sus. Fața îi era îmbujorată.

Isabel o urma îndeaproape.

— Nu e vorba de împrumut, nu-i aşa?

— Nu, nu. E din partea unui avocat din Savannah reprezentându-l pe Compton Thomas MacKenna.

Isabel încerca să citească scrisoarea, dar Kiera continua să o fluture.

— Cine e Compton Thomas MacKenna? întrebă Isabel.

— Nu sunt sigură. Poate că e tatăl tatălui nostru, sau poate un unchi. Poate fi chiar un văr.

Kiera păşi peste coşul cu hârtii şi se aşeză lângă Kate. Isabel se trânti de partea cealaltă.

— Ori mi-o citiți, ori mă lăsați pe mine s-o citesc, zise Isabel. Suspansul acesta mă ucide.

Kiera îi înmână scrisoarea. Ea citi tare şi apoi adăugă:

— Nu e emoționant? Mă întreb ce vrea acest Compton Thomas MacKenna.

— Se pare că vrea să mergem la Savannah. Zice că solicită prezența noastră, răspunse Kiera.

— Eu nu mă duc, interveni Kate.

— Ce vrei să spui că nu te duci? N-ar trebui cel puțin să ne gândim puțin înainte? întrebă Isabel.

Urmă o altercație şi Dylan intră în cameră exact în mijlocul ei.

— Kate, uşa din spate…

— Vreau să spun că nu mă duc, zicea Kate. Voi două puteți să faceți ce vreți, dar eu nu vreau să am nimic de a face cu aceşti oameni. Familia tatălui nostru l-a dezmoştenit, când s-a căsătorit cu mami, şi n-am niciun interes să mă întâlnesc cu vreunul dintre ei acum.

Isabel deveni din ce în ce mai frustrată.

— Dar una din noi trebuie să meargă şi aceea trebuie să fii tu, Kate. Poate că omul acesta vrea să ne ceară iertare. Spune că problema e de cea mai mare importanță. Trebuie că e, deoarece vrea să fim acolo mâine după-amiază.

— Se presupune că trebuie să lăsăm totul baltă şi să ne ducem la Savannah, fără să ştim de ce? Nu cred că e cazul. Eu nu merg.

— Unde să mergi? întrebă Dylan.

Nimeni nu răspunse. Surorile vorbeau toate deodată. Era zgomot şi haos şi semăna foarte mult

cu casa în care crescuse el, probabil de aceea se simțea atât de bine. Se sprijini de tocul uşii, îşi încrucişă braţele şi pur şi simplu aşteptă să termine zgomotul. Apoi va arunca iadul asupra lor, pentru că nu-şi încuiau uşile. Nu numai că uşa din spate nu era încuiată, dar şi cea laterală şi uşa care ducea la garaj. Fir-ar al naibii, gândi el, n-ar mai trebui altceva decât să pună o placardă pe peluză: ÎN INTERIOR-VICTIME.

O, da, va dezlănțui infernul peste ele, indiferent cât de mult va trebui să stea acolo şi să aştepte.

Kiera căscă cu zgomot.

— Eu nu pot să mă duc, comentă ea. Isabel şi cu mine nu avem timp. Ar fi trebuit să plecăm de aici încă de ieri.

— Nici eu nu vreau să mă duc, spuse Kate.

— Dar am întârziat din cauza ta. A trebuit să te duci să te arunci iar în aer, îi reproşă Isabel.

— Glumeşti? Eu n-am…

Isabel o privi pe Kiera.

— N-ai putea să mă duci până la locul de cazare şi apoi să te întorci…

Se opri când Kiera clătină din cap.

— Nu am timp. Trebuie să plec… Când voi ajunge la Winthrop, voi avea doar atâta timp cât să te ajut să-ți găseşti camera şi să descărcăm maşina. Odată ce mă voi înapoia în apartamentul meu, voi munci douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Vezi, Kate? Tu eşti singura dintre noi care poate să meargă.

— Nu mă duc, repetă ea pentru a zecea oară, după cât i se părea.

— Eşti aşa de încăpățânată, bombăni Isabel. Îi dădu un picior lui Kiera când trecu pe lângă ea şi

zise: Fă-o să meargă.

Kiera râse.

— Cum presupui că aş putea să fac asta?

Isabel îl observă pe Dylan pe prag şi se întoarse spre el:

— Dar tu ce zici? Fac pariu că ai putea să o determini să meargă.

— Nu, nu mă poate determina, rosti Kate emfatic.

— Unde să meargă? întrebă din nou Dylan.

Isabel realiză că acesta nu ştia despre ce vorbeau şi se grăbi să-i spună ce scria în scrisoare şi să-l iniţieze în istoria familiei lor.

— N-am întâlnit niciodată nicio rudă din partea tatălui nostru*, zise ea. Şi aceasta e o ocazie minunată să aflăm câte ceva despre ei, de aceea trebuie să se ducă Kate acolo. Nu ştim nici măcar câţi unchi, mătuşi şi veri avem.

— De ce aş vrea să am eu ceva de a face cu vreunul din ei? Nimeni dintre rude n-a venit, nici la funeraliile lui tati nici la ale lui mami, protestă Kate.

— Regret, Isabel, dar eu sunt de partea lui Kate. Dacă nu vrea să meargă, atunci să nu meargă, interveni Kiera. Cu excepţia...

Isabel o întrerupse:

— Omul acesta... Acest Compton MacKenna... Poate vrea să ne dea ceva ce a aparţinut tatălui nostru. Dacă nu te duci, nu vom şti niciodată ce a vrut să ne spună.

Kate o ignoră.

— Cu excepţia a ce? o întrebă pe Kiera.

— Niciunul dintre ei n-a vrut să aibă nimic de a face cu noi... Până acuma. N-ai vrea să ştii de ce? în afară de asta... Ar fi o ocazie enormă să obţinem nişte informaţii medicale. Unele boli se transmit în

familie, sublinie ea. Nu te uita la mine în felul acesta. Ar putea să existe boli de inimă şi tot felul de probleme genetice ereditare, de care habar să n-avem.

— Ce ai spune dacă aş lua cu mine unul din formularele acelea, pe care te pun să le complotezi când eşti pacient nou venit în cabinetul unui medic? Sau poate întocmeşti tu o listă cu întrebări pe care să le pun. Aş putea chiar să-i controlez la dinți, apoi să-ți raportez, dacă asta vrei.

— Eu sunt serioasă, Kate. Nu avem niciun fel de cunoştințe medicale despre familia din partea tatălui nostru. Ar fi bine să ştim câte ceva, dar dacă nu vrei să mergi, atunci nu te duce.

— Foarte bine.

Isabel era atât de frustrată din cauza surorilor ei, încât îşi ridică mâinile în sus şi se îndreptă spre ieşirea din cameră. Dylan o opri.

— Stai jos, zise el. Vreau să vorbesc cu voi. Apoi adăugă: Mai ales cu tine.

— Da, domnule.

— Te rog, gândeşte-te, Kate. Ocazia asta ar putea umple atât de multe goluri şi ar răspunde la atât de multe întrebări despre familia noastră! argumentă Kiera.

Kate lăsă să-i scape un oftat de aprobare.

— În regulă, am să merg.

— Bine. Deci e stabilit, comentă Kiera. Eu mă duc la culcare.

— Încă nu, interveni Dylan. Nimeni nu pleca nicăieri, până ce el nu le va spune tot despre incredibila lor nepăsare față de siguranța lor. După ce s-a uitat prin casă, a fost tentat să întocmească o listă cu „ce nu trebuie să faci”, de trecut în

manualul securității căminului.

— Vrei ceva? întrebă Kate.

— Să ştii că vreau! Vreau să stârnesc infernul asupra voastră.

Apoi se apucă să facă exact aşa.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Dylan îl sună pe Nate pentru a-l înştiința în legătură cu planul lui Kate de a pleca la Savannah.

— Îmi place ideea de a o scoate din Silver Springs, îi spuse Dylan, chiar dacă numai pentru o zi sau două, mai ales că a fost o hotărâre spontană şi foarte puțină lume ştie de ea, dar…

— Scrisoarea a căzut din cer?

— Da, răspunse Dylan. Kate şi surorile ei n-au auzit niciodată de această rudă, aşa că eu nu pot decât să mă întreb, de ce acuma?

— Am să-l verific pe acest om şi am să-ți transmit ce am aflat. Asigură-te că şi tu o să mă ții la curent cu ce faci. Îl sun pe şeful Drummond să-i spun că vei fi în biroul lui mâine dimineață. E jurisdicția lui şi, în ce priveşte subdiviziunea legală, tu nu vei fi luat decât cu împrumut de la Departamentul de poliție Boston, daci te vei afla sub comanda lui.

— Va fi o schimbare de situație interesantă. Ce spui de FBI?

— Am să comunic unde te duci agentului care dirijează spectacolul.

— Nu ştii cine e însărcinat cu investigația?

— Am bănuit vreo trei candidați, dar se pare că tipul acela, Kline de la Biroul de teren Georgia, a preluat conducerea.

În mod clar, Nate avea o atitudine anumită față de

FBI. Însă Dylan nu-l acuza. Nici unui detectiv nu-i place ca cineva să se interfereze în propriile lui investigații.

Kate stătea pe scările din holul din față şi-l aştepta pe Dylan să termine convorbirea telefonică. Era atât de extenuată, încât de-abia putea să-şi țină ochii deschişi.

El mai controlă o dată încuietori le uşii şi luă în mână geanta lui cu lenjerie.

— Ce faci aici? întrebă el.

Ea termină de căscat înainte de a răspunde:

— Aştept să-ți arăt unde e camera de oaspeți.

— Pari doborâtă. N-ai dormit destul noaptea trecută?

— Noaptea trecută am fost la spital.

— O, Kate, ai dreptate! Ar trebui să fii deja în pat.

ÎI conduse sus pe scări, spre camera de oaspeți.

Era prima uşă pe dreapta şi chiar vizavi de camera ei. Îi deschise uşa şi făcu un pas înapoi, pentru a-l lăsa să între.

— Ai propria ta baie. Este…

— O găsesc eu. Noapte bună.

Şi îi închise uşa în nas.

Ea rămase acolo încă câteva secunde privind fix uşa şi încercând să-şi dea seama ce s-a întâmplat. Nu fusese nici bădăran, nici furios. De fapt, zâmbise.

Brusc se simți foarte prost. Se aşteptase să încerce să o sărute de noapte bună, dar se pare că acesta a fost ultimul lucru din mintea lui.

Intră în camera ei şi închise uşa. Atunci, e în regulă! Formula ei „aceea a fost atunci, aceasta e acum” în mod clar a pus stăpânire şi pe el. Şi era exact ce voise ea, nu-i aşa? Deci, de ce se simțea

totuşi atât de dezamăgită? apoi îşi aduse aminte cum n-a protestat deloc când i-a spus că era bine, chiar perfect, să-şi vadă fiecare de viaţa lui? N-a rostit nici un singur cuvânt de protest.

Nu se putea opri să nu se gândească la comportamentul lui, în timp ce se spălă pe dinţi şi se pregăti de culcare. Femei erau câţi peşti în mare şi Dylan era un astfel de playboy, încât întotdeauna va putea să facă o nouă captură.

Kate încercă să simtă ceva dezgust faţă de cuceririle lui sexuale, dar nu reuşi. Apoi încercă să se înfurie. Dylan era un smucit plin de aroganţă. Cum de a îndrăznit să-i apară în prag, fără să o anunţe. Cine credea el că e? Să vină şi să pună mâna pe tot, în felul acesta.

Totuşi, trebuia să admită că se simţea în siguranţă cu el în casă – şi felul în care i-a vorbit lui Isabel despre securitatea ei, a avut asupra ei un impact serios. După ce s-a repezit la ele toate, din cauza atitudinii lor indiferente în legătură cu siguranţa casei, şi-a îndreptat atenţia asupra surorii mai mici a lui Kate. Când a terminat cu ea, Isabel ştia tot ce trebuia să ştie despre broaşte de siguranţă şi toate celelalte. Nu va trebui să se ducă nicăieri prin campus, fără să se uite în urmă, sau fără să fie atentă la ceea ce o înconjoară. Fusese foarte cinstit cu ea, dar nu o speriase. Kate a văzut cum a captivat-o cu instrucţiunile lui calme.

A fost realmente foarte dulce. Şi genul lui nu era să fie dulce. Cum va reuşi oare ea să menţină platonică relaţia lor şi să-l uite când se va întoarce la Boston, dacă el continua să fie atât de preocupat de ea şi de surorile ei?

De ce, o, de ce s-a culcat cu el? A fost o greşeală

uriaşă şi după aceea, ce a făcut pentru a depăşi momentul aceasta? I-a oferit doar acel discurs „Nu înseamnă nimic pentru mine şi sunt sigură că nici pentru tine, aşa că să ne continuăm viața.”

Se urcă în pat şi-şi trase cearşafurile peste cap. Şi el cum a răspuns? Că ea e un vis devenit realitate. Asta a spus!

— Grozav, şopti ea. Sunt un afurisit de vis devenit realitate.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Planul Kierei de a se afla deja pe autostradă la ora şapte n-a putut fi pus în practică. Isabel a fost punctuală; ea n-a fost. Şi s-a făcut aproximativ ora opt înainte de a fi gata de plecare. Kate stătea lângă maşina lor pentru un ultim rămas bun şi încerca să le asigure că totul va fi bine.

— Nu-mi place că te las cu încurcăturile alea financiare pe cap, rosti Kiera.

— O să trecem şi peste asta. Avem un plan, nu-i aşa? Deci nu-ți mai face griji.

— O să-mi comunici ce se mai întâmplă? Nu încerca să mă protejezi, Kate, zise şi Isabel.

— Am să-ți spun tot, promise ea.

— Sunt încântată că Dylan e aici, zise Kiera. Ai avut o săptămână infernală şi va fi bine pentru tine să te ducă cineva cu maşina la Savannah.

Dylan încuie uşa din față şi se opri pe treapta de sus a scării de la intrare, aşteptând ca rămasul bun să se termine, pentru ca el şi Kate să poată pleca. Îşi încărcase deja maşina închiriată şi era nerăbdător să pornească.

Kate spuse ceva surorilor ei şi toate se întoarseră

spre el şi-i zâmbiră.

Dylan tocmai se uita la ceas, dar când ridică ochii, pentru moment fu izbit de frumusețea celor trei fete din fața lui.

Deşi semănau ca nişte surori, fiecare avea în plus ceva special. Îşi dăduse deja seama că Isabel era cea care fermeca, cea care plăcea oamenilor. Avea un metru cincizeci şi cinci şi părul ei era blond cu tuşe de culoarea mierii. Ochii ei erau la fel de mari şi de rotunzi ca ai lui Kate, dar culoarea nu era aceeaşi. Ai lui Kate erau de un albastru intens, contrastând uluitor cu părul ei castaniu închis. Ochii lui Isabel erau mai mult verzi-albaştri, ca oceanul. Kiera era cea mai înaltă dintre toate şi în lumina soarelui putea să vadă urmele de roşu din părul ei blond căpşuniu. Avea pistrui pe nas, ca şi Kate, dar ea mai avea şi pe obraji. Îi amintea lui Dylan de o fată mititică din vecini, care se întâmplase să aibă un trup foarte frumos. Kiera era cea mai aşezată dintre cele trei şi el gândi că era şi cea care aducea pacea în familie.

Kate nu era nici plină de farmec nici făcătoare de pace. Restituia întotdeauna ceea ce primea, sau cam aşa ceva, cel puțin în relația cu el. Îl înfruntase cu curaj şi asta i-a plăcut. Trebuie că acesta e adevărul, reflectă el, deoarece iată: se află aici, venit pentru şi mai mult.

Kate avea ceva în plus, care-l atrăgea spre ea. La suprafață era o prăjitură tare, îşi imagina că era ca un rechin când îşi negocia contractele afacerilor, dar se simțea la ea şi un fel de vulnerabilitate, ceea ce-l atrăgea. Ca femeie de afaceri, era talentată şi inteligentă, dar cu bărbații nu credea că e suficient de deşteaptă. Poate că de asta putuse el să o ducă

atât de repede în pat. Ştia că ea regretă noaptea petrecută împreună, dar în ce-l privea era absolut sigur că nu. Adevărul era că nu putea să înceteze să nu se gândească la asta.

Şi un gând conducea spre altul şi nu-i trebui prea mult timp pentru a şi-o imagina goală în braţele lui. Nu e o idee prea bună să visezi la asta ziua în amiaza mare, realiză el.

— Kate, termină. Trebuie să plecăm.

Ea îl ignoră şi aşteptă până ce Kiera dădu înapoi pe drumul de acces, ca în final să întoarcă şi să plece.

Avea lacrimi în ochi şi ştia că el a observat. Dar n-a spus nimic. Pur şi simplu s-a îndreptat spre maşină, a deschis portiera pasagerului şi a aşteptat-o să urce.

— Mă simt ca şi cum aş fi uitat ceva. Geanta…

— În maşină.

— Dar ce e cu geanta mare cu lenjerie de noapte, pe care m-ai făcut să o împachetez în caz că; vai trebui, să rămânem în Savannah, ceea ce, apropo, cred că n-ar fi necesar, deoarece va fi timp suficient să ne întoarcem acasă…

— Ai mai spus asta.

— Sunt sigură că mi-am lăsat-o în hol.

— E în portbagaj. Urcă, Gogonea.

Îi aruncă ceea ce el începuse să numească „privirea”. Şi traducând-o însemna: „Mai spune-mi o dată gogonea şi te aranjez eu.”

— Dar ce spui…

Îi dădu un brânci uşor.

— Am deconectat eu fierul de călcat.

— Dar nu l-am băgat în priză… Oare am făcut aşa ceva?

— Kate, urcă în maşină!

Nu mai argumentă. După ce se aşeză şi îşi prinse centura de siguranță, zise:

— De ce a trebuit să plecăm aşa devreme? Avem destul timp.

— Nu, nu avem.

Nu-i explică afirmația, până ce nu se depărtară de casă.

— Trebuie să ne oprim la sediul poliției şi nu ştiu cât de mult ne va lua până acolo. Şeful Drummond mă aşteaptă.

Ea îi indică direcția. Poliția se găsea cam la 2 km de casa ei. Parcarea se afla în spatele clădirii de cărămidă cu două niveluri, ce arăta veche şi ponosită. Dar încântătoare, gândi el, dacă un astfel de cuvânt poate fi folosit pentru a descrie un sediu de poliție.

Iedera se cățărase pe toată partea din spate a clădirii, până aproape de acoperiş şi cărăruia din cărămidă ce ducea la uşa din față avea unele dale sparte.

— Are şi închisoare înăuntru? întrebă el.

— Aşa cred. În spate, sau sus pe scări.

Uşa din față fusese vopsită de curând în negru strălucitor. Observă că obloanele albe ce flancau ferestrele fuseseră şi ele vopsite.

Nu văzuse niciodată ceva asemănător… La un sediu de poliție.

— Arată mai mult ca o pensiune, gen cazare şi mic dejun.

Totuşi, imediat ce intrară înăuntru, se simți pe un teren familiar. Podeaua era acoperită cu linoleum cenuşiu urât; pereții erau de un verde de mazăre murdar; iar recepționera era tot atât de bătrână şi

ursuză ca cea de la Boston. Chiar şi mirosul sediului poliției era asemănător cu ceea ce ştia el – mucegai, sudoare şi soluție de curățat cu parfum de brad. Îi plăcea.

Şeful Drummond ieşi din birou pentru a-i întâmpina. Era un om solid şi permanent încruntat, iar când le-a întins mâna, strânsoarea lui era ca a unui halterofil.

Îi oferi lui Kate o ceaşcă de cafea şi o rugă să aştepte în anticameră.

Kate luă loc pe unul din scaunele de metal cenuşiu de lângă perete şi-şi scoase mobilul BlackBerry din geantă, pentru a-şi controla mesajele. Haley o sunase din nou, probabil în legătură cu restituirea comenzii de panglici, gândi ea. Nu putea să facă nimic în legătură cu asta acuma, aşa că hotărî să o sune din maşină.

Dacă ar fi avut servieta cu ea, ar fi putut să mai parcurgă câteva notițe. O lăsase oare acasă, sau Dylan a pus-o în portbagaj?

Scaunul era tare şi lipsit de confort. Kate se aşează, încrucişă picioarele şi încercă să se înarmeze cu răbdare. Ce le lua atât de mult timp? Pare că Dylan se afla în birou de cel puțin cincisprezece minute. Observă că recepționera o privi de câteva ori, din spatele ecranului computerului ei.

Kate îşi privi fusta, pentru a se asigura că nu se ridicase prea sus, apoi îşi controlă bluza, să se asigure că era închisă la toți nasturii.

Capul femeii era ascuns în spatele monitorului computerului când zise:

— Îmi plac lumânările tale.

— Poftim?!?

Se aplecă pentru a vedea mai bine de după ecran:

— Am spus că-mi plac lumânările tale.

— Mulțumesc, răspunse Kate. Sunt încântată că aud asta.

Recepționera roşi.

— Mă gândesc să cumpăr şi o loțiune de corp, dar nu sunt sigură ce nuanță de parfum vreau. Ai vreo sugestie?

— Lasă-mă să văd dacă am vreo mostră. Kate răscoli prin geantă şi găsi trei. Încearcă-le pe astea, mai zise ea. Sunt diferite: Isabel, Kiera şi Lelah.

Femeia era emoționată. Se recomandă şi-i strânse lui Kate mâna.

— Ştii, în oraşul nostru eşti o celebritate.

— Da? întrebă ea zâmbind. Lumânările?

— O, nu, draga mea! Sunt adorabile desigur, dar tu eşti faimoasă pentru că aproape te-ai aruncat în aer la depozitul acela vechi.

Sunase ca şi cum Kate o făcuse intenționat. Era gata să răspundă aprecierii femeii, dar uşa se deschise şi Dylan împreună cu şeful poliției ieşiră din birou. Imediat observă revolverul din tocul de pe umărul lui Dylan. În mână ținea şi o cutie. Probabil gloanțe suplimentare, reflectă ea. Nu avea destule înăuntru!?

— Eşti pe mâini bune cu băiatul ăsta, domnişoară MacKenna. Are un palmares impresionant şi superiorul lui din Boston a fost deosebit de enervat că lucrează pentru Silver Springs. Până la urmă a fost de acord, dar s-a asigurat să ştiu că e ceva temporar. Îl vor înapoi, adăugă el cu un semn din cap.

Ea nu se putea opri să nu se uite la armă. Imaginea lui Dylan zăcând pe patul de spital îi fulgeră prin minte. Realiza că meseria lui cerea să

poarte armă şi, aşa cum tocmai confirmase Drummond, Dylan era foarte bun în ceea ce făcea, dar numai văzând pistolul aproape că-i veni să vomite. Îi zâmbi şefului şi zise:

— Da, sunt pe mâini bune cu băiatul acesta.

Drummond îi conduse până la uşă şi o ținu deschisă pentru a ieşi. Drept salut, o strigă:

— Încearcă să nu te mai arunci în aer, domnişoară MacKenna.

Kate continuă să meargă spre maşină înaintea lui Dylan.

— Modul în care acționează oamenii aici te face să te gândeşti că aş fi un fel de detonator ambulant – unde merg eu, apare şi o explozie, se plânse ea.

Dylan râse.

— Cred că ai stârnit în Silver Springs mai multă emoție decât erau obişnuiți.

Scoase maşina din parcare, dar la colț se opri.

— Vrei să-mi arăți direcția?

— Drumul cel mai scurt pentru a ajunge pe autostradă e prin Main Street, care e la următorul colț pe stânga, dar va fi cam aglomerată la această oră a dimineții.

— În comparație cu Boston, traficul de aici e nimic, zise el câteva minute mai târziu. E minunat că nu trebuie să conduci agresiv. Şi nivelul zgomotului e mai redus aici. Îmi place.

Kate ajustă direcția curentului de aer ce provenea de la aparatul de aer condiționat, pentru a nu o izbi direct în față şi încercă să se relaxeze.

— Ce părere ai de şeful Drummond?

— E un tip irascibil, răspunse el. Categoric irascibil. Nu cred că ştie să zâmbească. Felul cum s-a încruntat la mine când m-a luat cu el în birou, m-

a făcut să cred că era pe cale să-mi provoace mari neplăceri şi, chiar după ce a început să-mi elogieze palmaresul, tipul tot încruntat a rămas. Mi-a luat o bună bucată de timp pentru a mă obişnui. Scutură din cap şi adăugă: Genul lui îmi aminteşte de tata.

— Judecătorul Buchanan nu e irascibil. E un bărbat adorabil. A fost întotdeauna atât de amabil cu mine!

— Te place, afirmă el.

— Jordan şi Sydney continuă să-i spună tati.

— Dar băieţii lui nu. Noi îi spunem „domnule". A fost dur cu noi în perioada creşterii, dar cred că trebuia să fie. Să ţină în frâu şase băieţi pentru a nu da de necazuri n-a putut fi prea uşor.

Kate şi-l amintea pe judecătorul Buchanan la spital, când aştepta împreună cu familia ca Dylan să iasă din operaţie. Timpul se scurgea încet, încet şi chinul din ochii lui îţi rupea inima. Poate că fusese dur cu fiii lui, dar îi şi iubea cu putere.

— Urăsc spitalele.

Nu-şi dădu seama că-şi şoptise gândurile cu glas tare, până când Dylan nu zise:

— Îmi închipui că le urăşti. Răspunzând tristeţii din vocea ei, îşi puse mâna peste mâinile ei şi adăugă: Ce te face să te gândeşti acuma la spitale?

Ea nu voia să discute despre asta.

— M-am gândit şi gata, spuse ea fără nicio explicaţie.

Traficul pe autostradă era destul de uşor. Dylan fixă pe pilotul automat şi se lăsă pe spate.

— Am vorbit azi cu Nate, dis de dimineaţă, zise el.

— Da?

— Aseară i-am comunicat că vei pleca la Savannah, explică el, şi l-am rugat să controleze

câte ceva.

Se întoarse spre el.

— Da?

— Adu-ți aminte, ne-a vorbit deja despre o corporație care are în proprietate depozitul ce a sărit în aer, dar întâmpinase greutăți în aflarea deținătorilor de procente. În final a putut să sape suficient printre diverse straturi şi, ghici cine a aflat că are controlul veniturilor?

— Cine?

— Carl Bertolli.

În mod clar nu se aşteptase să-i audă numele şi imediat se gândi că trebuie să fie o greşeală.

— Carl? Eşti sigur? Carl a spus? Nu poate fi adevărat.

— Crezi că Nate a măsluit adevărul? întrebă el zâmbind.

— Nu, sigur că nu, dar... Carl? Nu mi-a spus niciodată nimic... De ce nu mi-ar fi spus că e proprietarul depozitului?

— În mod clar, pentru că nu voia să ştii.

— Jennifer ştie? întrebă ea. Sigur că da. E doar agent imobiliar, pentru numele cerului! Trebuie să ştie cine sunt proprietarii. A vorbit deja cineva cu ea?

— Ea şi familia ei sunt în excursie, dar programul e să se întoarcă la treabă mâine dimineață. Nate ar fi putut să descopere unde e, dar are deja numele proprietarilor, aşa că aşteaptă până mâine să o întrebe şi pe ea. Nate crede că Carl a instruit-o să nu-ți spună.

Lui Kate nu putea să-i între în cap nimic din toate acestea. Pur şi simplu nu avea nicio rațiune.

— Ce ar fi avut Carl de câştigat aruncându-şi

proprietatea în aer? Chiar dacă locul ar fi fost asigurat pe o sumă mare de bani. Mintea ei alerga. Nu are nevoie de bani. Şi spune-mi, te rog, ce ar avea de câştigat ucigându-mă? Nu, nu are niciun sens.

— Poți să fac pariu că FBI sapă deja printre problemele lui financiare. Dacă există un motiv, îl vor afla.

— FBI nu vor găsi nimic.

— S-ar putea să fii surprinsă. Fiecare are secretele lui şi Carl ar putea avea câteva mari de tot.

Nu putea să accepte.

— Trebuie să mă gândesc la asta.

— Îți voi mai da ceva la care să te gândeşti. Compton Thomas MacKenna a fost, de fapt, unchiul vostru.

— A fost?

— Da. A murit noaptea trecută, cu exact două ore înainte de a primi tu scrisoarea. Conform avocatului său, Anderson Smith, Compton a lăsat nişte instrucțiuni clare în legătură cu înştiințarea rudelor.

— Atunci de ce…

— Nu mergi la biroul avocatului pentru a te întâlni cu Compton, cum spune scrisoarea. Tu şi surorile tale ați fost convocate la citirea ultimei dorințe şi a testamentului său.

Era şocată de dezamăgirea pe care o resimțea

— Atunci cred că nu pot să-i pun nicio întrebare, aş mai putea oare? Deci ar fi foarte bine să întorci. Nu sunt interesată de nimic ce a putut lăsa omul acela.

— Surorile tale ar putea fi.

— Voi fi încântată să le dau numărul de telefon al avocatului, să poată vorbi direct cu el. Se apropia

următoarea ieşire de pe autostradă. Putem întoarce acolo.

— Kate, tu şi surorile tale nu sunteți singurele care ați primit scrisori. Şi verii voştri vor fi acolo. Acuma eşti interesată?

— Numai verii?

— La asta nu pot să-ți răspund. Avocatul i-a spus lui Nate că e vorba de veri. Smith i-a mai menționat că verii voştri nu ştiu că vii şi tu. Fapt e că, era sigur că nici măcar nu ştiu că tu şi surorile tale existați.

Era şi mai descurajată.

— Atunci categoric nu mă interesează. N-am niciun motiv să merg la citirea testamentului. Dacă acestor veri nu li s-a spus nimic despre Kiera, Isabel şi despre mine, în mod cert nu vor putea să răspundă la niciuna din întrebările mele, nu-i aşa? În mod clar, au fost ținuți în beznă de către părinții lor. Se mai gândi o clipă, apoi continuă: Ştiu că lui Kiera i-ar plăcea să afle nişte antecedente medicale, dar...

— Mai e ceva, o întrerupse el.

— Da?

— Avocatul are fotografii ale tatălui vostru şi alte amintiri care i-au aparținut.

Ea dădu aprobator din cap.

— E în regulă. Acuma mă interesează.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Roger MacKenna venea la citirea testamentului înarmat cu un revolver calibrul 45.

Sosi la prestigioasa firmă de avocați Smith şi Wesson cu douăzeci de minute înainte de întâlnirea programată, dar pentru că era ora prânzului şi locul

era înțesat de bistrouri moderne şi elegante, a fost nevoit să parcheze la trei blocuri depărtare de scuar. Coborî din maşină, se sprijini de portieră şi trase un ultim fum de țigară. Îşi fumase țigareta până la filtru şi simți cum îi arde buzele, în timp ce trăgea în piept nicotină. Apoi o aruncă şi imediat se scotoci după alta.

Capul şi-l simțea gata să explodeze. Astăzi nu s-a simțit în stare să meargă undeva, dar n-a vrut să piardă întâlnirea aceasta, chiar dacă ar fi trebuit să sosească aici târându-se.

Pentru starea mizerabilă în care se afla, nu putea să acuze pe nimeni altcineva decât pe sine însuşi. Aflând minunata veste că unchiul lui în sfârşit a murit, a chiuit de bucurie şi apoi s-a dedat unei beții monstruoase. Sărbătorirea lui proprie a durat până după miezul nopții.

Mersul prin căldură şi umiditate îl făcu aproape să leşine. În sfârşit ajunse la scuar şi trebui să traverseze parcul plin de funcționari, care profitau de razele soarelui în timp ce-şi mâncau prânzul la pachet.

Când se opri în fața clădirii birourilor de avocatură era deja epuizat, fără suflare şi scăldat într-o sudoare lipicioasă. Era nerăbdător să ajungă înăuntru. Împingând uşa, se grăbi să între. Simți o undă de aer rece ce-i mângâie fața, cu o fracțiune de secundă înainte de declanşarea alarmei. Sunetul era surprinzător de plăcut. Nu era o sirenă puternică şi pătrunzătoare, ci un biip pulsant, liniştit şi constant, ca un monitor cardiac.

Doi paznici înarmați se grăbiră spre el, venind din coridoarele opuse. Mârâi la ei ca un şacal şi încercă să-şi forțeze drumul pe alături. Manevra nu

funcționă şi avu de ales, ori să părăsească clădirea, ori să le dea arma.

Trase afară revolverul din buzunarul vestei şi-l dădu paznicului care se afla în fața lui.

Omul se uită la armă şi zise:

— E încărcată?

— Sigur că e încărcată, îl repezi Roger. De ce aş purta la mine o armă fără gloanțe?

— Îți dai seama că ai omis să-i pui piedica? întrebă paznicul în timp ce ridica pistolul pentru a i-l arăta lui

Roger, după care coborî pârghia. N-ai fi vrut să se descarce accidental, nu-i aşa?

Roger nu răspunse.

Celălalt paznic îi atrase atenția adresându-i-se:

— Domnule, ai permis de port-armă?

— Categoric că am, răspunse el indignat. Era o minciună. Luase revolverul de la fratele lui, Ewan, pentru protecție. Ewan deținea un arsenal întreg de arme şi pentru el nu fusese nicio problemă să-i împrumute şi lui una, temporar. Când plec, vreau să primesc înapoi pistolul acela.

Când l-au percheziționat corporal, pentru a se asigura că revolverul e singura armă pe care o poseda, nu i-au mai cerut permisul. Totuşi Roger era revoltat. Acuma era multimilionar şi nu trebuia să fie tratat în felul acesta!

— Ştiți voi cine sunt eu?

Când niciunul dintre ei nu răspunse, îşi dădu seama că habar n-aveau. Apoi se dădură în lături şi-l lăsară să treacă.

Pur şi simplu scotea flăcări pe nări traversând ca o vijelie pardoseala de marmoră, spre recepționeră. Practic, îşi zbieră numele întreg, pentru a fi sigur că-

l aud şi paznicii.

Recepționeră îl rugă să aştepte, în timp ce suna sus pentru a-l anunța.

— Asistentul domnului Smith, Terrance, va coborî imediat pentru a vă conduce în birourile sale, îi spuse ea.

Roger nu trebui să aştepte mult. Când privi în susul spiralei elegante a scării, un tânăr tocmai apăru pe palier. Era îmbrăcat cu un costum impecabil de culoare închisă, o cămaşă albă scrobită şi cravată. Nici nu se recomandă, nici nu-i strânse lui Roger mâna. Spuse doar simplu:

— Domnule MacKenna, vă rog să mă urmați.

Îl urmă într-adevăr pe asistent pe scări, apoi pe un coridor, după care fu introdus în spațioasa anticameră a avocatului. Covorul era gros, mobilierul tapisat cu pluş şi picturile de pe pereți păreau originale.

Locul emana miros de bani şi Roger era impresionat. Deşi nu-l întâlnise niciodată pe avocatul unchiului său, se folosi de prenumele lui când întrebă:

— Unde e Anderson?

— Domnul Smith va fi aici într-o clipă. Pot să vă ofer ceva de băut în timp ce aşteptați?

Roger comandă bourbon sec şi, în timp ce asistentul pleca pentru a-l aduce, strigă după el:

— Adu toată sticla. Frații mei şi cu mine vom dori să… Se opri înainte de a rosti „sărbătorim” şi înlocui cu: „închinăm pentru unchiul nostru”.

Bryce intră în birou câteva minute mai târziu. Zări tava de pe măsuța de cafea şi imediat îşi turnă un pahar. Mai era şi o frapieră, dar nu-i dădu atenție. Luă o înghițitură zdravănă, oftă şi în sfârşit remarcă

prezența fratelui său.

Nu se văzuseră de peste şase luni şi Roger fu şocat de schimbare. Carnea părea să atârne de pe trupul lui Bryce. Un manechin ar fi avut mai multă grăsime pe el ’ decât fratele lui. Albul ochilor era gălbui, iar pielea avea culoarea aluatului. *Ciroză,* gândi Roger. *Certă şi foarte avansată.*

— E ceva timp, zise Roger.

— Da, fu de acord Bryce. Când ne-am văzut ultima oară?

— La petrecerea de la onomastica unchiului MacKenna.

— A, adevărat.

— Cum te simți, Bryce?

Imediat fratele lui intră în defensivă.

— Mă simt bine. De ce mă întrebi? Nu arăt bine?

Să îndrăznească să-i spună adevărul?

— Am auzit…

— Ce? Ce ai auzit?

— Vanessa mi-a spus că nu te simți prea grozav.

— Soția mea nu ştie despre ce dracu’ vorbeşte.

Roger ridică din umeri. Dacă Bryce nu voia să admită că ficatul lui era pe ducă, nu se va certa cu el.

— S-a mutat deja? Ultima dată când am discutat, mi-ai spus că te-a amenințat că te părăseşte.

Bryce îşi turnă din nou de băut, înainte de a răspunde:

— Dormitoare separate, vieți separate. Dar nu fi îngrijorat pentru Vanessa. Nu-i lipseşte nimic. Cineva are grijă de nevoile ei, de câteva luni de zile. O, ea habar n-are că ştiu, dar pot să o aud la telefon noaptea târziu punând la cale unde să se întâlnească. Nu pot să o acuz. Apoi adăugă: Se pare

că ne convine la amândoi. Fapt e că suntem prea leneşi pentru a schimba ceva în viețile noastre şi dacă ar pleca, n-ar mai putea să mă piseze să încetez cu băutura, nu-i aşa?

— Dacă tot mai încearcă să te oprească, înseamnă că încă îi mai pasă de tine.

— Mă iubeşte în felul ei bolnăvicios şi alambicat, zise el. Dar cu tine ce mai e, Roger? Ce mai faci?

— Am planuri mari, răspunse acesta. Investiții, adăugă apoi cu o mişcare a capului, sperând ca Bryce să nu dorească să cunoască amănuntele. La va stabili pe parcurs. Eu intenționez să fac unele schimbări în viața mea!

Fratele lui nu părea interesant să afle ceva despre viitor.

— Ai mai vorbit cu Ewan în ultimul timp?

— Am stat de vorbă puțin cu el acum câtva timp. Nu mai menționă că s-au întâlnit într-un bar pentru a-i da pistolul. Bryce fusese întotdeauna atât de cu nasul pe sus şi ştia că fratele lui mai mare s-ar uita la el cu superioritate dacă ar afla de revolver, după care o ceartă ar deveni inevitabilă. Bryce era un beţiv, dar era încă plin de el.

— Ce mai învârteşte? întrebă el. Dar de fapt nici nu-i păsa. Pur şi simplu voia să umple timpul, până ce va apărea avocatul pe firmament.

— Nu dă de bunăvoie nicio informație personală.

— Tot mai practică culturismul?

— Nu l-am întrebat. Presupun că da.

— Vorbeşti de lup!

La intrarea lui Ewan, amândoi frații se întoarseră deodată. Bryce îl salută ridicând paharul.

Roger reflectă că Ewan arăta mai în formă decât oricând. Era foarte bronzat, datorită orelor de

adorare a soarelui de la club. De la talie în jos era normal, dar pieptul şi braţele îi erau uriaşe. Tot mai ridica greutăţi.

Cel mai tânăr dintre fraţi nu era îmbrăcat corespunzător. Purta pantaloni kaki, cumpăraţi probabil de la unul din lanţurile acelea de magazine ieftine şi o bluză cu mâneci scurte din tricot, ce parcă era lipită de piept. Ewan nu voise niciodată să se maturizeze. În mod evident îi plăcuseră atât de mult zilele petrecute la liceu, încât continua să se îmbrace ca un băiat din frăţia colegiului.

Roger se întrebă dacă mai participa la jocurile alea de tir Jell-O, împreună cu juvenilii lui colegi, dar nu-l întrebă. Acest fleac l-ar fi scos pe Ewan din sărite şi astăzi Roger nu era în dispoziţia sufletească de a ţine piept temperamentului său. Ewan reuşi să rămână civilizat cam treizeci de secunde.

— Încântat să vă văd din nou pe amândoi. Şi înainte ca Bryce şi Roger să fi avut ocazia să răspundă, Ewan îşi încreţi nasul şi întrebă: Care dintre voi pute?

— Trebuie că Roger, răspunse Bryce. Şi înainte ca acesta să poată protesta, Bryce continuă:

Nicotină îţi emană prin toţi porii şi fumul ţi s-a impregnat în toată îmbrăcămintea. Ar trebui realmente să renunţi la obiceiul acesta murdar.

Şi astfel îşi scoaseră mănuşile.

Vanessa intră exact în mijlocul scandalului, îmbrăcată într-un costum-pantalon din mătase cenuşie, era o femeie cu un trup statuar, care era obişnuită ca toate capetele să se întoarcă atunci când intra undeva. Îşi purta părul negru-corb adunat la spate într-un coc, aşa cum numai femeile conştiente de frumuseţea lor o pot face.

— Nu-i aşa că e o reuniune de familie plăcută? întrebă ea sarcastică. Apoi repede se depărtă de fraţi, privi la ceas şi adăugă: Suntem toţi. Unde e avocatul?

Bryce îşi controlă la rândul lui ceasul şi răspunse:

— Mai avem încă zece minute până la unu.

Ea încercă să deschidă uşa spre biroul principal. Era încuiată.

— Se pare că nu vrea să-i răscolim printre acte, comentă ea.

— N-ar trebui să aşteptăm. Asta e neruşinare, bombăni Roger. Firma aceasta nu se va ocupa de banii ce mi se cuvin! Vă promit.

— Câţi crezi că sunt? întrebă Bryce.

— Milioane, răspunse Roger.

— Asta nu răspunde la întrebare. Câte milioane? voi Ewan să ştie.

— Bănuiesc că şase milioane, răspunse Bryce.

— E o bună estimare, zise Ewan.

— Să bănuieşti nu e prea edificator, se interfera Vanessa.

Ewan îi aruncă a privire.

— Tu de ce te afli aici?

— Voi doi nu v-aţi înghiţit niciodată, nu-i aşa? comentă Roger. Suna ca şi cum de-abia acuma descoperea asta.

— Asta înseamnă doar o uşoară pedalare pe adevăr, răspunse Ewan. O detest! Atitudinea ei de sfântă! E o snoabă, n-am niciun respect pentru ea.

— Sentimentele sunt reciproce, răspunse ea.

— Repet, de ce te afli aici? întrebă din nou Ewan.

— Bryce şi cu mine am primit amândoi câte o scrisoare.

— Şi n-ai putut să vii împreună cu soţul tău? mai

întrebă el.

— Am avut o întrunire la consiliul de artă. E ceva ce ține de cultură, aşa că desigur tu n-ai putea înțelege.

Aerele ei de superioritate îl înfuriară şi mai rău. Se întoarse spre Bryce şi zise:

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum poți s-o suporți?

Bryce zâmbi spre soția lui.

— Întrebarea ar trebui să fie: cum poate ea să mă suporte pe mine?

— O, te rog. Disprețul tău față de tine însuți a devenit plictisitor, încă de acum câțiva ani, îl ironiză Ewan.

Vanessa fu salvată de ascultarea comentariilor jignitoare şi sarcastice ale lui Ewan, când uşa se deschise şi Anderson Smith, urmat de asistentul său, intrară înăuntru.

Manierele avocatului erau şlefuite ca alabastrul. Fără să spună un cuvânt, atrase totuşi atenția şi o obținu. Se recomandă pe sine şi pe Terrance şi strânse mâna fiecăruia, începând cu Vanessa.

Era un domn bătrân şi carismatic. Îl privea curm îşi exercită farmecul asupra fraților, şi atât ea cât şi el însuşi erau amuzați, pentru că frații adoptară imediat cel mai frumos comportament de care erau în stare.

Terrance descuie uşa biroului principal şi unul câte unul, în şir indian, intrară în sanctuarul avocatului.

Roger zări echipamentul video şi întrebă:

— Pentru ce sunt toate astea? O să vedem un film?

— Nu l-aş numi film, răspunse Anderson. Faceți-

vă comozi, vă rog. Vom începe în doar câteva minute.

— De ce nu putem începe chiar acum? întrebă Ewan.

Anderson se îndreptă spre uşa biroului şi o trase închizând-o, în timp ce răspundea:

— Încă n-a venit toată lumea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Dylan se asigură că nu erau urmăriți şi când fură aproape de Savannah, părăsi autostrada şi intră pe străzile mai puțin circulate ale oraşului.

În foarte scurt timp se rătăci, dar pentru că era un bărbat Buchanan nu putea nici să admită realitatea, nici să întrebe pe cineva direcția. Kate tocmai îl informa în legătură cu câteva amănunte privind oraşul-frate cu Charleston şi nu dădea atenție rutei pe care o urmau.

— Savannah e denumit bijuteria sudului, zise ea. Probabil că ştii.

— Îhî.

— Mă asculți?

— Sigur că da. Eşti o bijuterie.

— Nu eu. Savannah.

— Da, fu de acord el. Dar şi tu, Gogonea.

Părăsi încercarea de a-l culturaliza, luă în mână celularul ei Blackberry şi cercetă dacă are mesaje noi.

Dylan încă nu ştia unde se aflau. Era sigur că trecuse de câteva ori până acuma pe lângă acelaşi parc. Continua să conducă spre vest. Cu câteva blocuri mai departe, se opri pentru a lăsa câțiva pietoni distrați să traverseze prin fața lui, şi-şi

aruncă din întâmplare privirea pe numărul de pe uşa de vizavi.

Fiu al tunetului! Se aflau exact acolo unde trebuia să fie.

Biroul avocatului se afla în perimetrul unui scuar vast, ce înconjura un parc umbros. În mijlocul acestuia era un monument al unuia dintre oamenii de stat veneraţi ai sudului, care stătea cocoţat pe un piedestal înalt, privind în jos trotuarele şi băncile parcului răspândite în jur. Stejarii bătrâni acoperiţi de muşchi ofereau o umbră deasă.

Clădirile se înghesuiau una într-alta şi fuseseră odată uriaşele locuinţe ale celor mai deosebiţi cetăţeni ai oraşului Savannah. Unele erau şi acuma reşedinţe, altele însă fuseseră renovate şi transformate şi acuma formau împreună o combinaţie urbană de birouri, galerii şi restaurante.

Dylan avu din nou noroc, când o maşină ieşi dintr-un parcaj aglomerat de lângă colţ. Dădu înapoi intrând în spaţiul rămas liber şi parcând comentă:

— E perfect!

— Am ajuns? Arăta speriată.

— Da, am ajuns, răspunse el. Şi la timp.

Ea aruncă o privire ceasului digital de la bord.

— Suntem cu douăzeci de minute mai devreme.

— Aproape cincisprezece. Îşi desfăcu centura de siguranţă şi încercă să deschidă portiera.

Ea îl apucă de braţ.

— Nu vreau să ajung acolo mai devreme. Acuma părea de-a dreptul înfricoşată.

— Sigur e în ordine. Nu vom sosi mai devreme. Se întinse din nou spre portieră.

— Aşteaptă.

— Da?

— Te-ar deranja dacă aş da întâi un telefon scurt? Am nevoie să vorbesc cu Haley despre panglică. Nu va dura mult.

— Nicio problemă. În timp ce faci asta, eu îl sun pe Nate.

Kate se simți brusc nervoasă. Nu-şi putea aminti numărul de telefon al lui Haley şi a trebuit să cerceteze în memoria celularului.

A răspuns asistenta lui Haley şi i-a explicat că aceasta e plecată la un dejun de afaceri. Kate îi lăsă un mesaj, că nu va fi disponibilă câteva ore, dar că o va suna mai târziu, după-amiază.

Dylan îl prinse imediat pe Nate. A vorbit doar acesta şi Kate trebui să aştepte până ce Dylan închise celularul, pentru a se apropia de el şi a afla câte ceva.

— A avut vreo informație? întrebă ea.

— Câteva. Însă nu dezvoltă afirmația.

Coborî din maşină, îşi luă haina de la costum de pe bancheta din spate şi o îmbrăcă pentru a-şi ascunde pistolul, apoi înconjură maşina şi-i deschise şi ei portiera.

Se comportă parcă ar fi garda mea de corp, gândi ea. El scruta strada când i se adresă:

— Stai aproape de mine. Nu era o sugestie, era un ordin.

— Exact asta intenționam, zise ea. Îşi adună obiectele, le îndesă în geantă şi îl apucă de mână.

Apoi traversară strada şi cotiră după colț. Kate nu voia să se gândească la locul în spre care se îndreptau. Ideea de a o lua la goană, câştiga teren în mintea ei. Avea nevoie să se oprească – să-şi ofere câteva minute, pentru a-şi aduna gândurile. Privi spre parcul de dincolo de stradă şi rosti fără să mai

gândească:

— Priveşte parcul. Nu e drăguț? Ştii că există peste douăzeci de scuare în Savannah? Şi toate au parcuri la mijloc. Se opri, apoi adăugă: Acesta e favoritul meu.

Dylan părea interesat mai mult de oameni şi de maşini. Nu se manifesta în mod evident, dar, în timp ce-şi continuară drumul, se asigură că trupul lui îl proteja pe al ei.

— Să mergem, zise el.

Ea încetini pasul intenționat.

— Ridicăm un parc ca acesta şi în Silver Springs.

El îşi aruncă ochii peste umăr, făcu un semn din cap şi zise:

— L-am observat, în drumul nostru spre sediul poliției.

Ea mergea din ce în ce mai încet.

— Şi mai avem trei în lucru. Vor fi legate unul de altul, când vor fi terminate. Clădirile însă nu sunt la această scară, desigur.

Kate văzu chiar în fața ei uşa cu numele Smith şi Wesson gravat pe o placă şi se opri:

— Hai să mergem să ne aşezăm pe o bancă din parc, câtva timp.

— Nu.

— Mai dispunem încă de cincisprezece minute. Dylan nu ştia ce se întâmpla în mintea ei, dar n-avea nicio intenție să stea pe trotuar şi să se certe cu ea. În mod evident, avea nevoie de câteva minute pentru a se calma, apoi poate că îi va spune ce anume o frământă.

— În regulă, nu vom ajunge mai devreme. Vom găsi un loc să aşteptăm.

Uşurată, ea zise:

— Mulțumesc. Privi în jur şi descoperi o cafenea vizavi de firma de avocatură. Nu ți-ar plăcea nişte cafea? Sunt sigură că au şi ceai la gheață.

Câteva minute mai târziu stăteau la o măsuță rotundă în fundul cafenelei. Nu avea aer condiționat şi uşile, atât cea din față cât şi cea din spate, erau larg deschise. Două ventilatoare de pe tavan funcționau la viteză maximă. Ambele scoteau un clinchet, parcă cineva pocnea din degete.

— E ora prânzului, zise ea. Am fost norocoşi că am găsit o masă.

— Înăuntru e cald. De aceea am găsit masă. Uită-te înjur. Suntem singuri aici.

— Am putea să găsim un alt loc, dacă te deranjează căldura.

— Mă simt foarte bine.

Kate aşteptă până ce chelnerița plecă cu comanda de ceai la gheață şi întrebă:

— Ce a avut Nate de comunicat?

— Nu au putut să-l găsească pe Carl. Se construieşte o acuzație împotriva lui.

— Cum aşa?

— Are neplăceri cu Serviciul Intern al Veniturilor.

— Vorbeşti serios?

— Eu nu glumesc niciodată când e vorba de SIV. Are necazuri, repetă el.

— Ce fel de necazuri?

— A rămas în urmă cu plata taxelor.

— Dar e…

— Ce e?

— Bogat. A moştenit o avere.

— Dacă e adevărat, probabil că a păpat-o.

— Sunt uluită.

— Nu ți-a vorbit niciodată despre preocupările lui

băneşti?

— Sfinte ceruri, nu! Carl e un gentleman sudist cu fiecare centimetru de piele, şi autentic, explică ea. Iar gentlemanii sudişti nu discută niciodată despre bani. Ar fi... Indecent.

— Face parte din codul manierelor elegante ale sudiştilor?

Glumea, dar ea fu serioasă când răspunse:

— Da. Să fii gentleman este aici o treabă serioasă. Chelneriţa avea ochi doar pentru Dylan, când puse ceaiul cu gheaţă pe masă. Oricum Kte îi mulţumi, luă o gură din băutura rece şi continuă: Nu pot să-mi imaginez asta. Bietul Carl, binecuvântată fie-i inima! întotdeauna a încercat să-i ajute pe alţii.

— Cum îi ajuta?

— Organiza recepţii generoase pentru promovarea artei. Şi tot el m-a ajutat să-mi fac reclamă companiei mele.

— El te-a rugat să aduci coşurile alea cu cadouri la petrecerea lui, nu-i aşa?

— Da, el. S-a gândit că ar fi o bună reclamă. O, văd privirea din ochii tăi, Dylan! Carl a încercat doar să mă ajute. Îţi spun, e un om bun. A vrut să devină asociat în compania mea. Sunt sigură că s-a gândit că am nevoie de sprijin financiar şi ca să poată discuta despre asta... S-a oferit să-mi fie partener. Dacă ar fi avut astfel de probleme teribile, de unde ar fi găsit bani să mă ajute?

— Când a încercat să se asocieze cu tine? Pentru numele lui Dumnezeu, Kate, de ce nu mi-ai spus?

— N-am crezut că ar fi ceva relevant.

— Când? repetă el întrebarea.

— Acum peste un an.

Dylan se uită la ceas, îşi scoase portvizitul şi puse

banii pe masă.

— Termină de băut. Trebuie să plecăm.

— Mai avem încă timp, încercă ea se eschiveze. Ce altceva ți-a mai spus Nate?

— Făcea o cercetare de fond privindu-le pe rudele tale şi am sperat că până acuma a aflat ceva.

— Dar n-a avut chiar aşa noroc?

— Nu încă. A trebuit să se ducă la o şedință, însă are oameni care continuă investigațiile.

— Vom afla câte ceva despre ei destul de curând. Chiar prea curând, gândi ea. De ce, o, de ce a fost de acord să vină la Savannah? Vinovăție, hotărî ea. Isabel şi Kiera mă învinovățeau pe mine dacă nu veneam.

— Nu-mi place să acționez orbeşte. Vreau să ştiu cu cine am de a face. Înțelegi?

Doamne, înțelegea perfect!

— Da.

— Te temi de această confruntare.

— Da, aşa e.

— De ce? Şi, când ea nu răspunse imediat, mai întrebă: De ce eşti atât de îngrijorată?

— Nu sunt îngrijorată, răspunse ea. Sper doar…

— Da?

Presupuse că realmente nu exista niciun motiv să nu-i spună. El ştia deja care era situația ei financiară, precum şi afacerile dezastruoase şi hotărârile personale ale mamei ei.

— Sper că această întâlnire nu e o altă surpriză lăsată de mama. Nu cred că aş mai putea să suport altă… Decepție.

— De ce crezi că ar exista o astfel de posibilitate? Mie situația mi se pare destul de neclară. Mi-ai spus că mama ta n-a menționat niciodată nimic despre

rudele soțului ei, îi aminti el.

— Scrisoarea… cu un curier special… mi-a dat de gândit. Mama a putut să împrumute bani de la unchiul acesta şi acuma cei în drept îi vor înapoi.

El o privi un lung minut, apoi întrebă:

— Cât de mult timp vei mai fi supărată pe ea?

— Nu sunt supărată. Sunt decepționată.

— Da, ai dreptate.

Ea se zbârli.

— Îți spun adevărul.

— Nu, nu mi-l spui. Cred că nu eşti gata încă să mi-l spui, aşa că ce ar fi să-l rostesc eu în locul tău? Eşti furioasă pe ea.

Şira spinării îi înțepeni. Sfidarea însă nu dură mult. Lacrimile îi apărură în ochi şi nu putu să le mai oprească. Plânsese deja o dată în fața lui; nu mai voia să o facă din nou.

— Da, sunt furioasă, acceptă ea cu vocea tremurândă. A mințit în legătură cu tot şi a lăsat în urmă o catastrofă.

Îşi puse mâna pe mâna ei.

— Vai, Katie! Dar nu e vorba de bani.

Ea îşi retrase mâna.

— Da? Atunci despre ce e vorba?

— Mama ta s-a îmbolnăvit şi a murit şi, indiferent cât de tare ai încercat, n-ai putut să opreşti să se întâmple aşa ceva.

— Nu prea are rațiune ce spui.

— Nu, nu are, fu el de acord şi se ridică. Aşa că poate ar trebui să îndrăzneşti să te gândeşti să o ierți.

Ea voi să protesteze, să-i spună că analiza lui de psihiatru amator nu era reală, dar ceva o opri. Ce ar fi fost dacă exista un sâmbure de adevăr în ceea ce

spusese? Nu cumva se folosea de mânie, pentru a-şi masca durerea de a-şi fi pierdut mama?

El o sculă în picioare.

— Vino, Gogonea. E timpul să ne întâlnim cu rudele tale.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Firma de avocatură Smith şi Wesson, împreună cu asociații lor, se afla într-o casă cu trei niveluri de la începutul secolului nouăsprezece, ce fusese transformată în birouri dar îşi păstrase eleganța de dinainte de Războiul Civil.

Holul era vast şi ochii îți erau imediat atraşi de desenul mozaicului colorat al pardoselii. O scară maiestoasă din mijloc ducea la un balcon deschis ce înconjura holul, sprijinit de coloane dorice albe.

Dylan aproape se aştepta ca o frumusețe sudistă cu crinolină să coboare treptele pentru a le ura bun sosit, dar în loc de asta o recepționeră în costum închis la culoare, bluză de mătase şi perle la gât le zâmbi din spatele biroului îngrijit de mahon.

Kate aşteptă alături, ca Dylan să se ocupe de paznici. Când a intrat, alarma s-a declanşat, dar imediat ce le-a arătat insigna, sunetul pulsant încetă.

N-a trebuit să-i comunice recepționerei numele ei. Tânăra ştia deja cine e.

— Bună ziua, domnişoară MacKenna. Domnul

Smith va coborî imediat. E foarte nerăbdător să te întâlnească.

Nerăbdător? E o nerăbdare de bun augur, sau de rău? se întrebă Kate.

Peste mai puțin de un minut, avocatul cobora

scările grăbit. Zâmbetul lui părea veritabil. Totuşi, e avocat, îşi aminti ea şi, după cele din jur, unul de mare succes. Deci, trebuie că era foarte bun în a-şi ascunde adevăratele sentimente.

Întinzând mâna, acesta rosti:

— Numele meu e Anderson Samuel Smith şi sunt încântat să te cunosc, domnişoară MacKenna. Pur şi simplu încântat. Era probabil amabil, pentru a o face să se simtă imediat în largul ei. Îi strânse apoi lui Dylan mâna şi cei doi bărbaţi schimbară saluturi politicoase. Adresându-se apoi amândurora, continuă: Am fost avocatul unchiului tău Compton timp de şapte ani şi sper că firma mea a avut

J:

Într-adevăr grijă de el. A fost un tip interesant. Poate că vom avea vreodată ocazia să cinăm împreună şi să vă povestesc tot ce ştiu despre el.

— L-ai cunoscut pe fratele lui? întrebă Kate.

— Da, l-am cunoscut, domnişoară MacKenna. Totuşi, nu firma noastră s-a ocupat de afacerile lui.

— Te rog, spune-mi Kate.

Îi adresă un nou surâs strălucitor.

— Kate. Un nume frumos, adăugă aprobator. Şi tu trebuie să-mi spui mie Anderson.

— Dacă nu te superi, mi-ar plăcea să îmi aranjez puțin ținuta.

— Bună idee, interveni Dylan.

Bună idee? Ce însemna asta? Ori arăt eu mizerabil, ori Dylan vrea să discute singur cu avocatul.

Anderson îi arătă drumul spre toaleta doamnelor şi apoi se întoarse în hol, la Dylan.

Kate se spălă pe mâini şi se privi în oglinda înaltă cât un stat de om. În regulă, puțin cam zbârlită, dar

nu arăt chiar rău, nu-i aşa? Totuşi nici prea bine nu arăt. Aş putea să mă fac puțin mai prezentabilă, hotărî ea.

Îşi perie părul şi, când o buclă i se desprinse de lângă celelalte, nu o mai prinse la loc, ci o lăsă să-i cadă pe umeri. Cotrobăind prin geantă, găsi fardul de obraz şi rujul de buze şi-şi reîmprospătă machiajul. Apoi se privi din nou, de sus până jos. Era tot ce putea să facă, în lipsa unei revizii totale.

Voia să-i lase lui Dylan încă vreo câteva minute să discute cu avocatul. Aşa că se opri lângă uşă şi-şi adresă un scurt discurs de încurajare. Încearcă să fii optimistă şi încetează să mai arăți atât de îngrijorată. Totul va fi bine.

Anderson n-ar fi fost atât de încântat s-o cunoască, dacă ar fi fost datornică cu o mulțime de bani, nu-i aşa? Nu, nu era deloc logic. Ar fi putut să fie emoționat că a apărut, ştiind că o va determina să achite banii – şi ea îi va plăti, chiar dacă asta va dura tot restul vieții ei.

Stai, acesta nu e un mod optimist de gândire! Kate simțea nevoia să se lege de ceva ce ar fi putut să o facă să se simtă mai bine. Fotografiile! Da, existau fotografii ale tatălui ei ca băiețaş. Acesta e un lucru într-adevăr minunat, pe care să-l împărtăşească cu surorile ei, ceva ce le va lega de omul care o iubise pe mama lor şi le-a dat viață.

În regulă! Discursul de încurajare funcționă. Mai făcu un pas. Poate că îi va plăcea de verii ei. S-ar putea.

Îndreptându-şi umerii, şopti:

— Să pornim, şi deschise uşa.

Dylan de abia îi aruncă o privire scurtă, continuând să-l asculte pe avocat, care îi explica

ceva cu mare seriozitate. Kate nu voia să-i întrerupă, aşa că aşteptă lângă biroul recepționerei, până ce terminară de vorbit.

În secunda în care Anderson o zări, îi reveni şi zâmbetul.

— Mergem sus? întrebă el conducându-i.

Kate rămase puțin în urmă şi-i şopti lui Dylan:

— Eşti încruntat. Ce nu e în regulă?

Oare trebuia să o avertizeze? Sau să o lase să-şi continue drumul, fără nicio idee preconcepută în privința viperelor pe care Anderson tocmai i le descrisese?

Hotărî să-i dea totuşi un mic pre-avertisment.

— Nu cred că o să-ți placă de verii tăi.

— Poate că da, răspunse ea hotărâtă să se agațe de raza de optimism pe care o descoperise mai devreme în ea.

El zâmbi.

— Sunt aproape sigur că nu.

— Nu poți face predicții… Dar deodată se opri. Pe cine tachina ea? Balonul de optimism începu să se dezumfle uşor.

El văzu privirea descurajată din ochii ei şi realiză că n-ar fi trebuit să-i spună nimic.

— Fii tare, şopti el.

— Sunt tare, răspunse ea.

Tocmai ajunseseră pe palier, când auziră o voce de bărbat strigând o înjurătură grosolană. Kate se opri înțepenind şi-l privi pe Dylan. El ridică din umeri, ca şi cum nu l-ar fi deranjat.

Anderson părea mortificat. Permite-ți-mi un moment, vă rog, zise el.

Se grăbi de-a-lungul holului, probabil cu intenția de a-şi determina oaspeții să tacă dracului din gură,

presupuse Dylan, dar răul fusese făcut. Kate trecuse de la îngrijorare la frică.

ÎI apucă de braț.

— Ți-a spus Anderson de ce mi-a fost trimisă scrisoarea?

— Ştii de ce. Pentru a te invita la citirea testamentului.

— Da, dar nu ți-a mai spus nimic altceva?

— N-am discutat deloc despre testament, răspunse el. Am vrut să ştiu ce vom găsi când vom intra înăuntru, aşa că mi-a vorbit doar despre verii tăi. Şi, apropo, vrea să fii sigură că nu e reprezentantul lor.

Ea continuă să avanseze pe coridor. Mai auzi o obscenitate şi şopti:

— Dumnezeule mare! în ce am intrat? Poate că nu e o idee prea bună să ne întâlnim cu ei, acum. *Şi niciodată,* continuă ea în gând.

Dylan nu voia ca ea să pară îngrijorată în ochii cuibului de vipere. Dacă observau cât e de vulnerabilă, vor lovi. Verii ei trebuiau să vadă ce femeie puternică e.

Anderson deschise uşa şi le făcu semn să între.

Aerul era gros de ostilitate, dar strigătele şi înjurăturile încetară când frații, unul după altul, îi observară pe cei doi şi rămaseră tăcuți.

Roger a fost primul care şi-a depăşit surpriza.

— Ce… Mormăi el. Cine sunt ăştia, Anderson?

— Cui îi pasă cine sunt. Nu aparțin acestui loc, rosti Ewan cu un zâmbet batjocoritor.

Oare îşi închipuia că ar putea să o sperie şi să o scoată din birou? Nici nu-i venea să se gândească la acest nonsens. Aşa că îl privi direct în ochi şi continuă să avanseze.

Anderson ridică mâinile în sus.

— Dacă vă calmați, voi face prezentările. Kate, mi-ar plăcea să o cunoşti pe Vanessa MacKenna.

Impresionanta femeie nu semăna cu ceilalți, adunați în partea cealaltă a camerei. Nu părea furioasă, doar curioasă.

— Bună, rosti Vanessa politicoasă.

— Vanessa, continuă Anderson, e căsătorită cu Bryce MacKenna. Omul spre care arăta Anderson nu vorbi. O salută pe Kate cu o scurtă mişcare a capului. Lângă Bryce e Roger MacKenna, iar în dreapta lui se află Ewan MacKenna. Şi acuma, am plăcerea să v-o recomand tuturor pe vara voastră, Kate MacKenna.;

Vara noastră? răcni Ewan. Probabil o impostoare.

N-avem veri.

— Ewan are dreptate, interveni Bryce. Nu avem veri.

— Totuşi, e clar că aveți, zise Vanessa cu o urmă de amuzament în glas.

Fraţii o ignorară.

— Şi el cine e? întrebă Roger. Se pretinde şi el vărul nostru?

— Cine e? E cu Kate, răspunse Anderson refuzând să mai dea alte explicații.

— Şi-şi imaginează că o să ia şi ei o bucată din plăcintă? Ce absurd! zise Bryce.

Anderson ridică din nou mâna.

— Unchiul vostru m-a asigurat că ceea ce e pe caseta video va explica totul, spre satisfacția voastră. Niciunul dintre voi nu va rămâne fără răspuns. De asemenea, a cerut ca toți să primiți câte o copie a celor ce le veți vedea. Terrance, te rog, distribuie fiecăruia dischetele. Observă apoi că

soarele se reflecta în ecran şi se îndreptă în grabă spre ferestre, pentru a ajusta storurile. Există dischetă în player?

— Da, domnule. Totul e pregătit, răspunse Terrance.

Anderson îşi lovi palmele una de alta şi încercă să sune plin de entuziasm:

— Atunci e în regulă. Să începem?

— Era şi timpul, zise Bryce.

— Toată lumea să ia loc. Privirea lui se mută de la Roger la Ewan. Şi încercați să nu comentați şi nici să nu întrerupeți, în timp ce vorbeşte unchiul vostru.

Roger se prăbuşi pe un scaun.

— De ce mai trebuie să-l ascultăm pe astmaticul ăsta bătrân ținându-ne o prelegere, înainte de a ne primi banii?

Îi adresase întrebarea lui Ewan, care răspunse prompt:

— Tot mai încearcă să ne controleze, chiar şi din mormânt. Ticălos încăpățânat!

Vanessa se întoarse spre Ewan.

— Unchiul tău nu se află aici pentru a se apăra. Numai tu poți să coborî atât de jos, încât să murdăreşti memoria unui mort.

Ewan nu fu deranjat de observația ei insultătoare. Se întoarse spre Roger şi şopti destul de tare ca toată lumea să audă:

— Numai o târfă poate să iubească un ticălos.

Kate se simțea ca şi cum se uita la un film de groază. În numele cerului, cum va putea să le povestească lui Kiera şi lui Isabel despre aceşti veri josnici şi vrednici de dispreț? Era îngrozită şi îngrețoşată că era rudă cu ei. Erau nişte ființe

oribile.

Bryce părea să simtă o nevoie cumplită de a bea. Sugea alcoolul ca pe apă şi, cu cât bea mai mult, cu atât mai antipatic devenea. Ceilalți frați păreau că apreciază hazul lui tendențios şi hohotele lor nu făceau decât să-l încurajeze. Cum îi va putea descrie lui Kiera şi lui Isabel? „Respingători" îi veni în minte cuvântul. Şi dezgustători. Categoric dezgustători. Nimeni nu ar putea deveni atât de nesuferit, fără ani îndelungați de practică.

Atenția i se îndreptă spre Vanessa. Era foarte curioasă în privința ei. Oricine ar fi putut să-şi închipuie, cu mare uşurință, că această femeie echilibrată şi sofisticată a intrat în birou din greşeală. Arăta atât de nepotrivită cu locul.

Anderson stătea în picioare în spatele scaunului Vanessei. Făcu un semn spre Terrance, care imediat luă telecomanda şi apăsă butonul play.

Ciondăneala încetă când Compton Thomas MacKenna se adresă ascultătorilor săi, dar liniştea nu dură mult.

— Spune că şi-a schimbat testamentul acum câtva timp? De ce n-am fost informați? întrebă Ewan.

— Taci şi ascultă, interveni Roger. Vorbim după aceea.

— Porneşte blestematul ăla de obiect de la început, se repezi Bryce. N-am auzit o vorbă mulțumită lătrăturilor fraților mei.

Şi cearta izbucni din nou.

Kate nu ştia cât de mult va mai putea suporta.

— O doamne! şopti ea.

Dylan o auzi. Îşi plasă protector brațul pe speteaza scaunului ei şi se aplecă pentru a-i şopti:

— Vrei să plecăm?

O, da, sigur că ar vrea. Dar totodată dorea şi fotografiile acelea şi voia să ştie de ce ea şi surorile ei fuseseră invitate la acest spectacol monstruos.

— Trebuie să văd tot, răspunse ea tot în şoaptă. Anderson reuşi să-i facă să se liniştească şi DVD-ul începu din nou transmisia. Fraţii rămaseră liniştiţi, cât timp unchiul lor trecu în revistă istoria familiei. Unul dintre ei gemu.

Kate era fascinată să afle informaţii despre strămoşii tatălui ei şi ascultă cu atenţie. Apoi el aduse vorba despre mama ei. Într-o fracţiune de secundă atitudinea ei se schimbă de la curiozitate la indignare. Cuvintele bătrânului, spuse atât de fără urmă de sentimente, vibrară în mintea ei. *Nu mai bună decât o cerşetoare de pe stradă.* Insultele nu se opriră aici. Disprețul lui față de mama ei reieşea din tot ce spunea despre ea.

Voise unchiul ca ea să vadă cum îi calomnia mama? Acesta a fost scopul pentru care a convocat-o aici?

Îngheţă când vorbi despre surorile ei şi fu şocată să audă că existase cineva care le-a verificat, pe fiecare dintre ele. Nu-i venea să creadă cât de îndrăzneț fusese insul. Comentariul care o buimăci cel mai mult totuşi, era aprecierea lui față de ea. Auzi fraza că ea îi semăna cel mai mult. Sfinte Dumnezeule! Cum putea să creadă aşa ceva? Şi zâmbea când a spus-o, ca şi cum îşi închipuia că e o distincție deosebită să fie imaginea lui leită.

Kate nu credea că s-ar putea să fie mai uluită decât era deja. Pur şi simplu nu se puteau să mai fie şi alte surprize, nu-i aşa?

Dar în mod clar, totuşi se putea.

„Grosul averii mele… Optzeci de milioane de dolari… Va merge la Kate MacKenna…”

Nu, nu, nu putea fi adevărat. Începu să se ridice, apoi se lăsă înapoi pe scaun. Discheta îi căzu din poală. Nu putea să audă restul înregistrării video şi nici nu băga de seamă balamucul ce se stârnise în jurul ei. Stătea acolo ca paralizată… Şi bolnavă.

Nu mai bună decât o cerşetoare de pe stradă. Cum a îndrăznit să spună astfel de lucruri despre mama ei?

O izbise în moalele capului.

— Nu, zise ea. Nu.

Toți se întoarseră, ca o haită de fiare turbate. Nici nu-şi dădea seama cât de periculoasă devenise situația. Dar Dylan categoric, da. Se ridică şi se aşeză imediat în fața ei.

Bryce hohotea şi blestema; Roger țipa şi plângea, Ewan însă era adevărata amenințare. Fața lui era crispată de furie. Se sculă de pe scaun, ca un taur furios îndopat cu steroizi, şi era complet sub imperiul temperamentului lui când se îndreptă spre Kate.

— Cum ai făcut asta? Cum ai reuşit să-l faci pe nebunul ăla bătrân să-şi schimbe testamentul? încercă să-l împingă pe Dylan deoparte şi când acesta nu se clinti, țipă: Pleacă din calea mea!

Dylan răspunse calm.

— Stai jos!

Ewan încercă să-l lovească, dar Dylan îi izbi pumnul înlăturându-l şi zise:

— N-am vrut să fac asta. Am pe mine un costum frumos şi mă aflu în acest birou frumos, împreună cu prietena mea. Nu vreau să mă implic într-o bătaie.

— Crezi că mă poți doborî?

Se comporta ca un puşti de şaisprezece ani, care stârnea teroare, dar Dylan nu era amuzat de fel.

— Va trebui să stai jos, într-un fel sau altul.

Cu un răget, Ewan făcu un salt sălbatic. Dylan îi evită mâna, dar nu mai vru să fie amabil. Când Ewan încercă din nou, Dylan îi aplică o lovitură corectă în partea de la mijloc în jos. În timp ce omul se chircea de durere, Dylan îl împinse spre sofa şi Roger se dădu la o parte, astfel încât Ewan putu să aterizeze pe perne, lângă el.

Dylan zâmbi.

— În ordine. Acuma stai jos.

— Cheamă poliția, Anderson, gâfâi Ewan. Să-l aresteze pe omul acesta pentru atac. Sună la nouă-unu-nouă. Depun mărturie. De ce nu suni? Vreau să vină imediat poliția.

— Oare am uitat să ți-l recomand cum se cuvine pe detectivul Buchanan? Dacă vrei să-i vezi insigna, sunt sigur că va fi încântat să ți-o arate.

Se pare că lui Anderson i se împlinea o veche dorință, ca nepoții clientului său să-şi primească plata cuvenită. Arăta peste măsură de încântat.

Până acuma, Vanessa nu scosese niciun cuvânt.

— Nu pot să cred. Optzeci de milioane?

Ewan se întoarse spre ea.

— Indiferent cine se învârteşte pe lângă tine acuma, probabil că nu te va mai considera la fel de fierbinte după ce va afla. Tot ce primeşti e o casă şi nişte incredibile o sută de mii.

— Îmi place casa asta, şi Compton ştia. Sunt emoționată că mi-a lăsat-o mie.

Bryce îi zâmbea batjocoritor.

— Eşti înfiorător de satisfăcută.

— De ce n-aş fi? Voi l-aţi tratat întotdeauna într-un mod ruşinos. Voi toţi.

— Las-o în pace, strigă Roger. Ce dracu' facem acuma?

— Vom intenta proces, zise Bryce. Vom contesta testamentul.

— Asta ar putea să dureze ani întregi, răspunse Ewan.

Roger interveni disperat:

— Nu pot să aştept. Trebuie să pun mâna pe banii ăştia acum.

Camera se transformă într-un haos, fraţii ţipând cu toţii unul la altul.

În creierul lui Kate zgomotul se transformă într-un răcnet înfundat, în timp ce gândurile i se învârteau în cerc repercutând cuvintele: *Optzeci de milioane... optzeci de milioane... optzeci de milioane.* Putea să-şi salveze compania. Puteau fi plătite taxele de şcolarizare ale lui Isabel. Apoi puteau să păstreze casa şi toate problemele ar fi rezolvate. Acesta era răspunsul la rugile ei, nu-i aşa?

Îşi luă geanta şi se ridică.

— Nu-i vreau, i se adresă lui Anderson. Brusc în cameră se aşternu liniştea.

— Pot să-ţi înţeleg şocul, Kate, răspunse Anderson. Se îndreptă apoi spre biroul lui şi puse mâna pe un dosar gros. Sunt sigur că ai început să-ţi dai seama că unchiul tău Compton a fost un om meticulos. A aranjat transferul averii în cele mai mici detalii. Bătu cu mâna peste dosar. Acesta este raportul întocmit de firma de contabilitate. Trebuie să-l iei cu tine astăzi, ca să te poţi familiariza cu sumele în bani şi alte bunuri. A vrut să înţelegi şi să apreciezi ceea ce a realizat el într-o viaţă întreagă.

Mâine la ora trei p.m. Trebuie să revii aici, pentru a te întâlni cu consilierii lui financiari. Ei îți vor răspunde la toate întrebările şi îți vor oferi serviciile lor, pentru a face transferul cât mai uşor posibil.

— Dar nu înțelegi, insistă ea. Nu vreau această moştenire. Nu vreau absolut nimic.

— Lasă-ți puțin timp să te obişnuieşti, o preveni Anderson. Nu trebuie să iei o hotărâre pripită.

— Ai auzit-o, interveni Roger. A spus că nu vrea moştenirea.

Ewan sări în sus.

— Ce se întâmplă dacă nu vrea să o primească?

Anderson şovăia să răspundă.

— Unchiul vostru a fost categoric ca averea să-i fie dată lui Kate şi era destul de convins că o va accepta. Deci nu l-a numit pe următorul moştenitor.

— Aceasta înseamnă că dacă ea o refuză, averea va reveni următoarei rude a unchiului, corect?

Anderson nu răspunse. În schimb se întoarse spre Kate:

— Ai timp de gândire până mâine. Te rog, ia dosarul şi uită-te prin el. Vom discuta atunci.

— Nu va fi necesar, răspunse calm Kate. Nu voi accepta moştenirea. Nu vreau nimic de la acest om.

Dylan stătea în picioare lângă ea, în caz că unul dintre frați s-ar fi apropiat prea mult, însă ea devenise acuma stăpână pe situație. Nu le mai putea permite să o intimideze şi asta îl impresionă foarte mult.

Vanessa porni spre uşă. Se opri când ajunse în dreptul lui Kate şi zise:

— El a vrut ca tu să iei banii ăştia. Cred că ar fi înțelept din partea ta să ții seama de asta, înainte de a renunța. Zâmbi şi apoi şopti: Noroc!

— De ce nu te mişti, Anderson? ţipă Ewan. Întocmeşte hârtiile prin care ea refuză banii.

Avocatul dădu din cap.

— Nu pot face asta. Responsabilitatea mea e să mă ocup cu toată capacitatea de îndeplinirea dorinţelor unchiului vostru. Luă în mână dosarul şi o privi pe Kate: Nu pot să te forţez să accepţi moştenirea, dar te îndemn cu putere cel puţin să te uiţi la aceste documente, astfel încât să poţi lua o hotărâre în cunoştinţă de cauză.

— Pune documentele jos, Anderson. Nu le vrea.

Răbdarea lui Kate ajunsese la limită. Îi zâmbi lui Anderson şi zise:

— Apreciez interesul tău şi înţeleg că nu-ţi faci decât datoria. Dar trebuie să înţelegi, nu-mi voi schimba hotărârea. Dacă există anumite hârtii, pe care trebuie să le semnez pentru a refuza moştenirea, te rog să le redactezi.

Anderson realiză că orice alt protest în plus ar fi fost pierdere de timp. Ea avea nevoie de un timp de gândire.

— Foarte bine, zise el. Îmi va lua o zi sau două să anunţ pe toată lumea şi să adun documentele. Îţi voi comunica atunci când sunt gata.

— Acuma aş putea să am fotografiile tatălui meu? întrebă ea.

— Desigur, răspunse el şi căută în sertar, de unde scoase un plic mare din hârtie de manila şi i-l înmână.

— Mulţumesc, zise ea. Putem pleca? îl întrebă apoi pe Dylan.

— Categoric, răspunse el. Se mută din loc, pentru a o lăsa să meargă înaintea lui, şi-şi ţinu ochii aţintiţi pe fraţi în timp ce trecea pe lângă ei. Dar

aceştia plezneau de bucuria victoriei.

— Vin şi eu cu voi, se oferi Anderson.

Toți trei trecură prin anticameră şi se îndreptară spre scări.

— Vă voi contacta în curând, zise el în timp ce-i însoțea în continuare spre hol. Te îndemn să te gândeşti la noapte. Poate că îți vei schimba hotărârea.

— Va fi foarte greu să explic totul surorilor mele. Când am venit aici ştiam că-mi voi întâlni rudele, dar în mod clar nu m-am aşteptat să fie atât de…

Anderson zâmbi.

— Ştiu. Sunt greu de descris, nu-i aşa?

Kate râse.

— Da. Cel puțin eu am… O, mi-am uitat discheta. Se răsuci şi se îndreptă în grabă înapoi spre anticameră, înainte ca Dylan să o poată opri.

Putea să audă hohotele din birou şi clinchetul paharelor ciocnite. Întinse mâna spre buşonul uşii, dar ceva îi atrase atenția. Înțepeni. Frații păreau să sărbătorească cu mare entuziasm. Râdeau dezlănțuiți, când vreunul făcea o glumă privind familia ei.

Kate rămase la uşă şi ascultă câteva secunde. Asta a fost tot ce avea nevoie.

Când deschise uşa şi intră în cameră, râsetele se opriră brusc. Nu le aruncă verilor ei nici măcar o privire, se îndreptă spre scaunul pe care stătuse şi ridică discheta ce-i căzuse din poală. Apoi se întoarse şi întinse mâna după dosarul de pe birou.

— Ce faci? întrebă Roger.

— M-ați făcut să mă răzgândesc. Se pare că voi avea nevoie de toate astea, zise ea şi se întoarse spre ei înfruntându-le privirile uluite.

Cu dosarul strâns la piept, se îndreptă spre uşă unde o aştepta Dylan.

Înainte ca uşa să se închidă în urma ei, privi peste umăr şi rosti calmă:

— O, nu vă opriți, verilor. Vă rog, continuați! Unul dintre voi tocmai a făcut-o pe mama târfă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

— Ce dracu' a fost asta? întrebă Dylan traversând holul.

— Va trebui să fii puțin mai specific, zise ea. La care drac te referi?

Zâmbind larg, ca un tată al cărui copil reuşise ceva peste aşteptările lui, Anderson Smith alergă după ei.

— Domnişoară MacKenna... Kate, Kate, te rog aşteaptă o clipă.

Pentru a fracțiune de secundă Kate se gândi să fugă de el. Voia cu toată ființa ei să plece cât mai departe şi mai repede de rudele ei, dar nu şi de avocat. Nu era vina lui că acest client bătrân a fost atât de zănatic. De asemenea, nu putea să-l facă vinovat de josnicia rudelor ei. Anderson părea să fie tot atât de şocat şi de indignat de comportamentul lor, ca şi ea şi Dylan.

Făcând eforturi să zâmbească, se întoarse şi aşteptă ca avocatul să o ajungă.

— Da?

— Sunt atât de încântat să aud că te-ai hotărât să accepți moştenirea. Pot să te aştept mâine? Contabilii şi consilierii unchiului tău vor fi gata să răspundă la toate întrebările tale, pe care în mod sigur le vei avea după ce te vei uita prin raport, şi

vor fi totodată martori la semnarea actelor. Trase adânc aer în piept şi adăugă: Şi desigur eu voi continua să fac tot ce îmi stă în putere să te îndrum, până la realizarea transferului şi până ce vei numi o nouă firmă de avocatură care să te reprezinte.

— Nu am nicio intenție să te înlocuiesc, Anderson, îl asigură ea.

În mod clar, hotărârea ei îl emoționă. Îşi lovi palmele una de alta:

— Minunat, minunat!

— Dar optzeci de milioane…

— De fapt, draga mea, unchiul tău a subevaluat totalul.

Ea clipi.

— Pardon?!?

— Moştenirea ta e considerabil mai mare de optzeci de milioane.

— Ohoo… iar tu vei continua să reprezinți… Vocea i se pierdu.

— Ne vedem mâine la trei?

Se mişca prea repede pentru ea. Totul se desfăşura mult prea repede!

— Voi avea nevoie să citesc… la noapte… şi mâine. Se uită disperată la Dylan, după ajutor.

Părea că nici nu mai e în stare să vorbească. Reflectă că probabil arăta cam cretină.

Dylan însă gândea că vocea îi suna tot atât de uluită, pe cât arăta.

— Ar putea să ia Kate legătura cu tine în legătură cu întâlnirea? Ar putea să te sune mâine dimineață, să-ți spună când să o programezi. Nu face nimic, până ce nu afli veşti de la ea.

Ea dădu aprobator din cap, plină de nerăbdare.

— Da, am să te sun.

Anderson arătă spre dosarul pe care-l ținea ea în mână.

— Ar trebui să citeşti măcar puțin la noapte şi să asimilezi informațiile. Am făcut toate aranjamentele pentru înmormântarea unchiului tău, în caz că doreşti să participi, deşi nu ți-aş recomanda s-o faci. O bătu uşor cu palma peste mână şi făcu un pas înapoi. În calitate de avocat al tău, spuse asta cu un zâmbet, vreau să ştii că poți să mă suni oricând, ziua sau noaptea, cu orice problemă sau întrebare. Cartea mea de vizită e în dosar, cuprinzând toate numeroasele mele numere de telefon.

— Mulțumesc, zise ea. Era gata să se întoarcă pentru a pleca, apoi se opri: în legătură cu întâlnirea aceea…

— Da?

— Vor participa şi verii mei? Era mândră de ea însăşi. Rostise „veri” fără să şovăie şi fără să-i vină să vomite.

El fu amabil.

— Regret că trebuie să-ți spun că vor trebui invitați. Instrucțiunile unchiului tău sunt foarte clare. Când şi-a exprimat dorințele, nu l-am întrebat care îi sunt motivele, dar convingerea mea e că a vrut ca frații să vadă din sursă sigură ceea ce pierd. Totuşi, prezența lor nu e obligatorie, deoarece partea lor de moştenire le-a fost deja repartizată. Acelaşi lucru şi cu surorile tale, Kiera şi Isabel. Tu eşti singura care trebuie să fie prezentă, pentru a semna tot ce e necesar. Dacă ai fi refuzat moştenirea, sunt convins că cei trei nepoți ar fi fost în mod cert următorii cărora le-ar fi revenit, deoarece ei au ținut legătura cu unchiul tău cât a trăit. Testamentul specifică în mod explicit ce a fost lăsat moştenire

surorilor tale, aşa că nu mă îndoiesc că fraţii ar fi putut să depună plângere pentru a primi tot. Ceea ce încerc să-ţi spun însă este că acuma totul îţi revine ţie. Apoi i se adresă mai mult lui Dylan când adăugă: Nu pot sublinia cu destulă putere importanţa faptului că trebuie să fiţi în continuare prudenţi. Luându-i mâna lui Kate adăugă: Totuşi, nu vreau să-ţi fie teamă că vreunul din rudele tale va da buzna la întâlnire înarmat. Va fi asigurată o securitate beton. Tocmai reflecta că făcea o încercare cam neconvingătoare de a glumi, când el i se adresă din nou lui Dylan: Unul dintre paznici m-a informat că seria de pe revolverul confiscat era ştearsă.

— Nu mă miră, răspunse Dylan. A chemat poliţia pentru controlul permisului de port-armă?

— Da. Sunt pe drum.

— E bine de ştiut.

Anderson îi lăsă în sfârşit să plece. Traversau holul, când Dylan îl observă pe paznic aşteptând neliniştit la intrare.

Kate încercă să-şi continue drumul spre uşă, dar Dylan o apucă de braţ:

— Stai puţin.

Paznicul se grăbi spre ei.

— Detectiv Buchanan, ţi-a spus domnul Smith ce am aflat în legătură cu revolverul?

— Da, mi-a spus.

— Eu ce să le spun celor de la poliţie? Vor fi aici în câteva secunde.

Dylan remarcă ce nervos era din cauza procedurii.

— Tu nu trebuie să faci nimic. Le dai doar pistolul. Se vor ocupa ei de Roger MacKenna.

— Nu trebuie să fie avertizaţi în privinţa lui?

— Au fost avertizați deja, îl asigură el. Știu ei ce fac. Tu nu trebuie să le stai în cale, asta e tot.

— Da, domnule.

— Anderson va încerca să-i rețină pe frați în biroul lui până la sosirea poliției, dar dacă Roger insistă să plece, îl va însoți. Nu trebuie să-i faci față singur. Paznicul continua să arate îngrijorat. Sau poți să aştepți în biroul tău… completă Dylan.

Brusc uşurat, paznicul răspunse:

— Dacă asta este ceea ce vrei să fac, domnule, atunci voi aştepta în biroul meu.

El dădu din cap:

— În regulă. Să mergem, Kate.

Ea nu se mişcă. Privirea ei uimită era de neprețuit şi el aproape izbucni în râs.

— Revolverul te-a surprins? o întrebă el.

Surprins? O, te rog! Surprizele îi fuseseră epuizate în biroul avocatului. Ca un irlandez la o veghe anglicană, simțea şi ea nevoia – cu totul ne la locul ei – de a râde. Frații se dovedeau din ce în ce mai răi.

— Roger a adus un revolver în biroul avocatului? făcu câțiva paşi spre uşă şi se opri. Cine e în stare să aducă o armă la citirea unui testament?

— În mod clar, Roger MacKenna. Poliția îl va duce la secție şi va avea cu el o mică discuție. Se vor ocupa şi de armă. Să sperăm că Roger va transpira serios la închisoare. Asta ar fi într-adevăr plăcut, nu-i aşa?

— Trebuie să aştepți şi tu poliția? Poate că au întrebări…

— Nu, nu trebuie. Să plecăm de aici cât mai repede posibil. Doar dacă nu vrei tu să urci înapoi scările, pentru a-ți săruta verii de rămas-bun.

Ea se cutremură de repulsie. Mai curând aş mânca sticlă pisată!

— Nu, mulțumesc, zise politicoasă. Hai să plecăm imediat.

El râNji:

— Aşa te vreau.

Când păşiră afară, bubuitul tunetului le ură bun sosit. Ploua deja" mărunt, dar norii erau negri şi grei. În câteva secunde urma să se dezlănțuie un adevărat potop.

— Nu vrei să o luăm la fugă? întrebă el.

Dar nu-i mai dădu timp să răspundă. O apucă de mână şi o trase după el. Când ajunseră la colț, burniță se transformă în ploaie.

Ea ținea pasul cu el, ceea ce nu era o treabă prea uşoară.

— Aş fi preferat să aduci maşina la intrare.

Traversau în fugă strada, când el răspunse:

— Nicio şansă, Gogonea. Trebuie să rămâi tot timpul lângă mine, dar scăpăm noi şi din asta.

Acuma fugeau pe aleea din parc. Dylan scruta împrejurimile, uitându-se după oricine şi orice îți părea la locul lui acolo. Mâna i se odihnea pe patul revolverului.

Tocurile înalte ale lui Kate ciocăneau pavajul, provocându-i o durere ucigătoare, dar mândria nu o lăsa să se plângă sau să-i ceară să încetinească ritmul. Va continua să meargă, sau va muri încercând.

Când ajunseră la maşină, Dylan îi deschise portiera şi practic o împinse înăuntru. Apoi îşi scoase haina şi, exact în momentul în care i-o întindea, cerul îşi deschise zăgazurile. Reuşi să ajungă pe locul şoferului, înainte de a fi complet

înmuiat.

Kate îi împături haina cu grijă şi o puse pe bancheta din spate. După ce lăsă şi dosarul cel gros şi plicul cu fotografii alături, se aşeză şi încercă să-şi calmeze inima ce o luase razna. Nu-şi putea scoate din minte verii. Se simțea ca şi cum ultima oră o petrecuse într-un mixer.

Dylan cercetă strada şi clădirile din jur. Ploaia alungase pietonii pe sub copertine şi intrânduri. Două camioane trecură pe lângă ei, dar şoferii nu se uitară în direcția lor.

Erau în siguranță... pentru moment.

O maşină a poliției apăru în viteză şi coti după colț. După care se opri scurt în fața firmei Smith şi Wesson.

Dylan porni motorul şi rosti:

— Acuma e în regulă, să mergem!

În timp ce intra pe stradă, geamurile începură să se aburească. Dădu drumul aerului condiționat.

Kate n-a dat nicio atenție încotro mergeau, până nu observă că trecuseră de colțul ce trebuia să-i scoată pe autostradă. Când sublinie acest lucru, el dădu din cap şi continuă să meargă.

La fiecare colț, avea impresia că schimba direcția, când la stânga, când la dreapta. Aşa că în curând îşi pierdu simțul de orientare. Inițial a crezut că se îndreptau spre nord, dar el făcuse atâtea cotituri, încât nu mai putea să-şi dea seama, şi nici după felul cum arăta strada.

— Unde mergem?

— Încă nicăieri. Mă asigur să nu fim urmăriți.

Ea se întoarse repede şi privi pe geamul din spate.

— Nu văd pe nimeni.

— Nici eu.

— Atunci de ce…

— Am doar grijă.

Ploaia se oprise. Dylan descoperi un teren de baseball şi trase în parcarea aflată lângă un set de bănci din metal. În jur nu se vedea nici ţipenie de om, fără îndoială din cauza vremii, dar soarele îşi arăta deja razele şi împreună cu el se ivi un nou val de căldură şi umiditate. Din trotuarul de ciment ce înconjura parcarea se ridicau aburi.

Dylan opri motorul, desfăcu centura de siguranţă şi-şi dădu drumul la cravată. Apoi inspiră adânc, după care încet dădu drumul aerului din piept.

Kate mai aşteptă o clipă, înainte de a i se adresa:

— Dylan! îţi aduci aminte când ţi-am spus că nu pot să mă gândesc la nimeni care ar vrea să mă ucidă?

Expresia lui fu îndulcită de o urmă de zâmbet:

— Îmi amintesc.

— Acuma, cred că aş putea să dau la iveală câteva nume.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

Kate părea să fie dotată cu ştiinţa de a spune exact ce era nevoie pentru scăderea tensiunii.

Totuşi, Dylan era conştient că-i era frică. Trecuse deja prin iad şi mai purta încă vânătăile ce-i aminteau că cineva încercase să o ucidă, dar când îşi îndreptă spatele, cu gândul de a merge înainte, deveni o forţă de care trebuia să se ţină seama. Era o femeie uimitoare!

În ce-l privea însă, când era prea tulburat nu mai era în stare să funcţioneze. Frumoasă recunoaştere din partea unui detectiv!

Unchiul ei o pusese pe Kate într-o situație foarte periculoasă. Lui Dylan nu-i păsa de bani, sau de motivele pe care le avusese individul. Însă cu bună știință sau fără, Compton MacKenna le dăduse nepoților săi mai mult de optzeci de milioane de motive pentru a încerca să scape de ea.

Gândul că exista cineva care-i putea face rău îl înfuria. Şi-l îngrozea. Nu e bine, realiză el. Nu e bine deloc. Era implicat emoțional prea intens, fir-ar al naibii! Prea… Ataşat. Cum focului s-a întâmplat asta?

Kate îi studia fața. Dylan privea prin parbriz la nimic special.

— Dylan…? începu ea.

— N-am să las pe nimeni să-ți facă rău! Promisiunea fu făcută cu o asemenea intensitate, încât vocea lui o şocă.

Kate ajunse la concluzia că avea nevoie să fie liniştit.

— Crezi că mă îndoiesc de abilitatea ta de a mă proteja, din cauză că ai fost împuşcat la datorie?

Doamne, ce proastă el Pur şi simplu izbucni în râs.

— Da, asta mă îngrijorează, să ştii.

— Îți urmez toate recomandările, zise ea. Şi ştiu că eşti excelent în ceea ce faci. Nu sunt deloc îngrijorată, poți să fii sigur.

— E bine să aud asta, comentă el sec.

Problema fiind rezolvată, ea continuă:

— Am intrat într-o adevărată porcărie, nu-i aşa?

— Da, aşa e, admise el cu o mişcare a capului.

— Pentru cât timp, crezi tu?

— Nu pot să dau un termen.

Desigur ştia asta, dar tot mai voia o să fie

asigurată. Toată viața ei trăise într-o stare de nesiguranță şi acuma nu va mai putea să facă nimic, personal sau profesional, până ce nu va fi totul rezolvat.

Brusc îşi dădu seama ce nebuneşte îi zburau gândurile. Prioritatea numărul unu era să rămână în viață!

Dylan îşi apucă celularul şi deschise portiera.

— Ies să-l sun pe Nate. Anderson i-a dat numele rudelor tale şi el a declanşat o cercetare de fond asupra fiecăruia. Până acuma trebuie să fi aflat ceva. Tu rămâi aici.

Lăsă în funcție atât motorul cât şi aerul condiționat.

Nate aşteptase nerăbdător să fie sunat. Deschise telefonul la primul apel şi imediat îl informă pe Dylan despre ceea ce aflase în legătură cu cei trei frați:

— Să încep cu cel mai tânăr, Ewan. E culturist şi are un temperament drăcesc. După ultima apreciere, a trecut prin trei procese, toate pentru agresiune. Acum un an a băgat un tip la terapie intensivă, a sfărâmat falca altuia şi l-a ciomăgit pe un barman, pentru că l-a întrerupt de la jocul de zaruri. Avocații lui au făcut adevărate exhibiții fanteziste să-l scutească de închisoare, aşa că Ewan le datorează acuma nişte sume frumoase. Cu câțiva ani în urmă a intrat într-o afacere cu alți investitori, pentru a produce şi a vinde un fel de program de exerciții noi de culturism, dar a dat faliment, aşa că se bazează pe moştenire pentru a ieşi din încurcătură. Dacă nu primeşte banii, ar putea să continue să ridice greutăți în închisoare.

Dylan auzea cum Nate îşi răsfoieşte hârtiile.

— Să vedem, continuă acesta: Bryce… E cel mai mare, nu-i aşa?

— Da, răspunse Dylan.

— Nu are antecedente penale. Totuşi, şi despre el am veşti proaste. A început să bea alcool încă din colegiu şi când a absolvit, era bețiv cu state în regulă. A fost de mai multe ori spitalizat pentru probleme cu ficatul. Însă nu s-a oprit din băutură. Acum optsprezece luni a încercat să se treacă pe lista celor ce aveau nevoie de transplant de ficat. Dar n-a fost admis, din cauză că a continuat să bea. Din ceea ce mi s-a spus, Bryce a fost o vreme aproape înnebunit. A încercat chiar să cumpere el însuşi un ficat. E într-o situație mai proastă decât Ewan, continuă el. A făcut câteva speculații când piața a explodat, dar până la urmă şi-a pierdut şi cămaşa. Dacă ai putea să-i vezi situația creditelor! Pagini întregi. Iar debitul, inexistent. Şi nu pare să-i pese că soția lui va ajunge să fie nevoită să-i lichideze ea notele de plată. Anderson Smith spune că specialiştii îi mai dau lui Bryce aproximativ şase luni, înainte de a se da peste cap.

— Dar despre soția lui ce ştii? întrebă Dylan. Am observat că nu purta verighetă. Sunt despărțiți sau divorțați?

— Nu, sunt încă căsătoriți, răspunse el. Era gata să plece, dar când i s-a spus că Dylan e pe moarte, s-a gândit că ar trebui să rămână cu el până la sfârşit.

— Şi asta ai aflat-o de la Anderson?

— Da. Anderson o respectă pe… Cum o cheamă?

— Vanessa, răspunse Dylan.

Continua să-l audă pe Nate răsfoindu-şi hârtiile. Trecură câteva secunde, apoi acesta zise:

— A, iat-o. Fără antecedente penale, nici măcar o amendă pentru depăşirea vitezei. A primit nenumărate premii pentru activitatea din cadrul comunității, mai explică el. Are o afacere mică ce se ocupă cu design-ul interior. A fost raza de soare a unchiului.

— Dar ce spui de Roger MacKenna?

— Am lăsat la urmă ce-i mai bun. Te-ai întâlnit cu toți oamenii ăştia, nu-i aşa? Ai fost acolo în birou împreună cu Kate, adevărat?

— Da.

— Pun pariu că a fost interesant! Am aflat că ea i-a refuzat.

— Banii?

— Da, răspunse el. În mod cert aş fi vrut să văd reacția fraților.

— N-a vrut banii. Era gata să semneze de renunțare la moştenire, dar i-a auzit pe Bryce, Roger şi Ewan calomniindu-i familia. Asta a făcut-o să se întoarcă şi să revină asupra hotărârii.

Interveni o lungă pauză, apoi se auzi un hohot de râs. În mod categoric pe Nate îl amuza informația.

— Bravo ei!

— Ce ai găsit în legătură cu Roger? întrebă Dylan încercând să-l readucă pe Nate pe linia de plutire.

Păşea în sus şi-n jos prin parcare, în timp ce aştepta ca Nate să-şi găsească notițele ce-l priveau pe fratele mijlociu.

Kate îl privea din maşină. Nu putea auzi conversația, deoarece aparatul de aer condiționat făcea un zgomot ca de rachetă şi el se afla destul de departe de ea.

Apoi se întoarse şi îi zâmbi. Informațiile lui Nate trebuie că nu erau chiar atât de teribile.

Dylan n-ar fi zâmbit dacă ar fi auzit ceva îngrozitor.

Zâmbetul totuşi nu dură prea mult. Îşi luă ochii de la el doar câteva secunde, pentru a se apleca să-şi ridice geanta şi să-şi scoată celularul, şi când îl privi din nou, nu putu să-şi creadă ochilor ce schimbare radicală se petrecuse cu el. Nu mai era calm; era furios, atât de furios că de fapt țipa în telefon.

— O, ceruri! şopti ea. Apoi crezu că-l aude strigând numele unui om – Jack – şi se întrebă cine putea să fie.

Închise aerul condiționat şi încercă să audă mai mult din conversația aceea de unul singur, dar altceva, decât un răcnet ici şi colo, nu fu în stare să desluşească din ceea ce spunea.

Se încruntă dezaprobatoare. Să strige nu era prea profesional pentru el, mai ales să strige la bietul, suprasolicitatul detectiv şi era hotărâtă să i-o spună, când urma să se întoarcă în maşină.

Dar câteva minute mai târziu, ea era cea care striga în telefon, fără să-i mai pese de nimic.

Ascultase mesajul primit de la furnizoarea ei de ambalaje, Haley, şi nu-i venea să creadă ce auzea, aşa că derulă din nou mesajul.

— Nu reuşim deloc să ne găsim una pe alta, începu Haley. Te rog sună-mă şi dă-mi directive. Femeia asta… Femeia asta nebună… continuă să se mişte greoaie prin biroul meu încercând să schimbe tot. Numele ei este Randy Simmons şi susține că e noul proprietar al companiei Kate MacKenna. Am crezut că e un fel de glumă proastă. Dacă ai putea să o vezi, să vezi cum e îmbrăcată, ai înțelege de ce m-am gândit că e o farsoare. E foarte… Mesajul se

opri pentru câteva secunde. Apoi: … Prost crescută. N-o să renunțe, Kate, şi când i-am spus că am vorbit recent cu tine şi că n-ai menționat nimic despre vânzarea companiei, mi-a explicat că n-ai pomenit de asta pentru că desigur eşti umilită şi jenată. A spus că eşti în întârziere cu plata împrumutului. Acesta a fost momentul în care Kate ascultând mesajul începu să strige în telefon. Şocul nu se epuiză însă, deoarece continuă să strige şi când derulă mesajul pentru a doua oară. Poți să-ți imaginezi reacția mea, continuă Haley. Am rămas fără grai. Cred că Randy a fost foarte amuzată! O, şi fii atentă, mi-a spus că nu trebuie să mă îngrijorez. N-are intenția să mă concedieze, atâta timp cât voi face ceea ce vrea ea. I-am amintit că eu am propria mea afacere, ca şi câțiva clienți. I-am explicat în termeni foarte simpli că nu poate să mă concedieze, deoarece nu sunt angajata ei. Totuşi, nu cred că a înțeles. Spunea că e aşa de emoționată că e patroana propriei ei afaceri şi că probabil e puțin cam nerăbdătoare să înceapă. Continua să spună că intenționează să facă schimbări mari. Şi, fii atentă! A spus că, în privința culorilor tale, sunt prea şterse. În final mi-am revenit din uluire şi i-am spus că va trebui să dovedească că e noul proprietar, înainte de a putea face vreo schimbare. M-a asigurat că soțul ei are grijă de tot şi mi-a promis să am hârtiile legale necesare pe birou, încă înainte de sfârşitul lunii. Între timp, nu vrea să comand altceva pentru tine, care să nu poată fi apoi returnat. Kate, nu trebuie decât să mă suni şi să-mi spui cum ai dori să rezolv problema. O! Pe de altă parte, nu ştiu cum a făcut, dar a aflat numele companiei care ne execută panglicile şi i-a sunat direct, pentru a ne anula

comenzile. Le-a comunicat că e noul proprietar şi că doreşte să schimbe culoarea, pentru a atrage mai mult atenția. Nu e sigură încă ce culoare vor avea cutiile, dar panglicile vor fi de un albastru strălucitor, garnisit cu fucsia. Reprezentantul cu vânzările m-a sunat şi m-a întrebat ce trebuie să facă. Te rog, cheamă-mă cât de repede poți. Am realmente nevoie de ajutor.

Kate tot mai țipa în telefon, când Dylan reveni la maşină. Ştia că nu vorbeşte cu nimeni, deoarece ținea telefonul cu brațul întins şi striga incoerent.

— Kate, ascultă-mă... Era tot ce putea să facă.

— Îmi schimbă panglicile. Îți vine să crezi asta? Spune tuturor că e proprietara companiei mele. Împrumutul... Împrumutul acela... Ştie totul despre împrumutul făcut de mama... e vorba de nevăstuica aia de contabil, Simmons... probabil că e nevasta lui.

Era aşa de furioasă încât tremura şi vorbea atât de repede, că tot ce a putut să prindă Dylan era ceva în legătură cu o panglică şi o nevăstuică.

— Trebuie să mă asculți, interveni Dylan. Uită de panglică...

— Nu pot uita de panglica mea. Îl sun pe avocat şi am s-o pun la zid pe nevăstuică aia mică. Cum îndrăzneşte el... şi ea... Să-mi schimbe panglica? Vrea fucsia? Poți să crezi aşa o nenorocire...

Îşi flutura telefonul în timp ce continua să bată câmpii. Dylan îl evită o dată, apoi îl apucă şi-l puse pe bordul maşinii.

După care încercă din nou să-i atragă atenția.

— Kate...

Dar ea se dezlănțuise.

— Crezi că funcționarul cu împrumutul de la

bancă e şi el implicat? în acest caz, va intra la închisoare împreună cu nevăstuică. Cum îndrăznesc ei…

El îi prinse obrajii în palme şi o forță să-l privească în față.

— Kate. Nu strigă prea tare, dar se apropie mai mult de ea. Şi reuşi să-i rețină atenția. Ai probleme mult mai mari decât panglica aia!

Apoi îi dădu drumul, se aşeză şi aşteptă să se calmeze. Impactul celor spuse îi răzbătu prin furie. Şi fu atât de jenată de comportamentul ei delirant şi lunatic, încât începu să se scuze.

— Regret. N-ar fi trebuit să strig… A fost doar şocul, să ştii. Încearcă să-mi fure compania… reptilele alea…

El o opri repede, înainte de a-şi da drumul din-nou.

— Dar tu n-o să-i laşi.

— Da, ai dreptate. N-am să-i las. În sfârşit, fu în stare să se adune.

— Eşti gata să mă asculți?

— Da. Sunt gata. Ce ți-a spus Nate?

— Despre verii tăi numai veşti proaste. Bryce a acumulat un debit uriaş, ce după moarte va cădea asupra nevestei lui. Are insuficiență hepatică şi medicii nu-i dau de trăit mai mult de şase luni.

— Nici nu e de mirare, zise ea. Arată ca şi cum chiar acuma moare.

— Are doar treizeci şi cinci de ani şi şi-a terminat deja ficatul, înecat în alcool.

Apoi trecu la Ewan. Kate nu fu surprinsă să audă de comportamentul lui violent. Văzuse o mostră a temperamentului său în biroul lui Anderson. Ewan părea gata să se înfurie la cea mai mică provocare.

— Roger e cartoforul familiei.

— Da, zise ea. În caseta video, Compton a spus că Roger a pierdut la ruletă patru sute de mii. Sigur e o exagerare!

— Nu, e cât se poate de corect, zise Dylan. Pentru că, după aceea se pare că Roger nu şi-a frânat activitatea. Acuma e dator unui cămătar aproximativ şapte sute de mii.

— Nu se poate! şopti ea. Eşti sigur? Şapte sute de mii? E nebun. Dădu din cap. Nici nu e de mirare că plângea.

— Dar n-ai auzit încă informația cea mai proastă. Roger a împrumutat banii de la Johnny Jackman. E cel mai lipsit de scrupule cămătar de aici. Are legături de neînchipuit şi reputația că încurajează viciul. Intenționează să-şi obțină toți banii, într-un fel sau altul.

— Sună ca şi cum l-ai cunoaşte pe Jackman. Aşa e?

— Nu l-am întâlnit niciodată, dar am auzit totul despre el. Federalii vor fi fericiți cu ceea ce se întâmplă acuma. Încearcă de mult să găsească ceva pentru a-l sălta. Nate nu-i va putea ține prea mult departe de toate astea. Are nevoie de ei. Şi noi de asemenea.

— Dar acuma ce se întâmplă?

— Te menținem în viață pe tine.

— Vreau să merg acasă, şopti ea.

Era exasperat, dar o înțelegea.

— Ştii destul de bine că nu poți să te duci acasă.

Ea nu protestă.

— Cât timp?

— Depinde.

— N-aş fi luat banii, rosti ea fără să se mai

gândească. Nu-i voiam.. Dar apoi i-am auzit spunând asemenea lucruri teribile despre familia mea... Despre mama în deosebi, şi am vrut să le înapoiez lovitura. Primind banii părea cea mai bună cale.

— N-ar mai fi contat. Indiferent cine a vrut să te înlăture din drum, nu poate să se bazeze pe şansa că-ți vei mai schimba părerea. Miza e prea mare.

— Aşa că tot ceea ce mi s-a întâmplat are legătură cu aceşti bani?

— Trebuie să acceptăm că despre asta e vorba. Ai auzit ce a spus Compton. Şi-a schimbat testamentul mai de mult, dar, în conformitate cu data de pe caseta video, nu şi-a înregistrat mesajul decât acum câteva săptămâni. Pentru că exploziile au intervenit după ce s-a filmat caseta, întrebarea se pune acuma, cine a ştiut de înregistrarea video?

— Ai văzut ce şocați şi ultragiați au fost frații, iar Vanessa arăta uluită.

— Adevărat. Deci, ori la filmare a luat parte cineva despre care nu ştim nimic, ori una din rudele tale e un actor afurisit de bun.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Kate nu voia să rămână în Savannah peste noapte. Iubea foarte mult oraşul, dar, din cauză că şi rudele ei se aflau acolo, era hotărâtă să plece cât mai departe posibil.

Dylan o înțelegea şi era de acord. Se îndreptă spre nord-vest, evitând autostrada şi rămânând pe străzile mai dosnice şi totodată mai pitoreşti. Nu părea îngrijorat în privința locului unde îşi vor petrece noaptea. De asemenea, nu părea interesat

că rămăseseră cu foarte puțină benzină în rezervor.

— Nu vrem să rămânem fără benzină pe o stradă dosnică, comentă ea.

— Nu, nu se va întâmpla asta, fu el de acord. Îi aruncă o privire şi o întrebă: Eşti îngrijorată în legătură cu asta?

— Da, sunt.

— În regulă, atunci să ne oprim. Scoate harta din torpedou, te rog. Găseşte Bucyrus. Acum câteva minute am trecut pe lângă un indicator ce informa că mai avem aproximativ douăzeci de kilometri până acolo.

Ea nu observase indicatorul. După ce desfăcu harta şi căută locul, îi indică direcția. Orăşelul era cuibărit într-o vale şi, conform urării de la intrare BUN SOSIT ÎN BUCYRUS, avea 828 de locuitori permanenți.

Descoperiră un restaurant pe Main Street. Parcarea se afla într-o curbă. Dylan trase în fața unui magazin cu articole de consum. Opri motorul şi întrebă:

— Ți-e foame? Sigur că îți este, răspunse tot el, înainte ca ea să aibă ocazia de a spune ceva. Eu sunt leşinat.

Apoi dădu două telefoane în timp ce ea îşi dezmorțea picioarele şi încerca să-şi înăbuşe senzația aceea proastă din stomac. Nu era bolnavă, dar de fiecare dată când se gândea la rudele ei îi venea să vomite.

Nu avu chef de mâncat până ce nu intrară în restaurant. Îi întâmpină aroma pâinii prăjite de curând, a scorțişoarei şi a altor mirodenii şi mai pătrunzătoare şi când ajunseră să se aşeze, era de-a dreptul lihnită.

Patronul depusese mult timp şi grijă pentru decorarea restaurantului şi aparent era un fan al dungilor. La ferestre atârnau perdele cu dungi galbene-cu-alb. Feţele de masă erau tot galbene cu alb şi la fel scaunele de la bar. Dar motivul acesta nu ajunsese la separeuri. Şiruri de şnururi tubulare încadrau marginile canapelelor de vinii albastru.

„Atrăgător" sau „încântător" putea fi descrierea ce se cuvenea restaurantului, dar în mod clar se încadra în categoria de local familial. Pe fiecare masă existau servicii de sare şi piper din ceramică, cu diverse forme de animale. Pe masa pe care o aleseseră Dylan şi Kate erau nişte vaci negre cu pete albe.

Şi ceea ce-i lipsea restaurantului ca ambianţă era suplinit de bucate, delicioase şi făcute în casă. Amândoi comandară creveţi şi macaroane, cu garnitură de salată. Dylan mâncă tot şi jumătate din porţia ei.

Restaurantul era gol, cu excepţia chelneriţei şi a bucătarului, care era ocupat să urmărească o telenovelă pe micul televizor de la capătul barului. Dylan se aplecă în aşa fel încât să nu poată fi auzit de altcineva:

— Spune-mi mai multe despre nevăstuica aia şi despre panglici.

Kate îşi încruntă sprâncenele şi clătină din cap.

— Ştii despre împrumutul pe care l-a făcut mama, folosindu-mi, printre altele, compania drept garanţie?

— Da. Şi…? o zori Dylan.

— Se pare că, acel contabil care s-a ocupat de finanţele mamei, împreună cu soţia lui, plănuiesc să-mi ia compania, imediat ce soseşte scadenţa de

plata împrumutului.

— Ce legătură are aceasta cu panglica? întrebă el.

Kate îi comunică toate amănuntele din transmisia lui Haley, şi când termină, Dylan se lăsă pe speteaza scaunului şi rămase tăcut pentru câteva minute. Se gândea intens şi Kate era convinsă că analiza toate faptele privind situația ei.

— Cred că avem foarte multe la care să ne gândim, zise el în final. Se ridică, îi luă mâinile şi o trase sculând-o în picioare. Înainte de a părăsi restaurantul întrebă care era cea mai apropiată benzinărie.

Şi în timp ce el umplea rezervorul, Kate îşi folosi celularul pentru a încerca să vorbească cu Jordan, dar interveni din nou automatul. Kate îi lăsă un mesaj rugând-o să sune.

O dată înapoi în maşină, Dylan privi harta timp de treizeci de secunde şi rosti:

— În regulă, să mergem.

— Ai în minte vreo destinație?

— Ce părere ai avea dacă ți-aş face o surpriză?

— Atâta timp cât camerele sunt curate, voi fi încântată.

— Nu camerele, interveni el. Camera. O singură cameră. Stai cu mine.

Ea nu protestă.

— Dar o să am măcar patul meu?

— Dacă asta e ceea ce vrei.

Dar ce se întâmplă dacă nici nu ştiu ce vreau? se întrebă ea. *Ce se întâmplă atunci*? se gândi apoi la discursul acela nesuferit: aia-a-fost-atunci-asta-e-acuma pe care i-l servise şi ar fi dorit mai bine să-şi fi ținut gura.

— Dacă vrei să dai un telefon, fă-o acuma, pentru

că după ce părăsim Bucyrus nu vreau să mai suni pe nimeni pe celular.

— Dar de ce nu-mi pot folosi telefonul?

— Pentru mai multă siguranță.

Nu era o explicație prea clară.

— Trebuie să le sun pe Kiera şi pe Isabel. N-am vorbit cu ele de mult. Să sperăm că automatele lor funcționează. Trebuia să le dau nişte amănunte şi n-am făcut-o până acum.

Kate avu noroc. Obținu imediat poşta vocală. Lăsă acelaşi mesaj pentru fiecare:

— Rudele sunt oribile, începuse ea. Şi am să vă arăt o casetă video de la unchiul nostru, pe care suntem binecuvântate că nu l-am cunoscut. Vă voi explica totul mâine. Sunt grăbită şi nu voi mai fi disponibilă. Dacă aveți nevoie de mine, lăsați un mesaj.

— Cum de nu le-ai spus despre moştenire?

Ea ridică din umeri.

— Nu e ceva important. Îi observă zâmbetul şi îl întrebă: Ce e atât de amuzant?

— Nu amuzant… doar semnificativ.

— Ce anume semnifică?

— Firea ta.

O cuprinse o îngrijorare bruscă:

— Ce spui de Kiera şi de Isabel? Sunt în siguranță, nu-i aşa? Moştenirea lor le-a fost deja transferată. Încă…

— Anderson ne-a asigurat că ele nu se află la rând pentru a moşteni averea, în caz că tu o refuzi. Şi i-am vorbit deja lui Nate despre surorile tale şi el se va asigura să fie bine păzite. Să sperăm că niciuna dintre ele nu-şi va da seama că are o codiță. Nu e cazul să fii îngrijorată pentru ele. E în regulă?

— D, răspunse ea. Şi, mulțumesc!

— Şi dacă mai ai vreun telefon de dat, fă-o acuma, repetă el sfatul.

Repede Kate o sună pe Haley, dar nici de data aceasta n-o găsi. Îi lăsă deci un mesaj lung, explicându-i că încă mai era patroana companiei şi că totul va fi lămurit în curând. Între timp, o roagă să nu-i spună nimic femeii aceleia, Simmons. Te rog, nu-i spune că am vorbit.

Îi pregătesc o surpriză, ei şi soțului ei. Am să-ți explic totul în curând, promise ea.

Se deconectă, apoi încercă din nou să o prindă pe Jordan. Şi lăsă încă un mesaj, înainte de a închide telefonul.

— Am încercat să o prind pe sora ta, dar nu mi-a răspuns la niciun mesaj. Asta nu i se potriveşte deloc, zise ea.

— N-ai putut să intri în legătură cu ea, de când ți-am apărut eu în uşă, nu-i aşa?

— Acuma că mă gândesc bine, da, aşa e.

— Probabil că nu face decât să-ți dea timp să te calmezi. Sunt sigur că-şi închipuie că eşti furioasă pe ea, că s-a băgat în povestea asta.

— Trimițându-te la mine?

— Da.

— Admit că un timp am fost cam iritată. Nu mi-a plăcut ideea că un bărbat a venit să-mi salveze viața şi am găsit că e puțin cam enervant că Jordan, care e mai mult decât o femeie independentă, şi-a trimis fratele să aibă grijă de mine. Ştiu – te-a trimis deoarece eşti detectiv şi ştii cum să rezolvi astfel de treburi, dar tot aş vrea să-i dau o mostră din gândurile mele. Să te facă să vii tot acest drum

— Jordan nu poate să mă determine să fac nimic

din ce n-aş vrea eu.

Ha! în mod categoric putea, dar Kate nu voia să-l desumfle spunându-i adevărul. Jordan, ca şi sora ei Sydney, putea să-i determine pe fraţii ei să facă tot ce voia ea. Când nu reuşea cu rugăminţi, folosea sentimentul de vinovăţie. Îşi perfectase şi alte diverse tehnici; totuşi, vinovăţia funcţionase cel mai bine.

Kate îi era recunoscătoare lui Dylan că era cu ea. O, ştia că Nate şi ceilalţi detectivi din Charleston erau oameni capabili, dar... Cu Dylan se simţea confortabil. Mai era şi problema încrederii. Avea încredere absolută în el.

Telefonul lui Dylan sună. În secunda în care descoperi cine-l chema începu să zâmbească.

Pe fir e una din femeile lui, fără îndoială. Era o concluzie logică. Omul rânjea ca un idiot.

Lui Kate nu-i venea să creadă ce nemulţumită e. Ce-i păsa ei de viaţa lui sentimentală?

Aparent mult mai mult decât şi-ar fi dorit, admise ea.

— Alo, dulceaţă. Ce e nou? întrebă el la telefon. Dulceaţă? I-a spus dulceaţă? Kate simţea că-i vine să-i smulgă telefonul din mână şi să-l arunce pe fereastră.

Apoi se întrebă, fapta asta cât de dulce i s-ar fi părut?

Îşi încrucişă braţele şi pretinse că nu ascultă, în timp ce privea pe geamul lateral. La telefon vorbea mai mult femeia, Dylan intervenind din când în când cu un cuvânt sau două de încurajare sau preţuire.

— E bine să aflu... Acuma te gândeşti... Da, desigur, poţi să mă suni oricând... nu, nu, ai făcut o

treabă minunată. Vom mai vorbi curând. Ai grijă de tine…

Era suficient pentru a o face să-i vină să vomite. Câte femei astfel ademenite aşteptau cu disperare să le sune? *Vom mai vorbi curând?* De câte ori făcuse această promisiune? Se ținuse oare de cuvânt? A mai sunat oare? Probabil că nu. Era doar un fel de adio.

Observase totuşi că Dylan nu folosise vocea pe care o avea de obicei când cocheta, acel ton minunat şi sexy ce-i topise apărarea. Făcea pariu că topise o mulțime de alte femei…

Dumnezeule mare, era geloasă!

— Kate?

— Da? Cuvântul îi țâşni din gură cu viteza unui glonț.

— Isabel te salută.

— Ce?!? Dacă n-ar fi stat jos, în mod sigur s-ar fi prăbuşit. Isabel… Ce?

— Ți-a transmis salutări. Ce se întâmplă cu tine? Eşti chiar aşa de nervoasă?

Dacă ar şti el!

— Nu se întâmplă nimic cu mine.

— Ai fața roşie.

— Cum?

— Am spus că fața ta e roşie.

— De ce te-a sunat Isabel?

— Avea numărul meu de telefon, răspunse el. Şi a vrut să mă informeze că şi-a schimbat siguranța de la uşă. Zâmbi când adăugă: Spunea că nu prea funcționa, aşa că s-a dus la un magazin cu articole de consum şi a cumpărat ce avea nevoie, impresionând-o pe colega ei de cameră pentru că a făcut totul de una singură.

— O, am crezut…

— Ce? Ce ai crezut?

N-avea nicio intenție să-i explice.

— De ce nu m-a sunat pe mine? Tocmai îi lăsasem un mesaj despre întâlnirea cu rudele noastre. A menționat asta?

— Da, mi-a spus. A vrut să-ți comunic regretul că n-au fost mai ospitalieri.

Kate râse.

— Ospitalieri? Asta e ceea ce a spus Isabel, foarte bine! Probabil că-şi închipuie că ar fi devenit mai simpatici, dacă le-aş fi oferit ceva de băut.

— Nu o subestima, Kate. Sub părul ăla blond e ascuns un creier, să ştii. Am să-ți spun ceva. O să sfărâme o mulțime de inimi.

— Sunt îngrijorată din cauza ei, admise ea. E prea încrezătoare.

— Vrei să fie mai cinică?

— Ca mine?

— Tu nu eşti cinică. Tu eşti speriată.

— Speriată de ce?

— De mine.

— Ha! Oho, acesta era un răspuns inteligent şi bine gândit! De ce nu mi-ai spus că Isabel e la telefon?

El rânji.

— N-am vrut.

— De ce?

— M-am distrat prea copios privindu-te cum te înfurii.

Oare limbajul trupului ei era atât de uşor de descifrat?

Kate făcu greşeala de a încerca să forțeze nota în această conversație incomodă.

— De ce m-aş fi înfuriat?

— Credeai că vorbesc cu o prietenă.

În regulă, încercarea de a forța nota a fost o greşeală, realiză ea. Mai bine să nu fi spus nimic.

— Negi asta?

— M-ai crede dacă aş face-o?

— Nu.

— Atunci nici n-o fac.

Hotărâtă să-l ignore, privi afară pe fereastră şi încercă să se bucure de peisaj. Drumul asfaltat pe care se aflau era tăiat printr-un amestec de culori. Trecură pe lângă un chioşc vechi de fructe acuma pustiu şi câteva minute mai târziu un lac cu apele negre le apăru în față.

— Ştii ce găsesc eu realmente interesant? întrebă el. Continui să insişti că noaptea noastră împreună, de la Boston, a fost o greşeală.

— Chiar aşa a şi fost. Şi nu se mai poate repeta. Au fost nişte circumstanțe neobişnuite, dar acuma că am revenit la normal…

— Ce se întâmplă acuma e normal?

Trebui să aştepte ca el să se oprească din râs, înainte de a putea continua:

— Aparent e nevoie să-mi explic din nou acțiunile.

El gemu.

— Doar nu intenționezi să-mi ții din nou prelegerea aia cu aia-a-fost-atunci, nu-i aşa?

Începuse să o înfurie.

— E nevoie să o fac?

— Se pare că-ți face plăcere să spui treaba asta, replică el. Şi înainte ca ea să-l poată întrerupe, adăugă: Ceea ce găsesc eu interesant este că nu vrei să te ating, dar când crezi că vorbesc cu vreo fată prietenă de acasă, te înfurii. Te cam contrazici, nu-i

aşa?

Trebuia să înceteze să mai rămână în defensivă şi să fie jenată.

— Ție îți place să flirtezi, zise ea. Şi în ce mă priveşte asta e foarte bine. Dar ştii şi tu, tot atât de bine ca şi mine, că o legătură între noi ar fi un dezastru. Până la urmă vei pleca şi te vei simți prost că m-ai rănit punând capăt relației, iar eu m-aş simți tot atât de prost că te-am rănit punându-i eu capăt. Pur şi simplu nu merită.

— De data aceasta, ai uitat să o menționezi pe Jordan.

Sunt deconcertată, îşi dădu ea seama.

— Ce anume? Ce vrei să spui „de data aceasta”?

— Ultima oară când mi-ai spus că o relație cu tine n-ar funcționa, Jordan a fost în fruntea listei tale de motive.

— Am spus eu toate astea?

— Destul de clar.

Vântul nu-i mai sufla în pânze.

— Deci nu mai trebuie să repet, nu-i aşa? Am apreciat prietenia lui Jordan... am menționat şi asta?

— Sigur că da. De asemenea, mi-ai spus că nu ai vrut să se ajungă la ceva penibil.

Suna ca şi cum o trata cu condescendență.

— Deci ai auzit şi ai înțeles.

— Da, răspunse el. Şi am fost de acord. Să fim implicați într-o relație e o idee proastă.

Ştia că ar trebui să se simtă uşurată că a ajuns să fie de acord cu ea şi da, era uşurată. Dar de ce a trebuit să accepte atât de repede?

Nu era deloc logică. Şi problema era că nu ştia ce să facă în legătură cu asta.

Epuizare şi stres. Erau nişte motive perfecte, că a ajuns atât de contradictorie.

— Am tot dreptul.

— Poftim?

Grozav. Era într-o situație mai proastă decât îşi închipuise. Acuma începuse să gândească cu voce tare.

— Sunt stresată. Am tot dreptul să fiu şi ştii de ce? continuă înainte ca el să poată spune ceva: Cineva încearcă să mă arunce în aer.

— Katie…

— Sunt obosită, mai zise ea. De când m-am înapoiat acasă de la Boston, m-am simțit ca un sac de box. Cred că e timpul să încep să răspund şi eu.

El dădu aprobator din cap.

— E bine de aflat. Atât timp cât ştii în cine să dai.

— Ooo, am în minte câteva persoane.

Continuară să ruleze încă câteva minute în linişte, apoi ea întrebă:

— De ce nu pot să-mi folosesc celularul?

— Probabil că sunt puțin cam prea prudent, dar când am auzit că Jackman s-ar putea să fie implicat şi probabil chiar este, n-am vrut să-i ofer nicio şansă. Un telefon celular e uşor de depistat şi convorbirile, ca şi la telefoanele fixe, pot fi urmărite dacă deții echipamentul adecvat.

— Mi-ai spus că Jackman e un rechin-cămător. Ar avea oare această posibilitate?

— E mult mai mult decât un cămătar şi dacă nu are personal posibilitatea, cunoaşte oameni pe care să se bazeze că o vor face.

Omul părea un monstru. Un fior îi alunecă pe spate.

— I-ai spus cuiva unde ne vom petrece noaptea?

— Nu, nici unei ființe. M-am gândit să ne îndreptăm spre Charleston. Voi găsi acolo un hotel, poate la periferie.

— Cu cât vom fi mai aproape de Silver Springs, cu atât mai încântată voi fi.

— Mâine va trebui să stabilim ce avem de făcut. Nu putem să ne întoarcem la Savannah.

— Nu, nu putem, fu ea de acord. Dar până nu semnez hârtiile alea…

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

Hotelul era plin, însă Dylan reuşi să obțină o cameră adorabilă – totul fără să arate niciun fel de act de identitate, după cât putuse Kate să observe. Aştepta în partea opusă a holului şi îl privea pe maestru la treabă. Persoana din spatele biroului era tânără, iar Dylan era domnul Carismatic. Îi luă mai puțin de cinci minute pentru a o face să roşească şi să-i întindă cheia. Kate se gândi că probabil i-a dat totodată şi numărul de telefon.

Camera era frumos mobilată şi spațioasă şi avea o vederea spre ocean care-ți tăia răsuflarea. Existau două paturi supradimensionate, pe care îngrijitoarele le pregătiseră deja pentru noapte.

Imediat ce băiatul de serviciu plecă, îl întrebă pe Dylan:

— Ce i-ai promis femeii ăleia, de ți-a dat această cameră minunată?

— Nu-mi dezvălui secretele de serviciu, zise el. Îşi trase fermoarul genții cu rufărie şi îşi atârnă hainele în debara.

Ea schiță un zâmbet.

— Pur şi simplu nu te poți stăpâni, nu-i aşa?

Credea că n-a auzit-o. Intră în baie, îşi puse trusa de bărbierit pe suportul de sub oglindă şi strigă la ea:

— E un spațiu uriaş. Ce anume nu pot stăpâni?

Deci auzise.

— E cea de a doua natură a ta. Cred că te-ai născut cu acest... Talent. Acuma, că mă gândesc mai bine, toți frații Buchanan îl au. Trebuie că se află în genele voastre, adăugă ea luând în considerație această posibilitate.

El stătea pe prag privind-o.

— Am o mulțime de talente, Gogonea.

— Da, ai.

— Dar care e cel cu care m-am născut?

Realmente n-ar fi dorit să fi început această discuție, deoarece n-avea intenția să o ierte.

— Un tigru nu se poate abține să nu aibă dungi, iar tu nu te poți abține să nu flirtezi. E în regulă, se grăbi ea să adauge. Faci ca orice femeie să se simtă specială. E un dar.

— Un dar, hâm?

Nu putea să-şi dea seama dacă era încântat de observația ei, sau iritat.

— Da, e adevărat. Pe care dintre paturi îl vrei? întrebă ea sperând că va schimba subiectul.

— Cel de lângă uşă. Se pare că eşti de acord cu acest dar.

Să fie de acord? N-ar merge chiar atât de departe.

— Îl înțeleg, zise ea. Şi nu mă deranjează.

— Aşa că, dacă voi veni la tine, te voi lovi, voi cocheta, sau orice îți închipui tu că fac...

— Nu m-ar deranja deloc. Am devenit imună,

Dylan.

Ohoo, omule, se pare că te distrezi grozav pe

seama mea!

— Bine de ştiut, rosti el tărăgănat.

Disperată să schimbe subiectul, îşi luă geanta de machiaj, pijamaua şi halatul.

— Mi-ar plăcea să fac un duş şi să mă culc.

— Nicio problemă, fu el de acord.

Se uită la ceasul de pe noptieră şi fu şocată cât de târziu era. Se opriseră să cineze şi trebuie că zăboviseră mai mult decât şi-a închipuit.

Trecea pe lângă el când remarcă:

— A fost o zi lungă! Crezu că i-a răspuns şi se întoarse: Poftim?

— Da, aşa e.

Ea înclină capul.

— Ce…?

Mişcările lui fură rapide. Mâinile îi cuprinseră ceafa şi gura i-o imobiliză pe a ei.

Nici nu-i trecu prin cap să-l respingă, sau să se retragă. Şi probabil că a suspinat sub buzele lui. Când limba începu s-o exploreze pe a ei, trupul îi fu străbătut de fiori, din cap până în picioare.

Era gata să-şi arunce brațele în jurul gâtului lui, când o împinse de lângă el. Inima ei o luase razna şi nu era în stare să-şi recapete răsuflarea, Dylan însă părea total neafectat. Se întinse în spatele ei şi împinse uşa de la baie deschizând-o. Ea nu se clinti.

— De ce ai făcut asta?

— De ce te-am sărutat?

— Da.

— Nu tu mi-ai cerut-o? Ochii lui sclipeau drăceşte.

— Nu, sigur că nu ți-am cerut.

El o împinse încă puțin, pentru a o face să se mişte.

— Aş fi putut să jur că asta ai făcut. Am greşit.

În timp ce se depărta, prinse o urmă de rânjet pe fața lui.

Închise uşa de la baie, o încuie şi-şi lăsă trusa de machiaj pe suportul de marmoră. Existau două chiuvete. O. Folosi pe cea mai apropiată de perete şi încercă să nu se gândească la sărut în timp ce-şi scotea periuța de dinți şi celelalte ustensile.

Se privi în oglindă şi se înfioră. Arăta oribil. Părul îi atârna pe obraji în dezordine şi umbrele de sub ochi deveniseră mai întunecate. Şi el a sărutat-o! Asta dovedeşte, reflectă ea, ori că Dylan e foarte puțin pretențios, ori că se repezea la oricare femeie, indiferent cât de rău arăta.

Un duş fierbinte o făcu să se simtă din nou ființă omenească. Nu realizase cât de tensionată fusese, sau cât de mult o dureau muşchii de la ceafă şi de pe umeri, până ce apa fierbinte nu-i făcu să se destindă.

Era îngrijorată de umărul lui Dylan. De câtva timp nu mai făcuse exerciții. Oare muşchii i s-au sudat? îl dureau? Dacă nu ar fi fost atât de sensibil şi n-ar fi făcut-o pe masculul atotputernic în privința rănii, l-ar fi întrebat.

Se spălă pe cap, îşi uscă părul, se spălă pe dinți şi îşi puse crema de corp. Apoi curăță baia. Ştia cât de mult ura Dylan dezordinea. Îi plăcea ca totul să fie îngrijit şi la locul lui. Când termină, se cercetă încă o dată în oglindă şi deschise uşa.

— E rândul tău.

O examină rapid, în timp ce se îndrepta spre ea. Privirea i se opri îndelung pe picioarele ei.

Înghiți în sec. De ce se simțea atât de nervoasă? De fapt, se culcase cu el, nu? O văzuse goală şi ea îl

văzuse pe el.

Nu te mai gândi la asta. Bagă-te doar în pat, trage-ți cuverturile peste cap şi ascunde-te ca o laşă.

Se opri când ajunse chiar în fața ei. Îi puse mâinile pe şolduri şi o trase mai aproape. Apoi se aplecă şi ea crezu că intenționează să o sărute din nou. Nu mai pot să-i permit, nu trebuie să-i permit, gândi ea în timp ce îşi lăsa capul pe spate anticipând.

— Dylan, nu cred…

— Ce nu crezi? încerc să mă uit mai de aproape la vânătăile astea. Cea de pe frunte începe să pălească.

Îi dădu drumul şi ea făcu un pas înapoi. Se simțea ca o idioată.

— E mai bine aşa, se bâlbâi ea.

— Încă ceva, zise el când ea încercă să treacă pe lângă el.

— Da?

Ridică privirea exact când mâna lui îi atinse obrazul. Apoi o sărută. A fost o atingere uşoară pe buzele ei, totuşi atât de electrizantă!

I-ar fi plăcut şi mai mult!

Totuşi făcu efortul de a se depărta de el.

— În legătură cu sărutul ăsta…

— Nu ți-a plăcut? Nu-i dădu timp să răspundă. Adevărat, nici mie!

Înainte ca ea să-şi poată pregăti apărarea, o înlănțui cu brațele, îi lăsă capul pe spate şi o sărută din nou. De data aceasta serios. Gura îi era deschisă şi fierbinte. Cum putea să nu-i răspundă? Simțea că se topeşte sub atingerea lui şi, doamne, ce bine era!

Opri brusc sărutul şi-i dădu drumul din mâini. Aproape căzu pe spate, dar el o prinse şi îi zâmbi:

— Ăsta mi-a plăcut mult mai mult.

Un simplu sărut şi i-a transformat creierul în terci.

— Nu ştiu cum faci asta, şopti ea răguşit.

— E foarte uşor. Mă aplec, gura mea o apasă pe a ta, iar limba…

— O, în numele cerului! Nu te întreb cum săruți. Vreau să spun că nu ştiu cum poți, atât de uşor, să mă faci…

Îi dădu un pumn uşor.

— Mai vrei?

— … să mă agiți. Aproape strigă: Mă agiți!

— E bine de ştiut.

Îl privi, la rândul ei, cum intra în baie şi închidea uşa. Încercă să se determine să se încrunte; Să stârnească în ea puțină supărare. Autoconservare! Asta e, gândi ea. Dacă ar putea să se ascundă în spatele supărării, n-ar mai trebui să se confrunte cu adevărul!

Dar, în loc de aceasta, neinvitat apăru un zâmbet şi brusc i se înmuiară genunchii. Se aşează pe pat şi căzu pe spate, pe perne. Ciudat cum îți apar în minte gândurile, atunci când nu încerci să le blochezi! Şi-l imaginã pe Dylan dăscălind-o şi instruind-o pe Isabel. Era atât de grijuliu cu ea!

Şi cu Kate fusese plin de grijă. Îşi aminti felul cum o ținuse în brațe în timp ce-i plângea pe umăr… felul în care a atins-o.

Acesta era adevăratul Dylan, nu cel care nu înceta să le tachineze în timpul meciurilor acelea de fotbal ocazionale de la Nathan’s Bay. Era puternic şi totuşi extrem de blând. Era hotărât, dar îşi rezerva timp şi să asculte. Era amabil şi inteligent şi sexy şi…

— O, nu! gemu ea. M-am îndrăgostit de el!

Adevărul o buimăci. Când i s-a întâmplat acest

lucru teribil? încercă, dar nu putu să-şi amintească momentul exact. Avea sentimentul că îi va lua ani de terapie neîncetată pentru a înțelege.

Dintre toți bărbații din lume a trebuit să se îndrăgostească de domnul Iubeşte-le-şi-lasă-le. Gemu iar.

Totuşi, având în vedere faptele, gândi că a primit destul de bine această descoperire. Nu se apucase să alerge pe hol țipând sau smulgându-şi părul.

Totuşi, nici nu sărea în sus de bucurie. Atunci, de ce a trebuit? Şi-a pierdut mințile.

Luă în mână telefonul pentru a o suna pe Iordan. Era o reacție automată, să dorească să vorbească cu cea mai bună prietenă a ei şi să-şi descarce inima. Apoi îşi aduse aminte că nu putea să sune pe nimeni şi mai ales nu putea s-o sune pe ea, deoarece Dylan era fratele ei. N-ar fi fost corect să-şi țipe sentimentele şi apoi s-o lase baltă.

Va trebui să sufere în tăcere. Se răsuci pe burtă şi-şi îngropă fața în pernă, gândind că dacă i-ar scăpa vreun strigăt, perna îl va înăbuşi.

— Kate, încerci să te sufoci?

Ei bine asta ar fi o soluție. Râdea când se ridică.

— Întotdeauna îmi pun o pernă pe față când gândesc.

Purta un şort kaki, mult coborât pe şolduri. Avea fermoarul tras dar nu era închis la nasture. Abdomenul îi era suplu, tare. Nu-şi bătuse capul să-şi pună nici măcar un tricou. Era sexy, fără îndoială. Refuză să-l privească în ochi, fiindu-i teamă că-şi dădea seama ce influență are asupra ei..

În schimb, luă carnețelul de notițe de pe noptieră şi un pix:

— Mă apuc să scriu numele oamenilor care cred

că ar vrea să mă ucidă.

El se întinse pe pat, îşi aranjă pernele şi-şi puse mâinile sub cap.

— N-ar fi mai simplu să scrii numele celor care nu vor să te ucidă?

— Nu e nostim deloc, interveni ea. Oamenilor le place tovărăşia mea, să ştii, insistă când i se păru că părea destul de sceptic.

— Mie, în mod cert, îmi place.

Nu era dispusă la glume. Ignorându-l părea să fie singura cale logică de a acționa. Începu să scrie nume şi, nu după mult timp, umpluse două pagini şi era la a treia. Se opri brusc. O izbi ceea ce făcea şi de ce. Desigur, carnețelul de notițe era mic, totuşi, două pagini jumătate? O, Doamne sfinte!

— Kate, care e problema?

— Doar m-a surprins… Ceea ce fac. Dacă acum câteva luni cineva mi-ar fi spus că voi întocmi o astfel de listă, nu l-aş fi crezut. O, ceruri, strigă ea, Dylan uită-te la numele acestea!

El se răsturnă pe o parte, pentru a o privi în față.

— Doar n-o să intri în panică, cu mine aici? Acuma eşti în siguranță. Exact în această clipă eşti în siguranță. Concentrează-te asupra a ceea ce faci.

Ea îşi rostogoli ochii.

— Nu aiurez, deci încetează să-mi mai vorbeşti cu vocea aceasta de menține-o-calmă-până-ce-i-punem-cămaşa-de-forță. Pentru moment toate acestea mă copleşesc, asta e tot. Două şocuri într-o noapte…

— Ce vrei să spui prin două?

Putea să bâzâie în slipul ăla al lui, nu-i aşa? Realizarea faptului că-l iubea o zguduise mai tare decât această listă lungă de suspecți. Poate pentru

că adevărul se furişase spre ea, ca apoi *boom.*

— Kate?

— E în legătură cu ceea ce fac, minți ea. Îşi răsucea pixul între degete în timp ce se concentra din nou asupra listei. N-am intenția să mă culc până ce n-am şters de pe listă măcar unul din aceste nume. Se pare că fac progrese, explică ea înainte ca el să o strige pentru a treia oară. Ai putea să mă ajuți, să ştii.

Stătea, lungit pe spate privind tavanul. Părea pe jumătate adormit.

Crezu că o ignoră, până ce i se adresă:

— Cred că ai putea să o ştergi de pe listă pe artista aia, Sovârv.

— Scorțişoară, îl corectă ea. Numele ei e Scorțişoară. Fac pariu că ar fi disperată să afle că explozia n-a urmărit s-o ucidă pe ea. Scoate mare beneficiu din publicitate. Oftă şi adăugă: Nici nu i-am trecut numele pe listă, aşa că nu pot să-l şterg.

Îi citi numele scrise. Toți frații MacKenna se aflau pe listă şi-i indusese şi pe Anderson şi pe asistentul lui. Nu-şi putea aduce aminte numele.

— Terrance, interveni el.

— În mod cinstit, nu cred că Anderson, Terrance sau Vanessa MacKenna sunt implicați, dar i-am inclus, deoarece erau în birou când s-a derulat caseta video. Am trecut şi numele lui Carl, dar în mod sigur îl pot şterge, nu-i aşa?

— Nu, nu poți. E vinovat, până ce nu-şi dovedeşte nevinovăția.

— Asta nu funcționează. Mai sunt şi alte căi.

— Nu, când e vorba de viața ta. E implicat într-un fel oarecare, adăugă el. Doar că nu ştiu încă cum. Ea îşi aranjă o şuviță de păr după ureche şi studie

lista încă un minut sau două. Nu-i venea să creadă că uitase să-l adauge pe Jackman. Îi scrise numele şi puse pixul jos, când el adăugă: Şi asociaţii lui.

Era din ce în ce mai frustrată.

— Sunt gata să scriu un nume, apoi sunt gata să-l şterg, înţelegi? Ce părere ai de Reece? Trebuie să-l trec pe listă?

Vocea îi devenise stridentă. Ştia că avea nevoie să se calmeze, înainte de a şi-o pierde. Dar habar nu avea cum.

— De ce eşti aşa de liniştit în legătură cu toate astea? întrebă ea.

— Aşteptarea e întotdeauna dură. Dar am oameni buni care adună informaţii pentru mine. Trebuie doar să am răbdare şi tu de asemenea.

— Uşor de spus, greu de făcut, zise ea. Regreţi că eşti implicat?

— Nu.

Răspunsul fusese brusc, aproape furios. Kate îşi închipui că probabil l-a supărat.

— Ce spui de soţia nevăstuicii, care ţi-a luat panglica? Nu te-ai simţi mai bine dacă i-ai înscrie şi numele ei pe listă şi apoi să-l ştergi? întrebă el.

— Nu mi-a luat panglica. Ea şi soţul ei încearcă să-mi fure compania.

— Dar tu ai un plan pentru a-i opri, nu-i aşa?

Acum putea din nou să zâmbească.

— Da, am. Şi când voi termina cu ei, în mod sigur vor dori să mă ucidă.

El râse; părea atât de încântată!

— Aşa te vreau!

Puse carneţelul şi pixul pe noptieră şi stinse lumina. Camera era inundată de razele lunii ce se filtrau prin transperante.

— Noapte bună, şopti ea.

El nu răspunse. A adormit deja? Ori se prefăcea că doarme, pentru ca ea să nu mai spună nimic şi să-l lase în pace?

Ea însă ştia că nu va reuşi să se odihnească defel. La tot ce se putea gândi era Dylan. Voia să se culce cu el şi, pentru un minut sau două, fu gata să pretindă că nu voia decât să fie ținută în brațe, dar ar fi fost dezamăgită şi o ştia. Îl voia în întregime. Voia să-l simtă mişcându-se în ea, să-i atingă fiecare centimetru de piele.

Se gândea la gura lui, la gura lui fierbinte şi sexy şi ceea ce putea să facă cu ea…

— Kate?

Aproape căzu din pat.

— Da?

— Ce nu e în regulă?

— Totul e în regulă.

Am crezut că te aud gemând.

— Oooo! Probabil că am gemut. Nu pot să dorm.

— De-abia ai stins veioza. Nu crezi că ar trebui să-ți oferi câteva minute, înainte de a hotărî dacă poți sau nu să dormi? Există ceva ce aş putea face pentru a te ajuta?

Dacă ar şti!

— Cam ce?

— Va trebui să-mi spui tu.

Era sigură că auzise o undă de veselie în vocea lui. Ştia ce făcea din ea apropierea lui?

Stai o clipă. Dar cu el cum rămâne? Era şi el afectat în acelaşi fel? El era pasionatul de sex, nu ea… Oricum până de curând, sau mai exact, până ce nu-şi petrecu noaptea cu el. Oare se juca cu ea?

— Nu. Nu pot să mă gândesc la nimic ce ai putea

să faci pentru a mă ajuta.

Aşteptă reacția lui şi fu dezamăgită când aceasta nu apăru. Trecură câteva lungi minute în linişte. Nu putea să-l audă nici măcar respirând.

Apoi, cu un lung suspin:

— Katie?

— Da, Dylan?

— Vin eu la tine sau vii tu la mine?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUA

Dimineața sosi prea repede, dar ea se trezi fără niciun regret. După noaptea pe care o petrecuseră împreună, probabil că ar fi trebuit să se simtă puțin cam penibil în preajma lui şi când se gândi la toate cele ce-i făcuse şi ce-i făcuse ea lui, măcar trebuia să-i fie greu să-l privească în ochi. Dar regrete? Nu, regrete nu avea.

Era încântată că se trezise înaintea lui. Dormea pe burtă, cu o mână atârnând peste marginea patului. Pernele, cearşafurile şi păturile erau pe podea. A fost o noapte sălbatică, într-adevăr. Şi splendidă.

Kate nu începu să fie îngrijorată, decât după ce se află sub duş. Nu spusese oare ceva ce n-ar fi trebuit, în unul din momentele acelea pasionale, când el o scosese din minți? îi spusese oare că-l iubea? Sfinte Doamne, nu i-a spus, i-a spus oare? Nu-şi putea aduce aminte. Se ruga să n-o fi făcut. Dar dacă a făcut-o… ei atunci ce? Să pretindă că n-a făcut-o. Nu putea să se gândească la altceva mai bun, aşa că rămase la această soluție. Senatorii o folosesc tot timpul, şi asta chiar sub prestare de jurământ. Pretindeau că n-au ştiut… Ceva. Şi dacă a minți era o soluție destul de bună pentru un congresman, pe

Dumnezeul ei, era destul de bună şi pentru ea.

În regulă, în sfârşit asta s-a întâmplat. Dylan a scos-o complet din minți.

Nu va termina niciodată duşul, dacă nu va înceta să se mai gândească la el. Avea atât de multe de care trebuia să se ocupe astăzi. I-a promis lui Anderson că se va uita prin dosar. Probabil acesta voia ca ea să înțeleagă cum şi-a adunat unchiul averea, era de presupus. Iar consilierii şi contabilii îi vor sta la dispoziție să răspundă la întrebări. Nu am de ales, hotărî ea. Trebuie să citesc chestiile alea!

Şi mai erau şi fotografiile tatălui ei. Fusese prea obosită aseară pentru a se uita la ele.

Kate se grăbi să se îmbrace. Îşi băgă ustensilele de machiaj şi peria de dinți în trusă şi deschise uşa.

Dylan tocmai cobora din pat. Totuşi, parcă nu se trezise. Părul îi era zbârlit şi era complet gol. Când se îndreptă spre ea, stomacul ei vibră.

— Bună dimineața, zise veselă.

El cârâi un răspuns. În mod cert nu e o ființă matinală, gândi ea.

Trecând pe lângă ea o apucă de braț şi, înainte de a avea timp să se pregătească, o sărută. Ar fi vrut să-l cuprindă în brațe şi să se lipească de el. Trupul lui era aşa de fierbinte şi…

ÎI împinse de lângă ea. Gândurile astea o să reuşească să-i provoace mari necazuri.

— Am ceva de citit, iar tu trebuie să te trezeşti.

Cu o cât de mică încercare de convingere, s-ar fi dus în pat cu el. Dar se grăbi spre masă şi luă în mâini dosarul şi plicul cu fotografii. Apoi auzi uşa de la baie închizându-se şi se linişti. Era în siguranță, dacă nu se mai lăsa furată de gândurile ei pofticioase şi să sperăm că atunci când va ieşi din

baie, va fi îmbrăcat.

Se îndreptă spre patul ei, îşi aruncă pantofii din picioare şi se aşeză cu spatele sprijinit de căpătâiul patului. Era gata, aşa că deschise dosarul şi începu să citească... În foarte scurt timp fu gata să-i vină rău. Bătrânul acela oribil îşi subliniase fiecare achiziție cu note marginale pline de lăudăroşenie şi, după ce citi aproximativ cincisprezece pagini cuvânt cu cuvânt, înțelese care era schema şi trecu în fugă peste restul.

Îşi făcuse averea cumpărând companii, falimentându-le şi vânzând ceea ce mai rămăsese.

Dacă Anderson i-ar fi spus că Compton fusese un afacerist şiret şi că şi-a constituit portofoliul cumpărând şi vânzând proprietăți, lui Kate probabil că nu i-ar fi păsat prea mult şi se îndoia că i-ar fi repugnat. O mulțime de bărbați şi femei inteligenți şi hotărâți fac avere punând o treabă pe roate şi ocupându-se de ea şi Kate ar fi trebuit să presupună că Compton făcea parte din această categorie. Dar văzând pe hârtie ce a făcut şi cum a făcut, era o mare diferență. Se folosise de minciuni şi promisiuni false, adică de orice, pentru a obține ce voia. În mod clar n-a avut niciun scrupul. Numărul de vieți şi de vise pe care le-a distrus de-a lungul anilor, slujbele şi securitatea funcționarilor credincioşi pe care i-a azvârlit în stradă... Toate acestea n-au însemnat nimic pentru el, şi nici familiile acestora, dependente de venitul pe care-l primeau de la companiile pe care le închisese el. Elementul uman nu era preocuparea lui şi compasiunea nu făcea parte din natura lui.

Singurul lucru de care i-a păsat vreodată lui Compton MacKenna erau banii şi cum să adune cât mai mulți.

Ceea ce făcuse nu era o crimă. Dar era imoral. Şi intrase în mormânt mândru de realizările lui. Adunase oare aceste mărturii ale cuceririlor lui doar pentru a o impresiona?

Sfinte Doamne, a crezut că-i seamănă!

Citirea istoriei lui financiare îi validă hotărârea inițială. Nu putea şi nu voia să folosească nici măcar un singur dolar din aceşti bani pentru ea, familia ei, compania ei, sau viitorul ei.

Compton MacKenna fusese un om egoist şi crud. Ea nu era ca el şi intenționa s-o dovedească. Indiferent ce va hotărî să facă cu banii, trebuie să fie o treabă perfectă şi după ce o va realiza, spera ca unchiul Compton să se răsucească în mormânt.

Punând dosarul deoparte, luă în mână plicul şi-l deschise. Dispoziția ei se îmbunătăți imediat. Erau zece fotografii, toate alb-negru.

Tatăl ei fusese un băiat frumos. Arăta chiar impetuos în uniforma lui şcolară. A fost în mod clar un copil privilegiat, reflectă ea studiind o fotografie cu el într-un echipament de polo pe iarbă, pozând mândru în fața unui cal. În altă fotografie avea aproximativ patru sau cinci ani şi se afla pe o peluză zâmbindu-i aparatului. În fundal se vedea o casă – nu, nu o casă, un conac. Oare acolo locuise?

Nu existau fotografii cu părinții lui sau cu alte rude. Reflectă cât de ciudat era acest lucru şi se întrebă dacă mai existau pe undeva şi alte fotografii ale tatălui său. Îşi notă în minte să-l roage pe Anderson să afle.

Tocmai introducea ultima fotografie înapoi în plic, când Dylan i se alătură.

— Eşti gata? întrebă el.

— Aproape.

Puse plicul şi dosarul în geanta ei cu obiectele de noapte.

Dylan împăturise cearşafurile şi păturile şi le pusese pe pat, alături de pernele pe care le ridicase deja. Observă ce făcea ea şi o întrebă:

— Nu vrei să iei dosarul în maşină, ca să"poți să te mai uiți prin el?

— M-am uitat deja.

— Ai fost impresionată? Ara impresia că cel ce a adunat toate astea pentru tine a crezut că aşa vei fi.

— N-am fost.

Ea controlă baia şi debaraua pentru a se asigura că nu uitau nimic, dar Dylan aranjase deja totul. Chiar şi prosoapele ude fuseseră împăturite şi puse pe măsuța de toaletă.

Se opriră să ia micul dejun la cafeneaua hotelului, dar nici unuia nu-i eră foame. Imediat ce se regăsiră înapoi în maşină, el cercetă harta, pentru a putea evita autostrăzile în timp ce se îndreptau spre Silver Springs.

— Trebuie să-l sun pe Anderson, zise ea. Nu vreau să programeze întrevederea la trei.

— Dar trebuie să-l vezi la trei! răspunse el. Însă totul depinde de felul cum reuşim să rezolvăm toate treburile.

— Ne întoarcem la Savannah? N-ar fi periculos? E o idee teribilă. Te avertizez. Dacă intru în biroul acela şi văd un coş cu flori oriunde prin apropiere, nu voi mai răspunde de acțiunile mele. Voi face ceva teribil. Vreau doar să ştii că aşa se va întâmpla. Nu ştiu exact ce anume, dar te asigur că nu mai pot suporta să fiu aruncată din nou în aer, sau ca tu să fii rănit. Nu, e în afară de orice discuție. Pur şi simplu nu putem să mergem acolo. M-am hotărât.

În timpul tiradei încercase să o întrerupă, dar ea era dezlănțuită şi nu putu fi oprită. Când în final trebui să respire, el interveni:

— Nu ştim încă dacă trebuie să ne ducem iar la biroul lui Anderson. Poate că ar putea să ne aducă el hârtiile undeva.

— O?!?

— O? Asta ce înseamnă?

— Probabil că reacția mea a fost exagerată.

— Probabil…

Îşi căută servieta de pe bancheta din spate.

— Dacă ai fi menționat asta mai înainte, n-aş fi ajuns să mă supăr aşa. Găsi mapele pe care le căutase şi le scoase afară.

— Astea ce mai sunt? întrebă el.

— Hârtiile semnate de mama în legătură cu împrumutul. Vreau să le mai parcurg o dată. Hârtiile din cealaltă mapă sunt de la spitale. În ultimul ei an de viață şi-a petrecut mai mult timp acolo decât acasă.

Avu nevoie de următoarele douăzeci de minute pentru a citi fiecare hârtie, fiecare notă de plată şi fiecare chitanță. Până la urmă înțelese. Lacrimile îi începețoşau vederea. Asigurarea mică pe care o primise mama lor se terminase repede şi în disperare de cauză a semnat tot, doar pentru ca fetele ei să nu fie împovărate de datorii.

Sumele notelor de plată de la spitale erau astronomice. Cât de îngrijorată trebuie să fi fost! Dar în tăcere, fără să spună nimănui nimic, păstrând în ea toată durerea şi teama din suflet.

Lacrimile şiroiau pe fața lui Kate. Se întoarse, ca Dylan să nu observe. Găsi o batistă în geantă şi le uscă repede.

— Kate, vrei să-mi spui şi mie ce se întâmplă?

— Am nevoie de informații, zise ea. Şi repede!

— În regulă.

— Crezi că Anderson e o persoană morală? Dacă va deveni avocatul meu, am nevoie să ştiu că e un om eu scrupule. Există oare un mod de a alia asta repede?

— Am pus deja pe cineva să investigheze. În curând, vom afla câte ceva.

— Îmi place de el. Totuşi, l-a reprezentat pe Compton MacKenna şi asta mă îngrijorează.

— E avocat şi în mod evident unul bun, altfel unchiul tău nu l-ar fi angajat. Dar e naiv să-ți închipui că Anderson trebuia să-l placă sau să-l respecte, pe el sau pe oricare dintre clienții lui.

— Mai există şi alte persoane care aş vrea să fie cercetate. Cine poate să ne dea numele unui bun investigator?

— Pot să o fac eu pentru, ti ne. E vorba de compania ta, nu-i aşa?

— Da, răspunse ea. Dar tu ai fost suficient de implicat în treburile astea şi informația îmi trebuie repede.

El nu protestă.

— Lasă-mă să mă gândesc.

Puse mapele în servietă şi se lăsă pe spate. Mintea ei era plină de amănuntele de care avea nevoie.

— După ce semnezi hârtiile alea, ce intenționezi să faci cu banii? întrebă el.

Întrebarea îi aminti de altă situație pe care trebuia s-o rezolve.

— Am nevoie să merg la o bancă din Silver Springs.

El crezu că se referă la transferarea banilor.

— Se va ocupa Anderson, în numele tău.
— N-ai înțeles. Am nevoie să fac un împrumut.

CAPITOLUL TREIZECI

Dylan avea senzația neplăcută că ceva îi scăpa. Continua să refacă în minte toate discuțiile avute, studie diverse amănunte, iar şi iar, şi tot nu putea să descopere ce anume îl deranja.

Ştia că pierduse ceva din vedere, dar ce? Ce anume nu văzuse?

Kate observă cât de preocupat şi retras în sine era. Nu-i luă mult timp să-şi dea seama că nu voia să vorbească – îl trădau răspunsurile lui monosilabice şi bruşte – şi timp de o oră niciunul dintre ei nu mai scoase o vorbă. Totuşi, tăcerea n-o deranja. Mă simt oare atât de bine cu el, se întrebă ea, încât pot să fiu la largul meu şi în astfel de condiții?

Ajunseră la periferia oraşului Silver Springs. Când mai luă o curbă bruscă, ea îi întrebă unde merge.

— Undeva în siguranță, răspunse el. Şi linişte.

— Acuma e linişte şi la mine acasă, zise ea. Putem merge acolo.

El clătină din cap. Trecură prin cartierul ei şi continuară să ruleze de-a lungul lui Main Street spre postul de poliție Silver Springs.

Mai coti o dată după un colț şi opri în parcarea poliției.

— Ce facem aici?

— Trebuie să mai pun ceva la punct, zise el.

Coborî din maşină, o înconjură şi-i deschise portiera.

— Nu înțeleg, zise ea. Ce trebuie să pui la punct?

El îi întinse mâna.

— Deşi aceasta e doar o sarcină temporară, totuşi lucrez pentru şeful Drummond şi deci răspund în faţa lui, aşa că treaba mea e să-l ţin la curent cu tot ce se întâmplă. Şi nu vreau s-o fac la telefon. De asemenea, cred că şeful ar putea să-ţi fie de mare ajutor în privinţa companiei tale.

— Ar putea? Cum?

— Ai spus că ai nevoie de un investigator să o cerceteze pe nevăstuica aia. Drummond are resursele necesare şi sunt sigur că nu-l va deranja să te ajute. Va trebui să-i explici de ce vrei aceste informaţii şi trebuie să ştii că, orice îi vei spune, va rămâne strict confidenţial. Ştiu cât de îngrijorată eşti.

— Ar fi minunat dacă aş putea să reglementez măcar ceva în viaţa asta a mea. Mulţumesc, zise ea plină de gratitudine.

— Şeful poate să mă ajute şi pe mine, continuă el. L-am sunat deja de mai multe ori şi i-am dat câteva nume, pe care să le investigheze pentru mine. Să sperăm că până acuma are ceva de spus.

Ea zâmbi.

— Trebuie că realmente l-ai impresionat. Îmi amintesc că Nate ţi-a vorbit despre el.

— Da? Şi ce-i cu asta?

— A spus că e dur… Sau dificil… şi pentru că se pensionează în curând, nu-i pasă pe cine jigneşte.

— Se pensionează, confirmă el. Nu ştiu ce vârstă are, sau de cât timp e în această slujbă, dar am să-ţi spun ceva. Nu şi-a pierdut deloc abilităţile. După ce l-am întâlnit pentru a primi insigna şi revolverul şi am stat de vorbă, am dat şi eu câteva telefoane. Am vrut să ştiu dacă, în caz că am nevoie, pot să am încredere în el.

— Şi poți?

— Da, răspunse el emfatic. Posedă un palmares impresionant şi e un om bun. Îl respect, adăugă el, şi categoric am încredere în el.

— În regulă. Atunci voi avea şi eu.

Erau gata să traverseze parcarea, când Kate se întoarse.

— Am nevoie de servietă. Poate că şeful vrea să se uite la una din hârtiile din dosarul mamei... Dacă are timp să mă ajute.

— Îşi va face timp, o asigură el în timp ce scotea servieta din maşină.

După ce i-o dădu, ea şopti:

— Şi eşti sigur că va păstra confidențialitatea?

— Sunt sigur, răspunse el. Nu trebuie să fii jenată în legătură cu...

Ea îl întrerupse:

— Nu sunt jenată. Doar încerc să protejez reputația mamei. Ştiu că ai impresia că am fost cam rea. Mamei însă nu i-ar fi păsat. Dar nu vreau să gândească nimeni altceva despre ea, decât adevărul. Urcară din nou pe trotuar. Sunt încântată că şeful te ajută.

— Încerc să preiau o parte din povara de pe umerii lui Nate, explică el. A făcut orice l-am rugat să facă, dar e copleşit. Acuma încearcă să dea de urma lui Jackman, care pare că s-a evaporat din Las Vegas, apoi a pus codițe pe urmele lui Roger şi ale celorlalți doi frați. Mă îndoiesc să fi cerut ajutor din afară. E nou în departamentul Charleston şi ştiu că vrea să-şi dovedească capacitatea. FBI s-a concentrat asupra persoanei care a pus bombele şi din câte am înțeles, au câteva indicii solide până acuma. De asemenea, îl caută pe Jackman şi, conform celor

spuse de Nate, se calcă pe picioare unul pe altul. Ar fi realmente grozav pentru palmaresului lui dacă ar pune el mâna pe Jackman. Privi la postul de poliție şi continuă: Aici va fi mai puțin haos.

Şeful Drummond trebuie că-i observase de la fereastră. Uşa din spate fu deschisă larg şi le făcu semn să între.

— Nu-ți asculți mesajele? îl întrebă pe Dylan în loc de salut.

— Tocmai intenționam s-o fac, răspunse acesta.

— Când ai s-o faci, ai să auzi că te-am rugat să mă suni. Avem o situație realmente interesantă aici, anunță el.

Dădu din cap spre Kate şi zise:

— Bună dimineața, domnişoară MacKenna.

— Bună dimineața, şef Drummond, şi te rog spune-mi Kate.

— E în regulă.

Dylan învățase deja că sudiştii erau întotdeauna politicoşi, indiferent de circumstanțe.

— Aveți o situație interesantă? întrebă Dylan încercând să-i atragă atenția.

— Realmente interesantă, răspunse el. Se dădu la o parte din drum, pentru ca Dylan şi Kate să poată să i-o ia înainte, apoi se asigură că uşa a fost încuiată în urma lui.

— Acum o jumătate de oră a venit aici un tip. Spune că-i cheamă Carl Bertolli.

— Carl e aici? întrebă Kate.

Şeful dădu aprobator din cap.

— Ai auzit bine. E aici. Îi conduse sus pe scări, până la primul etaj.

Kate aştepta nerăbdătoare să-i explice, dar el nu părea să se grăbească, în timp ce îi conducea de-a

lungul holului din spate şi împingea uşa biroului său pentru a o deschide.

Ea se grăbi să între, apoi se întoarse spre el.

— De ce se află aici?

— Spune că a condus maşina tot acest drum pentru a sta de vorbă cu tine, Kate, dar nu erai acasă, aşa că s-a hotărât să vină aici şi să se predea. Ia loc, te rog.

Ea căzu pe unul din scaunele din faţa biroului.

— De ce s-a predat Carl? Era îngrozitor de confuză. Drummond se aşează confortabil în vechiul lui scaun scârţâitor. Îşi încrucişă mâinile pe birou şi zise:

— Mi-a spus că el e responsabil.

Kate îl privi pe Dylan, care după ce închise uşa în urma lui, se sprijini de ea cu braţele încrucişate pe piept. Părea că primise veştile cu destulă uşurinţă. Ea nu. Era mută de uimire.

Cu grijă îşi aşează servieta şi geanta pe podea lângă scaun, dar mintea îi clocotea de întrebări.

— De ce spune Carl că e responsabil? îl întrebă pe şef.

Drummond îşi potrivi mai bine greutatea în scaun, pe care-l lăsă în echilibru pe cele două picioare din spate.

— E o întrebare bună. Cred că am să-i mai dau câteva minute să se liniştească şi apoi am să încerc încă o dată să obţin un răspuns de la el.

— Să se liniştească? întrebă Dylan neînţelegând nimic.

Drummond acceptă:

— Vreau să-l interoghez, asta vreau, şi imediat ce voi putea să-mi imaginez un mod de a-l face să se oprească din plâns, voi începe.

Abia acum înțelegea Kate de ce arăta şeful aşa de uluit. În mod clar nu întâlnise niciodată pe cineva asemănător lui Carl.

— E cam… Plin de dramatism, zise ea.

— Da, aşa e, aprobă şeful.

— Şi poate fi plin şi de temperament. E actor, se grăbi ea să adauge, pentru ca Drummond să nu-şi închipuie că-şi critica prietenul. A jucat în piese la universitate şi în producțiile mai multor teatre locale. Şi sunt sigur că ştii, unii artişti creatori sunt tensionați şi… Emotivi.

— E într-adevăr emotiv.

— Cum presupui că a aflat că îl căutai? îl întrebă ea pe Dylan.

— Cred că de la logodnica lui, răspunse el. Poliția a întrebat-o în legătură cu locul unde se află. Probabil că i-a comunicat.

— Vrei să-l iei la întrebări? îl chestionă Drummond pe Dylan. Până acuma s-a calmat.

— Vorbesc eu cu el, interveni Kate.

— Nu ştiu ce să zic, răspunse Drummond.

Dylan scutură din cap, dar ea îl ignoră şi ridicându-se îşi luă lucrurile, îşi netezi fusta şi îl rugă pe şef să fie bun să o ducă la Carl.

Deoarece el nu se execută imediat, ea i se adresă:

— Unde aşteaptă? în sala de conferințe sau pe vreun hol? Şefule, dacă trebuie să deschid fiecare uşă de la fiecare etaj pentru a-l găsi, aşa voi face.

— Avem o frumoasă sală de conferințe şi avem şi un holişor cu un automat cu apă minerală, dar Carl nu se află în niciuna din aceste camere. E într-o celulă.

— L-ai închis pe omul acesta drag mie într-o celulă?

El nu-i dădu timp să se mai gândească:

— Stai puțin. Eu n-am vrut să-l bag acolo. N-a fost ideea mea.

— Atunci a cui idee a fost?

— A lui, răspunse şeful. A insistat să-l închid.

Asta nu mai avea niciun sens pentru ea.

— Dar de ce l-ai arestat?

— Nu l-am arestat.

— Poftim?!?

— Nu l-am arestat. El a vrut să-l închid într-o celulă, aşa că m-am executat. Mi-am închipuit că o celulă unde să se calmeze, e tot atât de bună pentru el ca oricare alt loc.

— Unde se află celulele?

— La ultimul etaj.

— Te rog, eşti bun să mă duci la el? Şi-o fi ieşit din minți de îngrijorare.

— Nu, nu te duc la celula lui. Iată ce voi face. ÎI aduc pe Carl aici la primul etaj şi-l bag în camera de interogatorii. Poți vorbi cu el acolo.

— Mulțumesc, zise ea.

— Încă nu-mi mulțumi. Va trebui să iei şi tu legătura cu el, zise făcându-i un semn lui Dylan.

— Da, am să vorbesc eu cu el, zise Dylan. Şi am să-ți transmit ce vrea să zică.

— Ea ar putea să stea de partea cealaltă a oglinzii transparente, să privească şi să asculte, sugeră Drummond. Tocmai am instalat-o, anunță el cu mândrie.

E clar că şeful era de partea ei şi asta o făcea să-l placă şi mai mult.

— Kate vrea să vorbească ceva cu tine, zise Dylan. Acuma ar fi momentul cel mai bun.

— O, poate aştepta până după ce vorbesc cu Carl.

— Eu am în plan să fiu toată ziua aici, interveni şeful.

Ea făcu un pas spre Dylan:

— Carl şi cu mine suntem prieteni. Va sta de vorbă cu mine. Nu intenționează să mă supere şi dacă acesta este motivul pentru care tu nu vrei să vorbesc cu el, atunci vino cu mine. Doar nu

— Nu, ce?

Ea oftă.

— Nu-l speria. Dylan părea exasperat. Şi nu-l intimida, mai adăugă ea.

— Câți ani are tipul ăsta? Zece?

— E sensibil, mormăi ea. Spre deosebire de tine.

Dylan trebui să se mute din loc, pentru ca şeful să poată deschide uşa şi să plece. Kate se folosi de prilej şi se strecură pe lângă el, pe urmele lui Drummond.

Acesta luă dintr-un tablou de pe perete un inel uriaş, cu numai trei chei atârnând de el, şi se îndreptă spre scară.

— Camera de interogatorii este a doua pe dreapta. Voi aşteptați acolo înăuntru şi ar fi mai bine să vă hotărâți cine vorbeşte cu el şi cine ascultă şi aşa să faceți, deoarece tu Dylan ştii că trebuie să comunicăm toată treaba şi la Charleston, iar detectivului Hallinger să-i spunem că e aici Carl. La rândul lui el va trebui să comunice FBI-ului şi asta înseamnă că dispui de aproximativ o oră de la telefonul tău, înainte ca ei să dea buzna aici şi să-l înhațe pe Carl.

— Vor mai trebui să aştepte, zise el. Îi voi suna după ce voi afla ce ştie Carl. De asemenea, vreau să vorbesc şi cu tine câte ceva, explică el.

— După ce *vom* vorbi cu Carl, interveni Kate.

În sfârşit el se potoli, dar cu nişte condiţii:

— Dacă îmi dau seama că face teatru cu tine, ieşi de acolo. Ai înțeles? înainte ca ea să poată fi de acord sau să protesteze, el continuă: Şi dacă nu-mi place felul cum vorbeşte cu tine, ieşi de acolo. O lăsă să treacă înaintea lui şi când ajunseră la camera de interogatorii, adăugă încă o condiţie. Şi dacă cred că devine agresiv sau te amenință…

Ea se întoarse spre el:

— Lasă-mă să ghicesc: ies de acolo!

— Perfect!

— Ți-ar plăcea să ştii ce cred eu?

El rânji.

— Nu prea.

— Dar oricum ai să auzi: dacă face teatru cu mine, îmi voi da seama şi îi voi spune să înceteze. Dacă nu-mi place modul cum vorbeşte cu mine, i-o voi spune pentru a înceta. Dacă mă va amenința, îl voi amenința la rândul meu.

Camera de interogatorii era mică. Conținea o măsuță lunguiață şi patru scaune, câte două de fiecare parte a mesei. Oglinda transparentă era pe zidul opus uşii. Dylan trase un scaun pentru Kate, dar el rămase în picioare aşteptând.

Carl se dovedi a fi o surpriză. Dylan îşi formase unele păreri nefavorabile despre el, dar imediat ce intră în cameră, îşi dădu seama că a greşit.

Carl era extrem de fericit s-o vadă pe Kate şi, înainte ca Dylan să-l poată opri, o îmbrățişă.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că eşti bine. Totul e din vina mea, dragă. Regret atât de mult!

Ea se eliberă repede şi făcu prezentările. Odată formalitățile terminate, se aşeză şi Carl luă loc vizavi de ea. Îşi puse mâinile pe masă şi el le apucă.

— Arăți obosit, comentă ea.

— Sunt obosit. De aceea am plecat. Am nevoie de odihnă şi reîntinerire, dar am fost aşa de îngrijorat.

Kate era amabilă.

— Te-a tulburat să afli că poliția te caută.

— Da, a fost cel mai dureros lucru. Ochii i se umplură de lacrimi. Dar nu chiar atât de dureros pentru mine ca pentru Delilah. Logodnica mea e îngrijorată în legătură cu mine, îți dai seama. Ar trebui s-o sun. Am drept la o convorbire telefonică, nu-i aşa?

Dylan trase un scaun lângă al lui Kate şi se aşeză.

— Poți să dai câte telefoane vrei. Nu eşti arestat.

— Dar suspect sunt?

— Da.

— Nu, rosti Kate în acelaşi timp.

— Depinde de ceea ce ai să-mi spui, explică Dylan.

— Trebuie să fiu arestat. Sunt responsabil pentru tot ce i s-a întâmplat lui Kate. O privi şi schiță un zâmbet slab. Ce plăcere îmi face să te văd!

— Şi mie îmi face plăcere, zise ea. Ai dori ceva de băut? O Doamne, parcă ar fi fost Isabel!

— O cafea decofeinizată ar fi minunată.

— Nu, regret, nu încă.

Dylan auzise destulă flecăreală.

— Spune-mi de ce crezi că eşti responsabil pentru cele întâmplate.

— Pentru că a fost ideea mea.

— Care idee? Vocea lui suna dur. Voia să capete câteva răspunsuri.

— A fost ideea mea să expun produsele lui Kate la recepția pe care o dădeam. Toată elita oraşului Charleston trebuia să participe. N-ar fi îndrăznit nimeni să lipsească, explică el. Şi am crezut că ar fi

o ocazie minunată să o prezint pe ea şi produsele ei.

— Să o prezinți?

— Să o lansez.

— Tot nu înțeleg.

— Deşi ştiu că asta va suna cam egocentric, dar adevărul curat e că, atunci când aprob eu un produs, atinge rapid un succes astronomic.

Avea dreptate. Într-adevăr suna egocentric.

— Asta face din tine un om foarte puternic, nu-i aşa? Poți crea sau distruge o carieră.

Carl dădu din cap.

— N-am încercat niciodată să distrug vreuna. Ar fi fost prea vulgar. Dacă nu aprob un produs sau o persoană, tac din gură.

Deci îşi folosea puterea doar spre bine? Credea oare că e un fel de Superman? Dylan îşi înăbuşi un hohot de râs.

— Şi ce anume câştigi tu din asta?

— Satisfacție, răspunse el.

— Ce poți să-mi spui despre depozit? De ce n-ai vrut ca ea să ştie că e proprietatea ta?

— Sunt doar unul dintre proprietari, îl corectă el. Dar sunt acționarul majoritar.

— Răspunde la întrebare. Dylan obosise să mai fie prevenitor. Era gata să-i spună lui Kate să plece, când Carl îl surprinse aducându-l exact unde voise el.

— Kate, draga mea, n-ai vrea, te rog, să ne laşi singuri un moment?

Ea nu voia să plece. Ar fi vrut să rămână, pentru a fi sigură că Dylan n-o să calce în picioare sentimentele lui Carl, dar ştia de asemenea că ar fi fost grosolan din partea ei să refuze.

— Da, desigur.

Când se sculă, ambii bărbați se ridicară în picioare şi Dylan îi deschise uşa. Trecând pe lângă el, îi aruncă o privire de avertisment şi-i şopti:

— Fi răbdător cu el.

Instalația de microfoane din camera de interogatorii se afla pe peretele din fața lui. Dylan hotărî să o închidă.

Carl îşi reluă locul şi făcu un gest arogant spre Dylan indicându-i să facă acelaşi lucru.

— Dacă ar şti Kate ce vreau să-ți spun, ar fi jenată, aşa că aş aprecia discreția ta. În schimb, eu voi fi total cinstit cu tine. Deci, n-am vrut să ştie că eram proprietarul depozitului, deoarece eram pe cale să i-l ofer – printr-un agent imobiliar desigur – la un preț substanțial redus, încercam să o ajut pe Kate, explică el. E o doamnă minunată şi ceea ce am văzut că i s-a întâmplat în acest ultim an mi-a rupt inima. Se afla pe calea cea bună, să ştii. Avea planuri mărețe. Era gata să-şi mute compania la Boston. Are atât de multe legături acolo! într-un an, îți garantez, compania ei ar fi devenit un gigant al industriei, în cinci ani, produsele ei ar fi fost vândute în lumea întreagă. Ar fi putut să ajungă la un succes nemaivăzut. Îşi aranjă cu grijă gulerul cămăşii albe, înainte de a continua: Acuma nu-şi va mai muta compania. Se simte responsabilă, vezi tu. Întotdeauna responsabilă față de alții. Toți ceilalți vin înaintea ei. Va rămâne în Silver

Springs, deoarece acesta e cel mai responsabil lucru ce-l poate face. O bună perioadă de timp a rămas din cauza mamei ei, acuma va sta pentru sora ei. Isabel e cea mai tânără, dar desigur ştii asta, nu-i aşa? Kate va mai rămâne aici încă cel puțin doi, poate trei ani. Mie mi-ar plăcea dacă ar

rămâne pentru totdeauna şi şi-ar extinde compania de aici. Poate pune astfel Silver Springs pe hartă! Probabil că de aici îi va lua mai mult timp pentru a atinge un succes internațional, dar sub conducerea şi cu felul ei hotărât de a fi n-am nicio îndoială că-l va obține... Dacă asta este ceea ce vrea şi ea. Realizează lucruri minunate, indiferent unde e, totuşi Kate aparține acestor locuri.

— Ce părere au avut ceilalți proprietari, în legătură cu reducerea prețului de vânzare a depozitului?

— Nu ştiu. Nu i-am întrebat. Eu dețin pachetul majoritar de acțiuni, explică el. Aşa că ceilalți fac ceea ce vreau eu. Deținem împreună mai multe blocuri şi acuma, că renovarea e pe drum şi renaşterea a început, ei ştiu că vor face avere. Silver Springs este o comunitate mică şi, pentru că oferă locuitorilor linişte şi un mediu înconjurător mai sigur, e pe cale să devină un loc preferat de locuit şi de agrement. Vrem să-i atragem în această acțiune pe afaceriştii locali, aşa că ajutorul dat lui Kate prin reducerea prețului ar fi fost privit ca un semn de bunăvoință.

— Am nevoie de numele celorlalți proprietari.

— Da, desigur.

— Deci reduceai prețul de vânzare, pentru că era o mişcare inteligentă în afaceri.

— Da, dar şi pentru că ştiam că Kate se află în jenă financiară.

Dylan se lăsă pe spate.

— A, da? Cum ai aflat asta?

Carl îşi trecu degetele pe suprafața netedă a mesei, în timp ce se gândea la întrebare.

— Nu sunt sigur cum am aflat, admise el. Cineva

mi-a spus. Da, zise el dând din cap. Cineva poate că mi-a spus şi, dacă vrei să ştii cine a fost persoana, nu pot să-mi amintesc, pentru nimic în lume. Au fost atât de multe cocktailuri şi dineuri, unde oamenii îmi împărtăşesc tot felul de lucruri confidențiale! Aud întâmplări uneori şi de la mâna a doua şi toți ştiau cât de mult o iubesc pe Kate. M-am mândrit tot timpul cu compania ei, aşa că au existat oameni care au vorbit sau au lansat zvonuri despre minunatele ei lumânări şi loțiuni de corp. Delilah a mea le adoră. Parfumurile cu semnătura ei sunt divine şi va apare unul nou în decembrie, care cred că e cel mai divin dintre toate. Se numeşte Sassy. Îşi muşcă buza inferioară pentru a-şi înăbuşi emoția.

Dylan nu interogase niciodată pe cineva asemănător lui Carl. Acesta era înclinat spre digresiune, dar Dylan era hotărât să-l țină în frâu.

— Dacă am să te rog să scrii numele celor care ştiu că eşti proprietarul depozitului…

— Imposibil, interveni Carl. Am făcut o reclamă serioasă locului. Jur că am spus la jumătate din Charleston, Silver Springs şi Savannah…

— De ce Savannah?

— Am mulți prieteni acolo, explică el. Îmi petrec o mulțime de timp la Savannah.

— Ai întâlnit vreodată un MacKenna în Savannah?

— Nu, după câte îmi aduc aminte. Kate şi surorile ei sunt singurele MacKenna pe care le cunosc, dar întâlnesc atât de mulți oameni şi nu întotdeauna le rețin numele.

— Încă n-ai explicat ce te face să crezi că eşti responsabil de exploziile care au avut loc.

— Ținând seama de circumstanțe. Am invitat-o pe

Kate pe proprietatea mea şi am insistat să-şi aducă produsele, şi *buuum,* aproape a fost ucisă. Şi, printr-un agent imobiliar, am încurajat-o să să uite la depozitul meu, şi *buuum,* a fost din nou aproape ucisă. Sunt proprietarul ambelor locuri, vezi tu. Deci eu sunt responsabil de tot. Doar că nu ştiu cum şi de ce. Sper că vei putea să descoperi tu asta.

Singurul fapt de care ar fi putut să fie vinovat Carl era că spunea tot ce ştia oricui dorea să asculte. Cineva l-a folosit pentru a culege informații.

— Care e situația ta financiară? întrebă Dylan.

— Pentru moment tristă. Incomparabil de proastă. M-am extins prea mult. Dar e ceva temporar, îl asigură el. Construiesc o galerie de artă pe proprietatea mea – care va fi magnifică atunci când va fi gata – şi mi-am îngropat tot restul banilor în acest din urmă proiect. Dar nu am nicio îndoială că rezultatul merită riscul.

Dylan era uşor surprins de candoarea lui Carl. Era un caracter neobişnuit şi plin de contradicții. Pe de o parte era pretențios şi arogant, iar pe de altă parte era sincer şi altruist. Un lucru era sigur, îşi ținea inima în palmă, pentru a fi văzută de toți, aşa că nu puteai să ai pretenții când se ajungea şi la sentimentele lui.

— Cum ai întâlnit-o pe Kate? mai întrebă Dylan. I se părea o prietenie atât de ciudată.

Carl zâmbi.

— Am întâlnit-o la spital. Cu ani în urmă. Era acolo cu mama ei, iar eu îmi vizitam sora, Susannah. Kate era încă elevă, dar deja o frumusețe. Şi aşa o prezență!

Înțelegi ce vreau să spun?

— O, da! înțelegea perfect.

— Putea să-ți accelereze bătăile inimii încă de pe atunci. Sora mea a fost cea care ne-a făcut cunoştință. Kate aştepta ca mama ei să iasă de la terapia cu raze X, iar sora mea aştepta să între, aşa că au început să discute. Curând au devenit prietene bune. Susannah era cu doi ani mai mică decât Kate, se gândi el să adauge. Kate i-a povestit despre lumânările pe care le făcea cu tot felul de parfumuri ciudate şi a rugat-o pe Susannah să-şi spună părerea în legătură cu ele. Sora mea a fost foarte emoționată. Kate o făcea să se simtă o persoană importantă! Susannah era bolnavă de câtăva vreme – intra şi ieşea din spital atât de des, încât ea îl numea căminul ei din afara căminului. La această amintire, făcu o pauză zâmbind melancolic. Mama lui Kate tocmai trecea printr-o regresie a bolii, Kate nu mai avea nevoie să meargă la spital, dar niciodată n-a uitat-o pe Susannah. O vizita des şi, chiar după ce a intrat la liceu, Kate şi-a făcut o datorie de onoare să treacă pe la ea când venea acasă în vacanță. Şi, indiferent unde se afla, în fiecare săptămână, îi trimitea lui Susannah câte ceva. O lumânare, o loțiune specială, o floare… Un dar care să-i spună că n-a uitat-o. De fiecare dată când Kate începea să lucreze la un nou produs, o suna pentru a obține şi implicarea ei. Ştiu că ea nu avea nevoie în mod real de părerea lui Susannah, totuşi o ruga să i-o dea. I-a oferit lui Susannah ceva la care să se gândească şi să aştepte, în special în ultimile zile, când era atât de slăbită. Vocea lui Carl se frânse când adăugă: Am pierdut-o pe Susannah în septembrie. Dar Kate, draga de ea, draga mea Kate, încă n-a uitat-o. Mi-a mărturisit că vrea să facă ceva special în memoria ei aşa că a inventat un

parfum nou, căruia îi va da numele surorii mele. O chema Susannah, dar noi îi spuneam Sassy.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

Dylan n-avea de gând s-o lase pe Kate să între în clădirea Smith şi Wesson pentru a semna hârtiile, până ce nu s-ar fi convins că va fi în siguranță. Stabilirea tuturor amănuntelor şi coordonarea măsurilor de securitate împreună cu Nate, Departamentul de poliție Charleston, FBI şi Departamentul de poliție Savannah, nu numai că ar fi necesitat timp, dar ar fi fost şi un coşmar logistic. Şi însemna că întrunirea de la ora trei din această după-amiază ar fi trebuit în mod clar să fie reprogramată.

O soluție ar fi fost ca avocatul să-i aducă el hârtiile lui Kate. Postul de poliție Silver Springs ar fi fost un bun loc de întâlnire, şi oriunde în altă parte ar fi fost acceptabil, în afară de centrul oraşului Savannah şi în apropierea fraților MacKenna.

Din păcate însă, locul întrunirii nu putea fi schimbat. Când Dylan l-a prins pe Anderson la telefon şi i-a sugerat alte aranjamente, avocatul s-a scuzat foarte mult, dar i-a explicat că nu e posibilă nicio schimbare a locului.

— Trebuie să urmez instrucțiunile lui Compton MacKenna. A insistat ca întrunirea să aibă loc la firma Smith şi Wesson. I-a plăcut să pună la punct personal fiecare amănunt al acestei afaceri. A semnat noul testament în sala de conferințe de la etajul doi şi acolo e locul unde a vrut să aibă loc şi transferul averii sale. A mers atât de departe, încât a stabilit chiar modul de desfăşurare. Kate trebuie

întâi să-i asculte pe consilierii şi contabilii lui, care îi vor explica cum şi-a adunat averea şi, după ce termină ei, poate să semneze hârtiile.

— Asta e o condiție obligatorie?

— Mă tem că da.

— Care a fost motivul că a stabilit totul?

— Au fost mai multe motive, răspunse Anderson. Se aştepta ca în viitor Kate să-i păşească pe urme şi deci, consilierii lui să o îndrume în luarea hotărârilor viitoare, care să-i mărească averea. Totuşi, în testament nu există condiția ca ea să continue să-i folosească tot pe ei şi, în calitate de avocat al ei, i-aş recomanda cu putere să concedieze echipa. Înainte ca Dylan să poată întreba de ce, Anderson continuă: De asemenea, Compton a vrut s-o impresioneze, să se laude, dacă vrei. În mintea lui, Kate era un cirac extraordinar, ciracul lui.

— Ei nu i-ar plăcea să audă asta.

— Deşi am petrecut destul de puțin timp cu ea, mi-am dat totuşi seama că nu seamănă absolut deloc cu Compton… Sau cu consilierii lui, adăugă el.

— Nu crezi că cineva care intenționa să dea atât de mulți bani unei persoane, ar fi trebuit să o cunoască mai întâi? aprecie Dylan.

— I-am spus şi eu asta acum câteva luni, dar a fost indignat de sugestie. Considera că investigațiile întreprinse de el i-au adus la cunoştință tot ce avea nevoie să ştie despre Kate şi surorile ei. Era foarte retras la vremea aceea – presupun că cineva ar putea să-l numească excentric. Avea dificultăți în stabilirea oricărui fel de relație personală. Cred că, doar atâta timp cât îşi menținea tranzacțiile la nivel de afaceri, putea să fie stăpân pe ele. Am fost avocatul lui în ultimii şapte ani şi 1am considerat

extraordinar de inflexibil. Prefera să acționeze prin colaboratorii lui financiari.

— Câți sunt?

— Şase în total, răspunse el. Patru consilieri şi doi contabili. Am dat deja numele lor detectivului Hallinger.

În timp ce vorbea la celular cu Anderson, Dylan se plimba în sus şi în jos prin postul de poliție. Uşa spre holul principal era deschisă. Camera unde se afla era mică şi mobilată cu o sofa tapisată cu piele sintetică şi un automat pentru apă minerală. Dylan se scotoci prin buzunare după câteva monezi, în timp ce continua discuția. ÎI, rugă pe avocat să-i transmită prin e-mail numele şi numerele de telefon ale celor şase, pentru a putea face şi el o investigație. Doar ca să se asigure. Cine ştie, poate va descoperi ceva omis de Nate. Puțin probabil… Totuşi…

— Compton poate controla din mormânt şi ora întrunirii, sau aceasta ar putea fi reprogramată? întrebă el, apoi repede răspunse tot el: Trebuie reprogramată! Pur şi simplu nu e posibil să aibă loc în după-amiaza asta.

— Înțeleg, răspunse Anderson. În legătură cu data, Campton a fost mai flexibil. A realizat că oamenii pot să se îmbolnăvească, sau că pot interveni urgențe. Cred că singurul motiv pentru care a vrut ca întrunirea să fie programată la două zile după moartea lui, a fost ca să se asigure că, toți consilierii şi contabilii lui vor fi în Savannah în timpul funeraliilor. Era modul lui de a se asigura că va participa şi altcineva în afară de mine. Ce spui de mâine seară la ora şapte? Ar fi convenabil pentru Kate? apoi adăugă: Sau poimâine? Ceilalți vin din

afara oraşului. Deci vor sta în Savannah cât timp e nevoie. Dar, ştii, cu cât mai repede sunt semnate hârtiile astea, cu atât va fi mai bine pentru liniştea tuturor.

Şi cu atât mai multe şanse de supraviețuire pentru ea, gândi Dylan.

— Pe cine trebuie să anunți?

— Pe cine îmi vei spune.

— Ce spui de anunțarea fraților MacKenna? Ai zis că trebuie să fie invitați? Nu-i aşa?

— Când voi afla data, îi voi chema la telefon, deşi mă îndoiesc să se arate vreunul.

— De ce a vrut Compton să participe şi ei?

— Nu mi-a spus, dar cred că din răutate. Poate că voia să le treacă astfel pe la nas ce au pierdut.

— Să încercăm mâine la şapte şi dacă nu voi putea atunci, te sun să reprogramezi din nou.

Dylan realiză că a luat hotărârea fără a o întreba pe Kate. Trebuia să discute cu ea toate planurile şi să-i obțină aprobarea.

Deconectă telefonul, apoi derulă restul mesajelor primite. Nate îl sunase de patru ori încercând să-l găsească. Cu fiecare mesaj devenise din ce în ce mai furios. Dylan înțelegea de ce. Nate se simțea responsabil de siguranța lui Kate şi faptul că nu ştia unde se află era normal să-l înfurie. Lui Dylan nu-i păsa în mod deosebit că era furios. Cu cât mai puțini oameni îi cunoşteau destinațiile, cu atât mai bine.

Dar ştia că nu putea să-l mai evite pe Nate multă vreme. Scoase din automat două doze cu apă minerală, desfăcu una şi luă o înghițitură. Apoi îl sună pe Nate.

Şi dădu peste vocea lui imprimată.

— În regulă, deci te-am chemat şi eu. Sună-mă pe celular.

Asta precis că-l va înnebuni, reflectă Dylan.

Kate se afla în biroul şefului. Dylan hotărî că avusese suficient timp să vorbească cu Drummond despre problema nevăstuicii şi coborî pentru a li se alătura.

Ea tocmai îşi băga hârtiile în servietă când intră el şi îi întinse cealaltă doză cu apă minerală. Drummond făcea nişte note pe carnetul lui de notițe.

— Mă ocup eu de asta, promise el. Îl privi pe Dylan şi adăugă: Kate vrea să stea la noapte acasă la ea. Cred că am putea rezolva. Nu-i aşa? Pot să pun câțiva oameni să controleze casa şi alți doi să patruleze pe stradă. Locuieşte într-o fundătură, asta va face treaba mult mai uşoară.

— Tu i-ai sugerat asta? o întrebă Dylan acuzator pe

Kate.

— Am menționat că aş dori să pot dormi în propriul meu pat, la noapte.

— Ai făcut ceva mai mult decât mi-ai menționat, o contrazise şeful. M-ai rugat într-una să-l determin pe

Dylan să fie de acord.

Ea îşi închise servieta şi o puse pe podea.

— Nu te-am rugat, sublinie apoi şi întorcându-se spre Dylan întrebă: Ai ştiut că şeful Drummond a fost detectiv în Los Angeles? S-a retras după douăzeci de ani de serviciu şi s-a mutat aici, deoarece acolo îl obosea traficul.

— Cred că încearcă să te convingă că am calificarea necesară pentru treaba pe care mi-a

încredințat-o.

— Am mai vorbit deja, Kate, răspunse Dylan. El ştie totul despre palmaresul meu şi eu ştiu o cantitate considerabilă despre al lui. Cred că şeful îşi dă seama cât de mult îi respect experiența.

Ea se ridică în picioare.

— Aşa că acuma pot să mă duc acasă.

— Aşează-te imediat la loc, îi porunci şeful. Nu te duci nicăieri, până ce casa n-a fost bine cercetată. Şi strada, se gândi el să adauge. Avocatul îi va aduce lui Kate aici hârtiile pentru semnare?

Dylan îi vorbise mai înainte despre această eventualitate.

— Nu. E ceva ce nu se poate negocia. Dacă Kate e de acord, vom încerca mâine seară la ora şapte. Asta ne dă suficient timp să ne organizăm.

— În Savannah? întrebă şeful.

— Da.

— Destul de rău! Atunci îi veți avea pe toți pe cap, în afară de mine.

— Pe toți? întrebă ea.

— Savannah se află în alt stat, îi aminti el. Apoi; FBI nu va accepta să rămână pe dinafară. Acesta ar trebui să fie de fapt cazul lor. După care, va dori să se implice şi Departamentul de poliție Charleston. Prima explozie a avut loc sub jurisdicția lor. Şi va trebui să includeți şi Departamentul de poliție Savannah, mai ales dacă credeți că s-ar putea întâmpla ceva.

— Poliția din Savannah? De ce vrei să-i implici şi pe ei?

— Pentru că vă veți afla în ograda lor, zise şeful. Îl privi pe Dylan şi adăugă: îți dai seama cum s-ar simți dacă s-ar trage un foc de armă, sau ceva ar fi

aruncat în aer, şi ei n-ar fi fost anunțați.

Dylan dădu din cap.

— Nu vom mai termina niciodată.

Probabil glumeau… nu-i aşa? Dacă toată această lume va lua parte, nu vă exista suficient loc în toată clădirea Smith şi Wesson.

Apoi o mai izbi ceva. Dacă vor fi focuri de armă sau bombe – ceea ce pare să fie arma preferată pentru distrugerea ei – cineva dintre toți aceşti oameni poate să fie ucis.

— Nu, rosti fără a mai sta pe gânduri. Nu vreau să vină nimeni cu mine la Savannah. Mă duc singură.

— Te las să te ocupi tu de asta, i se adresă şeful lui Dylan împingându-şi scaunul. Eu am alte treburi.

După ce Drummond plecă, Dylan se aplecă peste birou aşteptând ca ea să se explice.

La rândul ei, aştepta ca el să o contrazică. Dar când văzu că a rămas tăcut, întrebă:

— Ai auzit ce-am spus?

— Am auzit.

— Şi? se încruntă ea.

Ce a făcut-o să acționeze aşa?

— Sigur, răspunse el, dacă tu vrei să mergi singură, poți merge singură.

Imediat deveni suspicioasă. Era mult prea uşor.

— Mulțumesc.

— Cum intenționezi să ajungi acolo?

— Cu maşina.

— Dar maşina ta n-a fost aruncată în aer?

Cum de am putut să uit asta?

— N-am să conduc maşina mea.

— Cred şi eu.

— O să împrumut o maşină.

— Kate, despre ce e vorba?

Despre tine, paiață mare ce eşti! Despre tine e vorba. Poți fi ucis. O, Doamne, nici măcar nu putea să se gândească la asta. Şi ce să mai spun de ceilalți detectivi şi polițişti? Toți pot muri într-un booom teribil! Dădu din cap, făcându-l să înțeleagă că nu dorea să se explice.

El se prefăcu că nu înțelege aluzia.

— Despre ce este vorba? repetă el.

Ea cedă.

— Pur şi simplu m-a izbit realitatea. Ar putea muri oameni protejându-mă pe mine…

Lacrimile îi umplură ochii. Dylan probabil că le văzuse, deoarece o ridică în picioare şi o îmbrățişă:

— E în regulă. Eşti doar depăşită de situație.

— Cred că da, acceptă ea. Se aştepta să-i spună câteva cuvinte de reconfortare, să spună ceva, orice, care să o facă să se simtă mai bine.

Dar el nu părea că intenționează să facă mai mult decât să o țină în brațe şi după o clipă şi ea realiză că de fapt de asta avea realmente nevoie.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

Kate îşi ridică obrazul de pe pieptul lui Dylan.

— Ce spui de Carl?

— Adică ce?

Ea se depărtă puțin de el.

— Eşti convins că nu are nicio legătură cu nimic din toate astea?

— Da, sunt convins.

— Atunci poate să se ducă acasă?

— Nu, nu încă. Înainte, va trebui să convingă şi alte persoane.

O oră mai târziu, doi agenți FBI şi încă un detectiv din Departamentul de poliție Charleston, care îl ajutau pe Nate, sosiră la postul de poliție şi preluară interogatoriul lui Carl. După ce s-a terminat, îl lăsară să se ducă acasă. O sărută pe Kate pe obraz, îi strânse mâna şi şopti:

— Curaj, draga mea.

Apoi o chestionară pe ea. Era obosită să trebuiască să reproducă din nou fiecare detaliu, începând cu prima explozie, dar totuşi cooperă şi răspunse la fiecare întrebare, cât de amănunțit putu. Când ei ajunseră să-şi termine toate întrebările, era ajunsese să-şi piardă răbdarea.

Drummond sosi să o ia.

— Vino, Kate. E timpul să mergi acasă. A fost cercetată din pod până în pivniță şi e totul în regulă.

— Unde e Dylan?

— Te aşteaptă în spate.

Ea îşi luă geanta şi servieta din biroul lui şi îl urmă spre uşa din spate.

El îi puse mâna pe umăr:

— O să treci prin toate astea foarte bine, zise el. Dacă n-ar fi fost sigură de bunele lui intenții, s-ar fi gândit că ordinul lui brusc urmărea să o pedepsească. Voi veni şi eu mai târziu cu cina, mai adăugă el.

— N-ar trebui să te ocupi şi de treaba asta...

— Ba da. M-am uitat în frigiderul tău. Aduc eu ceva, zise el curtenitor.

Când ajunse acasă şi se uită în frigider, fu încântată că n-a protestat mai mult. Realmente nu avea nimic de mâncare. Şi stomacul deja îi bolborosea. Nici ea nici Dylan nu mâncaseră nimic de la micul dejun şi era trecut de şase.

— Timpul zboară chiar şi când nu te distrezi, remarcă ea intrând în holul principal.

Dylan o urmări în sus pe scări cărând bagajele.

— Chiar nu te-ai distrat deloc? Bănuiesc că va trebui să facem ceva în legătură cu asta.

N-o întrebă dacă voia să împartă patul cu el. Îşi puse geanta în camera de oaspeți, iar geanta ei i-o lăsă pe pat.

La rândul ei, nici ea n-avea intenția să-i ceară să se culce cu ea. Categoric nu! Intră în baie, încuie uşa şi făcu un duş lung, sperând să o revigoreze.

Dar n-a ajutat-o prea mult. Îşi puse perechea favorită de blugi vechi şi un tricou şi de abia atunci se simți puțin mai bine. Îşi perie părul şi coborî.

Dylan se afla în curtea din spate vorbind cu un ofițer de poliție. Îl privi de la fereastra bucătăriei, în timp ce mesteca un beţigaş veşted de ţelină. Pare obosit, gândi ea. Şi minunat. În mod cert părea că trece peste greutăți mai bine decât ea. Erau momente când se simțea că e gata să se prăbuşească.

Nedorind ca el să o surprindă că-l priveşte, se forță să plece de la fereastră. Ascultă mesajele de pe telefonul fix. Cele mai multe dintre ele erau pentru Isabel, dar niciuna nu era importantă.

Se simțea prost dispusă şi agitată. Scoase din cămară o pungă de chipsuri şi o puse la loc fără să o desfacă.

Ştia ce nu e în regulă cu ea. Dylan. Oare cât de mult timp îmi va trebui să încetez să-l mai iubesc, se întrebă ea. Oare ar fi posibil, sau sunt condamnată să trăiesc cu această durere tot restul vieții? Nu era nimeni pe care să-l acuze de nefericirea ei, în afară de ea însăşi. Ştiuse de la bun

început în ce se băga – le iubea şi le lăsa. Şi nu se scuza deloc pentru felul în care trăia. Era ceea ce era!

Şi ea, la rândul ei, era ceea ce era – o idioată absolută, pentru că se îndrăgostise de el.

În noaptea asta sunt în mod categoric melancolică, hotărî ea. Stresul o adusese la limită. Foarte bine, asta era! Stresul. "Şi sentimentul de totală lipsă de ajutor.

Se auzi soneria de la intrare şi fu silită să înceteze să-şi mai plângă de milă. Îşi dădu seama că era Drummond cu cina şi deodată deveni de-a dreptul hămesită. Totuşi, nu era Drummond. Era Nate şi, când ea deschise uşa, el fu uimit s-o vadă.

Apoi îşi reveni repede.

— Ce faci deschizând uşa asta? întrebă el.

Privirea lui cruntă o făcu să se dea înapoi.

— Ai sunat la uşă. Să răspund mi s-a părut cel mai indicat lucru. Intră, te rog.

— Eşti singură aici? întrebă el în timp ce trecea ca o furtună pe lângă ea. Ce naiba se întâmplă cu tine? Nu ştii că cineva încearcă să te ucidă? Sau nu-ți pasă?

— Ştiu şi într-adevăr îmi pasă, răspunse ea cu blândețe. Te rog, încetează să mai strigi la mine. Îmi țiuie urechile.

Trase adânc aer în piept, înainte de a continua:

— Trebuie să țip la cineva. Unde e Dylan?

— În grădina din spate. Există tot felul de reprezentanți, atât în față cât şi în spate, îl informă ea. Aşa că era foarte normal ca eu să pot deschide uşa.

— Nu de asta sunt eu furios, se repezi el.

Ea îl urmă în bucătărie.

— Atunci, de ce?

— Pentru că n-am ştiut unde dracu' ai fost noaptea trecută. Nu e bine, continuă el să o repeadă. Voi doi pur şi simplu… evaporați. Dacă aş fi avut vreo informație vitală? Ce ar fi fost? Dylan nu răspundea la celularul lui şi nici tu la al tău… ce naiba se întâmplă cu el? Ştia foarte bine ce trebuie să facă. Unde e?

Nate era înfuriat…

— Tocmai ți-am spus, răspunse ea.

— Mai spune-mi odată, ceru el.

— În grădina din spate. Du-te la el.

— Să nu îndrăzneşti să mai deschizi uşa aia din față. M-ai înțeles?

Nu aşteptă răspunsul, smulse uşa bucătăriei deschizând-o şi ieşi afară. Uşa se izbi închizându-se în spatele lui.

Tocmai şi-a ratat invitația la cină, gândi ea. *Cum îndrăzneşte să țipe la mine? Nu sunt un copil, pe care să-l poată dojeni.*

Are totuşi dreptate, admise ea şovăind. Trebuia să-i fi comunicat unde ne-am dus. Dar n-a fost ceva intenționat; nu încercau să se ascundă de el. Nici ei nu fuseseră siguri unde îşi vor petrece noaptea şi după ce au intrat în hotel, un fapt a dus la altul şi au devenit foarte ocupați.

O, ce scuză grozavă! Regretăm că nu te-am sunat. Eram prea ocupați să facem sex. Nate ar fi înțeles. Categoric ar fi înțeles.

Şeful sosi câteva minute mai târziu, cu destule alimente pentru a hrăni jumătate din oraş.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el în timp ce punea pungile pe masa de bucătărie şi privi afară pe fereastră. Pare că Hallinger îi face viața amară lui

Dylan.

Kate explică repede.

Şeful privi din nou pe fereastră.

— Dylan nu pare să regrete prea mult. De fapt procedează la fel. Ridicând din umeri, adăugă: Se descurcă ei. Hai să mâncăm!

Şeful avea dreptate; până la urmă rezolvară disputa. Nate nu mai întrebă dacă poate rămâne la cină. Pur şi simplu apucă o farfurie şi se servi.

— Într-o oră voi aduce aici câțiva oameni, ca să te eliberez pe tine şefule, se oferi el.

— Niciun motiv să faci asta, replică Drummond. Am aranjat tot. Ai destulă treabă să pui totul la punct pentru întrunirea de mâine.

— E sigur? întrebă Nate. Semnează mâine hârtiile? Nicio schimbare?

— Mâine seară la ora şapte, doar dacă nu schimbi tu programul, zise Dylan. Tocmai am discutat asta în curtea din spate.

— Am să verific. Nimeni nu va mai dispărea din ochii mei. Ai priceput?

— Trebuie să laşi ca totul să meargă mai departe.

— Iar tu trebuie… Începu Nate.

Drummond ridică mâna pentru a-i opri.

— Destul! Kate are nevoie de tot ajutorul pe care-l poate obține, aşa că încetați să vă mai ciondăniți şi respectați programul.

Nate dădu din cap.

— Da, domnule.

În timp ce mâncau, cei trei bărbați trecură din nou în revistă strategia de a doua zi.

— Ce ai aflat în legătură cu videocaseta? îl întrebă Dylan pe Nate. Ai vreo idee cine a filmat-o?

— Nu. Ştim doar că aceasta şi plicul cu fotografii

au fost livrate de un curier biroului lui Anderson Smith. El a declarat că nimeni de la el n-a ştiut că această casetă există, până ce instrucțiunile lui Compton MacKenna n-au ajuns pe biroul lui.

— Cineva a ştiut de ea, insistă Dylan. Când Compton se adresa camerei de luat vederi, îşi arunca privirea destul de des dincolo de ea. În mod evident, se mai afla cineva în cameră. Ce spui de servitori, de salariați?

— Nu, nu s-a găsit nimeni care să fi ştiut ceva de casetă.

Dylan îşi aruncă privirea spre Kate, ai cărei ochi erau pe jumătate închişi.

— Kate, de ce nu te duci sus să te culci, sugeră el. Suntem şi noi aproape gata.

Era fericită să le facă această favoare. Fusese o zi foarte lungă. În timp ce-şi punea pijamaua îi putea auzi pe bărbați discutând şi câteva minute mai târziu, Nate şi Drummond plecară.

Era obosită, dar hotărî să o sune pe Isabel, pentru un mic control, înainte de a se băga în pat. Sora ei o surprinse răspunzându-i imediat. Kate o salută şi alt cuvânt nu mai putu să scoată, timp de aproximativ cincisprezece minute. Isabel trebuie că-şi închipuia că citirea testamentului s-a transformat într-un mare nimic, deoarece nici n-o întrebă pe Kate despre el. Viața ei socială părea să fie singurul lucru care o interesa şi despre care vorbea şi Kate trebui să-i amintească că, totuşi, se afla acolo la studii. Însă se simțea uşurată, pentru că Isabel era fericită… Şi, în siguranță.

— Ai mai aflat ceva despre Reece Crowell? o întrebă Kate.

— Probabil că e tot în Europa, dar nu-ți fie teamă.

Dacă vine înapoi şi începe din nou să mă plictisească, îl pun eu la punct, răspunse Isabel apoi se orientă din nou spre nişte teme mai apropiate ei.

În timp ce Kate o asculta pe Isabel descriindu-l pe un tânăr care stătea lângă ea la cursurile de sociologie, interveni pe fir altă convorbire. Gândind că poate sunt informații importante, Kate îi reteză lui Isabel vorbăria:

— Isabel. Mă sună cineva. Trebuie să termin discuția cu tine. Ai mare grijă, în regulă?

Când se conectă la cealaltă linie, fu surprinsă de vocea pe care o auzi:

— Kate, la telefon Vanessa MacKenna.

Ezită cu răspunsul, nesigură de cum ar trebui să reacționeze. După o pauză penibilă, zise:

— Bună, Vanessa, ce pot să fac pentru tine?

La începutul conversației Vanessa fu puțin cam rece, dar îşi reveni repede devenind de-a dreptul amabilă:

— M-a sunat Anderson şi mi-a spus ce mult te-ai bucurat să primeşti fotografiile acelea ale tatălui tău. M-a rugat dacă nu m-ar deranja să mă mai uit prin casa lui Compton – sau mai curând casa mea – şi să văd dacă n-ar mai fi şi altele. Podul e plin de cutii şi am hotărât că ar fi cazul să încep să fac curat. Am avut mare noroc, pentru că am găsit o cutie plină de lucruri, ce cred că au aparținut tatălui tău. Erau fotografii, dar şi trofee şi hârtii de la şcoală, pecum şi câteva cârduri. Le-am împachetat pe toate şi ți le trimit, sau poate le las la biroul lui Anderson dacă vrei. Şi o să continui să mai caut şi altele, promise ea. Acuma stau în casa asta, pentru că Bryce a fost internat din nou la spital aseară şi stând aici drumul e mai scurt până la el. Ştii, ai

putea să vii şi tu să vezi acest loc vechi… Dacă te interesează. Mi-ar plăcea să-ți arăt casa.

— Da, şi mie mi-ar plăcea să o văd cândva, răspunse ea.

— Spune-mi doar când îți convine. Poate săptămâna viitoare, sau cealaltă? Mi-ar face plăcere să ajung să te cunosc, Kate. Pari atât de… Diferită de Bryce şi de frații lui, reconfortant de diferită.

După ce se termină conversația şi puse receptorul la loc, Kate simți o urmă de vinovăție. Nu o întrebase pe Vanessa cât de serioasă e situația lui Bryce, apoi însă realiză că să-şi exprime simpatia sau interesul ar fi fost o ipocrizie.

Dylan intră în dormitor în timp ce ea încă mai stătea cu picioarele încrucişate în vârful patului, cu telefonul în mână.

— Tocmai am primit un telefon de la Vanessa MacKenna, îl anunță ea. M-a invitat să vizitez casa lui Compton. Spunea că ar mai avea şi alte lucruri ce au aparținut tatălui meu.

Dylan se opri la picioarele patului şi se încruntă:

— Nu te duci nicăieri în apropierea casei aceleia, sau a oricărei alteia din Savannah, până ce nu-l prindem pe cel care a vrut să te ucidă, porunci el.

— Nu, sigur că nu, îl asigură ea. Nu era dispusă să mai fie dăscălită. Fusese suficient de tensionată într-o singură zi, încât să-i ajungă pentru o viață întreagă, aşa că schimbă subiectul privind bombele, ucigaşii şi banii. Am vorbit şi cu Isabel, reluă ea. Pare fericită. Nu i-am spus că eşti aici. N-am vrut să ştie… ştii tu…

— Ce să ştie? o îndemnă el.

— I-am spus că totul e bine. Dacă ar afla că eşti aici, ar începe să pună întrebări. Ce faci?

— Ce ți se pare că fac? îmi scot hain ele şi mă duc să fac un duş.

— Există un duş şi în baia pentru oaspeți…

Când el închise uşa băii, încetă să mai vorbească. O secundă mai târziu auzi duşul.

Ar fi putut să fie mai dârză şi să-l trimită să doarmă în camera de oaspeți, dar n-a vrut şi tocmai asta era problema. În inima ei, ştia că e gata să-l atace, imediat ce va deschide uşa aia.

— Am nevoie de ajutor, murmură ea. Era de-a dreptul dezgustată de ea însăşi. Desfăcu cuverturile şi se întinse în pat. E numai vina lui Jordan, hotărî ea. Jordan l-a trimis pe Dylan şi ştia O, da, ştia ce se putea întâmpla!

Kate se rostogoli pe o parte şi ridică din nou receptorul. Jordan nu putea să o evite o veşnicie, aşa că hotărî să-i lase un mesaj care să o provoace să o sune.

Îi răspunse automatul. Kate aşteptă semnalul, apoi începu:

— Îmi închipui că ar trebui să ştii că eu… Se opri brusc. Ce se întâmpla dacă ascultă altcineva mesajul şi aude cum îi spune că s-a culcat cu Dylan? N-are importanță… Adăugă.

Era gata să închidă telefonul, când auzi pe cineva rostind:

— Ce ar trebui să ştie?

Era vocea unui bărbat.

— Cine e la telefon?

— Michael Buchanan. Kate, tu eşti?

Mulțumi lui Dumnezeu că bunul simț îi revenise la timp.

— Ce faci la Boston?

— Sunt gata de plecare. Am sosit mai de mult şi

voi rămâne cu Jordan până în weekend-ul următor. Apoi mă duc la Nathan's Bay. Până atunci, mami şi tati vor ajunge şi ei acasă. Michael tocmai absolvise la Annapolis şi încerca să devină SEAL în marină. Era un adevărat îndrăzneț şi dintre toți frații Buchanan cel mai competitiv. Când vii înapoi la Boston? o întrebă el. Vreau să-mi iau revanşa.

— De ce? Doar ultima dată ai pierdut.

Râsul lui semăna leit cu al lui Dylan.

— Vom vedea noi!

— Ştii că Dylan e aici?

— Da. Jordan mi-a spus că te ajută într-o mică problemă.

O mică problemă?!?

— Da, e adevărat.

Mai discutară încă un minut. Ea îi promise să-i spună lui Dylan că e acasă, iar Michael îi promise să o convingă pe Jordan să o sune.

Tocmai închidea telefonul când Dylan ieşi din baie. Îşi puse şortul kaki şi coborî, pentru a controla şi a se asigura că ofițerii de poliție se aflau acolo unde se presupunea că trebuie să fie. Kate reflectă că această obsesie devenise aproape un viciu.

Nu reveni sus foarte multă vreme. Kate încercă să adoarmă, dar mintea nu putea să i se odihnească. Continua să se gândească la „mica" ei problemă, încercând să-şi imagineze cine încerca să o ucidă. Probabil că unul din frații MacKenna, dar care? Poate toți. N-ar fi asta ceva? Şi Vanessa putea să între în calcul. În acest moment, totul părea posibil.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

Kate se zvârcoli şi se răsuci, un timp ce păru să fi

durat ore întregi, când în sfârşit Dylan veni în pat. Era trecut bine de miezul nopții.

Nici n-o întrebă dacă se poate culca cu ea. Pur şi simplu îşi scoase şortul şi se strecură alături. E incredibil de sigur pe el, îşi zise ea şi tocmai era gata să i-o spună, când el o luă în brațe.

— Eşti trează, Gogonea?

— Sunt prea nervoasă în privința zilei de mâine pentru a putea dormi.

— Bine, zise el. Îi ridică părul de pe ceafă şi începu să-i crănțăne pielea delicată.

Fu străbătută de fiori din cap până în picioare şi se întoarse spre el.

— Ce anume e bine? întrebă cu răsuflarea tăiată.

— E bine, pentru că nu voiam să fie nevoie să te trezesc, pentru a face dragoste cu tine.

Probabil că i-a spus şi altceva; nu-şi mai amintea. Felul cum o atingeați capta întreaga atenție, aşa că, să formuleze un gând coerent deveni pur şi simplu imposibil.

Felul de a face dragoste fu diferit în această noapte: mai pasionat, mult mai intens. Şi după ce în sfârşit amândoi atinseră apogeul, el continuă să o țină în brațe şi să o mângâie pe spate. Bărbia lui se odihnea pe vârful capului ei şi o mai sărută încă multă vreme.

Dar imediat ce ceața pasiunii se risipi, ea se simți mizerabil. Voia să-i spună şi lui cum se simte, dar nu putea. De ce? Din cauză că cel mai rapid mod de a-l face să dispară, ar fi să admită că voia să rămână cu el pentru totdeauna.

Dorea din tot sufletul împlinirea acestui vis imposibil. Cum ar fi răspuns, dacă i-ar fi spus că-l vrea pentru totdeauna? Probabil că ar fi leşinat

peste ea. Ajunse chiar să reuşească să zâmbească, gândindu-se în ce stare de nebunie l-ar fi adus aceste câteva cuvinţele.

Era bine că avea cunoştinţe de resuscitare!

Dylan se întoarse pe spate şi se uită în tavan.

— Kate, de ce vrei să obţii un împrumut? Ai spus că asta e ceea ce intenţionezi să faci. Glumeai?

— Nu, am fost cât se poate de serioasă. Am nevoie de un împrumut, pentru a achita un împrumut. E o soluţie temporară, dar care îmi va oferi puţin timp de manevră.

— Ştii că, imediat ce vei semna mâine hârtiile alea, vei deveni milionară, nu-i aşa?

— Da, ştiu, răspunse ea. Dar nu pentru mult timp. Când am să merg la bancă pentru a completa cererea de împrumut, voi înregistra milioanele drept garanţie… O garanţie temporară, sublinie ea.

El căscă.

— Probabil că-şi vor închipui că eşti nebună.

Ea se cuibări lângă el şi murmură:

— Poate că sunt.

Nu-şi imaginã că o preocupa prea mult reputaţia stării ei mentale, pentru că în mai puţin de un minut adormise. Dylan trase cearşaful peste ei şi încercă să-şi limpezească mintea, pentru a adormi şi el. Dar se dovedi ceva imposibil. Nu se putea opri să nu se gândească la ziua de mâine şi la tot ce ar fi putut să meargă prost.

În noaptea aceea Kate dormi adânc, dar, când coborî din pat dimineaţa următoare, nu se simţea deloc odihnită. Se temea atât de mult de ziua ce o aştepta! Pentru numele cerului, spera ca niciunul din familia MacKenna să nu vină la întrunire. Bryce era probabil tot în spital şi se simţi puţin ruşinată,

când constată că spera să nu i se fi dat încă drumul acasă. Roger şi Ewan rămâneau grija cea mare. Nu credea să aibă suficientă putere să se mai confrunte odată cu vulgaritatea lor şi, dacă începeau să-i calomnieze mama, nu ştia de ce ar putea fi în stare.

Dylan coborâse deja la bucătărie şi vorbea cu cineva. I se păru că aude vocea şefului Drummond, dar nu era sigură.

Ora nouă. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Nu dormise niciodată atât de târziu dimineața. Dar nu am niciun motiv să mă grăbesc, hotărî ea. Întrunirea de la biroul lui Anderson nu va avea loc decât diseară la ora şapte, astfel realiză că ea şi Dylan nu vor pleca din Silver Springs până cam pe la mijlocul după-amiezei.

Anderson nu se va înapoia de la funeralii până cel mai devreme la ora cinci, poate chiar mai târziu. Dintr-un motiv necunoscut, Compton MacKenna insistase ca funeraliile să înceapă exact la ora două după-amiază. Întocmise chiar un program al „evenimentului", inclusiv numele participanților care dorea să vorbească despre el. Kate se întrebă dacă Compton nu-şi redactase şi necrologul.

Tot la bătrânul acela nebun se gândi şi în timp ce făcea duş şi se îmbrăca pentru călătorie. Şi, în caz că trebuia să rămână peste noapte în Savannah, îşi împachetă din nou obiectele de noapte.

Cără apoi geanta jos, o lăsă în holul mare şi intră în bucătărie.

— Bună dimineața, salută ea.

Dylan se ştergea pe mâini. Îşi aruncă prosopul pe umăr şi se îndreptă spre ea. O sărută cu o reală plăcere şi când se retrase, păru încântat de reacția ei. Pur şi simplu roşise.

Trase un scaun de sub masă, o sărută din nou, dar de data aceasta mai superficial, lucru pentru care nu era deloc pregătită, apoi blând o forță să se aşeze.

— Ce vrei la micul dejun? întrebă el. Îl pregătesc eu pentru tine.

— Pâine prăjită ar fi minunat. Cu cine vorbeai? Am crezut că-l aud pe şeful Drummond.

— Şi chiar l-ai auzit, răspunse el. Tocmai a plecat. Pâine albă sau graham?

— Pot să-mi pregătesc şi singură micul dejun.

— O să primeşti graham.

Nici n-o mai întrebă dacă vrea suc de portocale. Îi turnă un pahar şi-l puse pe masă în fața ei.

— Imediat ce termini de mâncat, trebuie să pornim.

Se sprijinea cu spatele de masa de bucătărie din fața ei, cu o gleznă încrucişată peste cealaltă, arătând absolut splendid. Se simțea copleşită de prezența lui.

Pâinea sări din aparat.

— Iat-o.

O puse pe o farfurie şi i-o întinse. În mod clar, gătitul nu era unul din talentele lui. Ea luă o felie şi rupse un colț.

— De ce te grăbeşti aşa? întrebă ea. Avem destul timp.

— A avut loc o mică schimbare de plan.

— Ce schimbare, în ce plan?

— A trebuit să facem un plan, pe care l-am schimbat, explică el. Haide, Kate. Termină-ți micul dejun. Ai împachetat lucrurile de noapte?

— Da, sunt în holul principal.

— Le pun în maşină, zise el şi, pe când ieşea din

bucătărie, îi mai porunci odată: Mănâncă!

În secunda în care ieşi din raza ei vizuală, aruncă pâinea prăjită în drenorul de gunoi din chiuvetă, dădu peste cap sucul de portocale şi dăți farfuria şi paharul.

Chiuveta din bucătărie arăta ca nouă. În mod clar Dylan o frecase. Se putea să nu fie un bucătar prea bun, dar în mod sigur ştia cum să facă curățenie. Ar fi fost un ' bărbat minunat la casa omului... Din tot felul de motive.

Alergă sus pe scări pentru a-şi lua geanta şi laptopul. Nu avusese ocazia să răspundă la e-mail-uri de Dumnezeu ştie când şi spera că va avea timp în după; – amiaza asta, sau diseară după întrunire. Îşi strecură laptopul după despărțitura capitonată a servietei ei şi coborî scările din spate.

Şeful Drummond se afla în maşina lui. Îşi parcase jeepul în spatele maşinii împrumutate a lui Dylan, pe drumul de acces.

— Trebuia să-mi fi spus că ne aşteaptă. M-aş fi grăbit.

— Te-am rugat să te grăbeşti, răspunse Dylan.

— Era altceva.

N-avea intenția să încerce să afle ce a vrut să spună.

— Şeful ne-a controlat maşina, pentru a se asigura că nu ne aşteaptă nicio surpriză.

— Vrei să spui ceva asemănător unei bombe? întrebă ea, dar nu mai aşteptă răspunsul. Şi a găsit ceva?

— Nu. Suntem în ordine.

— Vine cu noi?

— Nu, răspunse el. Dar ne-a dat îndrumări scrise. Va trebui să o luăm pe nişte străzi ce nu există pe

nicio hartă.

Kate crescuse în Silver Springs şi deci cunoştea împrejurimile mai bine decât oricine, iar până la Savannah şofase de prea multe ori pentru a mai putea socoti. Cu toate acestea pe multe dintre străzile lăturalnice pe care se încadră Dylan, trebui să admită că nu le mai văzuse niciodată. Unele dintre ele nici nu erau străzi. Erau doar nişte cărări mai late, pietruite.

Treceau parcă printr-un decor de teatru şi ici şi colo Dylan îi arăta câte ceva ce i se părea fascinant. Îi plăceau sălciile plângătoare şi tufele de flori sălbatice ce creşteau pe câmpia pustie. Nu ştia cum se numeşte niciuna dintre flori şi fu impresionat că ea ştia.

— Cum ai putut să vrei să părăseşti vreodată toate astea? întrebă el. Aici e pur şi simplu minunat.

— N-aş fi plecat pentru prea mult timp… Dacă aş fi plecat vreodată. Cred că sunt destinată să rămân aici.

— Eu aş putea să rămân. Aş putea să trăiesc aici.

Nu voia să încerce să spere că ar putea rămâne şi în viaţa ei, aşa că începu să se gândească la toate motivele ce l-ar fi determinat să plece.

— Te-ai plictisi.

— Nu cred.

— Ţi-ar lipsi oraşul Boston! Emană atâta energie!

— Da, mi-ar lipsi Boston-ul, fu el de acord. Dar sunt dispus la schimbări. Şi în afară de asta, Charleston e aici lângă Silver Springs, în capătul străzii, şi are toate avantajele şi dezavantajele unui oraş mare. Vrei energie, du-te cu maşina acolo. În mod cert, traficul nu mi-ar lipsi, adăugă el. Mă întreb care e rata criminalităţii în Silver Springs?

— Înainte sau după ce m-am întors eu acasă?

— În regulă, hai să mergem mai departe, zise el. Citeşte indicatorul. Ne aflăm oficial în Savannah.

Kate îşi dădu seama că se îndreptau spre unul din cartierele oraşului.

— Nu vreau să stau într-o secție de poliție până la întrunire, zise ea. N-am putea să ne ducem direct la biroul lui Anderson? Cât timp am de aşteptat, mai pot face ceva treabă.

— Bună idee, răspunse el.

Cu cincisprezece minute mai târziu se opreau în fața firmei Smith şi Wesson.

— Oricum tu tot ai plănuit să vii aici, nu-i aşa? Nate ştie?

— Da, ştie.

— Putem să intrăm?

Exact când punea întrebarea, doi ofițeri de poliție ieşiră din clădire şi îi aşteptară să coboare din maşină. Apoi un alt ofițer sosi traversând strada.

— Puteți lăsa maşina aici, îi asigură el. Voi face în aşa fel ca nimeni să nu se atingă de ea.

Dylan stinse motorul, dar lăsă cheile în contact. O urmă pe Kate înăuntru şi, când uşa fu închisă în urma lui, se adresă polițiştilor:

— Care dintre voi a inspectat clădirea?

— Echipa de dezamorsare tocmai a plecat. Locul e curat, răspunse unul dintre ofițeri. Avem un om care păzeşte uşa şi doi agenți de securitate în spate, unul înăuntru şi altul afară. Iar doi dintre noi suntem la dispoziția ta. Unde vrei să stăm?

— Chiar aici la intrare e bine. Acuma cine se mai află în clădire?

— Aproape toată lumea e ori la funeralii, ori în

vacanță. Aici e doar recepționera şi asistentul lui Smith, un tip cu numele Terrance. E sus în biroul lui Smith. Vrei să plece? îl scoatem afară.

— Poate să rămână.

Terrance trebuie că auzise agitația, pentru că veni în goană pe scări.

— Domnişoară MacKenna, mi-e teamă că domnul Smith n-a sosit încă. Funeraliile…

— Ştiu, îl întrerupse ea. Am sosit mai devreme. Mă întreb dacă aş putea avea un birou la care să mă aşez. Mi-ar plăcea să fac ceva treabă, până se întoarce Anderson.

El părea nervos şi faptul că-i zâmbi nu-l făcu să se simtă mai bine. Până la urmă îşi dădu seama de ce era aşa nervos. Dylan îl înfricoşa. ÎI privea cu coada ochiului şi acționa ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l înhațe dintr-o clipă în alta.

— Aş vrea să văd sala de conferințe, ceru Dylan. Terrance îi conduse în sus pe scări, apoi mai departe pe un coridor lung la dreapta. Sala de conferințe era cu o uşă mai departe de biroul lui Anderson.

— Tocmai puneam cartoanele cu nume în dreptul fiecărui scaun, îi informă Terrance.

— Te-ar deranja dacă aş lucra aici înăuntru? întrebă Kate. Dacă aş putea să-mi conectez computerul la o priză!

— Da, desigur. Trase un scaun de la capătul mesei şi-i arătă unde era instalată priza.

Dylan lăsă uşa deschisă şi plecă mai departe, până la capătul coridorului. În stânga se afla o nişă cu o uşă de incendiu conectată la alarmă. O luminiță roşie clipea, indicând că sistemul e pus în funcție.. O bară lată de metal fereca uşa prin mijloc.

Dylan realiză că de partea cealaltă se afla scara de incendiu ce ducea la parter.

Scara din spate aşternută cu covor era la dreapta lui. Coborî la parter, unde un paznic era oprit în faţa ieşirii ce ducea la parcare. Dylan îi arătă legitimaţia şi vorbi cu el câteva minute, înainte de a se înapoia la etaj.

Satisfăcut de măsurile de securitate luate, se întoarse la Kate, care avea laptopul instalat pe masa din sala de conferinţe şi răspundea la e-mail-uri. Când auzi pe cineva strigându-l pe nume, mâna lui Dylan se îndreptă spre revolver şi făcu un pas protector spre ea.

Când numele îi fu strigat din nou, Dylan recunoscu vocea şi se linişti. Câteva secunde mai târziu, Nate intră în fugă în sală. Faţa îi era roşie şi zâmbea.

— S-a terminat, anunţă el jubilând.

— S-a terminat? întrebă Kate. Adevărat?

— Categoric. Puteţi respira uşuraţi şi să vă vedeţi de vieţile voastre. Cazul e închis, adăugă el. Sau va fi, imediat ce toate hârtiile vor fi întocmite.

— Povesteşte-mi, ceru Dylan.

Nate se bucura de acest moment. Ochii îi sclipeau de emoţie.

— Roger MacKenna. Exact cum am crezut. Ticălosul se afla în spatele tuturor acţiunilor. După ce am văzut caseta aceea, am fost sigur că el e suspectul numărul unu. Am cerut un mandat de percheziţie, dar acuma nu mai e necesar. Avem toate dovezile? Roger a fost cel care a plănuit totul. A avut şi un ajutor, desigur.

— Jackman.

— Da, confirmă el. Şi Jackman a avut relaţii

suficiente, pentru a rezolva treaba. Rechinul acela n-a avut de ales. Trebuia să-l ajute. Era singurul mod de a-şi mai vedea vreodată banii pe care i-i datora Roger.

— Cum l-ai determinat pe Roger să mărturisească? întrebă ea. Nu pare tipul gata să coopereze cu poliția.

— N-a mărturisit. S-a sinucis.

Nu se aşteptase să audă aşa ceva. Înlemnită, îngăimă:

— Ce a făcut?

— S-a sinucis, repetă el. Îl privi pe Dylan: I se pusese o codiță pe urme, dar tipul nostru n-a auzit focul de pistol. Roger locuia într-un bloc, la etaj, explică el. Detectivul se afla în față, într-o maşină parcată şi l-a văzut când a intrat. Mi-a spus că a auzit întâmplarea pe scaner. O femeie a chemat poliția, spunând că a auzit un foc de armă. Atunci a intrat el şi l-a găsit pe Roger pe podea. O împuşcătură în cap. A găsit şi o mulțime de dovezi incriminatorii. Nu s-a atins de nimic, desigur. Spunea că totul era acolo pe masă, chiar în fața ochilor. Cred că Roger a vrut ca poliția să ştie că şi Jackman e implicat. De abia aştept să mă duc acolo să mă uit la tot.

— Tipii care stabilesc scena crimei au sosit deja? întrebă Dylan.

— Sunt pe drum. Vrei să ne întâlnim acolo? Apartamentul se află la aproximativ doi kilometri de aici. Sau pot să te duc eu acolo. Dar mai întâi trebuie să trec pe la Departamentul de poliție Savannah. După care îmi continui drumul.

— Da, vreau să văd şi eu locul şi vreau să nu fie nimic mişcat până nu ajung. Ai grijă de asta.

Nate zâmbi.

— FBI a spus acelaşi lucru. Unitatea care izolează scena crimei va avea însă prioritate. Aşa că, cu cât ajungem mai repede, cu atât mai bine.

— Da, e în regulă. De unde a luat Roger arma?

— Nu ştiu încă.

— Avea un revolver când a venit la citirea testamentului, interveni Kate. Îți aminteşti?

— Dar poliția nu i l-a restituit, zise Nate. Roger tocmai ieşise pe cauțiune. A fost arestat pentru că s-a găsit asupra lui o armă, pentru care n-avea permis de port-armă.

— A spus la poliție de unde a luat pistolul?

— Da, răspunse el. A spus că Ewan i l-a dat. El îl cumpărase de pe stradă.

— Unde e Ewan acuma?

— S-a oferit de bunăvoie să se predea. E în drum spre secție, fără îndoială cu un avocat gata să-l scoată pe cauțiune. Tocmai de aceea mă duc acuma acolo. Când va ajunge acolo, va afla şi de Roger. L-am cercetat şi pe Bryce. Dar el n-a auzit nimic. E în spital, inconştient. Soția e alături de el şi va sta până la amărâtul lui de sfârşit, ce se pare că va interveni foarte curând.

— Ce spui de Jackman?

— FBI din Las Vegas l-a ridicat pentru interogatoriu. Acuma e problema lor. Nate se îndrepta spre uşă când mai zise: Ne vedem acolo.

— S-a terminat, realmente? încă nu-mi vine să cred, zise Kate. Dylan dădu din cap, dar ea avea impresia că nu i-a dat atenție. Ceva nu e în regulă?

— Nu, dar doresc ca polițiştii să rămână pe loc, până semnezi tu hârtiile.

Îl urmă pe Nate pe scări şi împreună controlară

dacă ofițerii erau la datorie. Aceştia îl asigurară că vor sta acolo, atâta timp cât Kate se va afla în clădire.

Când Dylan se întoarse în sala de conferințe, ea zise:

— Am crezut că ai vrut să te uiți la probe.

— Da, asta intenționez.

— Atunci du-te, zise ea. Eu voi fi bine.

— Da, dar…

— Du-te şi închide uşa în urma ta. Nu plec nicăieri.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU

Kate încă nu asimilase prea bine informațiile. Omul care încercase să o ucidă era mort şi complicele lui era arestat. Iar ea stătea aici răspunzând plină de sârguință la e-mail-uri, ca şi cum nimic neobişnuit nu s-ar fi întâmplat.

Probabil că la noapte, când va fi singură, se va prăbuşi. Până atunci, Dylan ar putea foarte bine să se afle pe drumul de înapoiere spre Boston. Simți un brusc atac de panică şi se înfurie pe ea însăşi. De ce era supărată? A ştiut dintotdeauna că va pleca. Deci, nicio surpriză! Va trece şi prin asta, aşa cum a trecut prin toate celelalte clipe dureroase din viața ei.

Dar Dylan n-o să plece până mâine, hotărî ea. O va duce înapoi la Silver Springs, va petrece noaptea cu ea şi mâine dimineață devreme, în timp ce ea încă va dormi, va pleca.

Ştia că era îngrijorat pentru ea. Îi luase destulă energie să-l convingă să o o lase singură să lucreze la computer, iar el să se ducă să controleze scena

crimei împreună cu Nate. I-a sugerat chiar să o ia cu el.

Realiză că nu va reuşi să facă nimic, dacă va continua să se gândească la Dylan. De abia plecase şi deja îi lipsea.

Făcu efortul de a se întoarce la treabă. Răspunsese la mai multe e-mail-uri, când fu întreruptă de asistentul lui Anderson. Acesta bătu timid la uşă şi intră:

— Domnişoară MacKenna, sunteți chemată la telefon pe linia întâi. Domnul n-a vrut să-şi dea numele, dar a pretins că e un prieten. Cine să mă sune la biroul avocatului? Singurele persoane care ştiu unde mă aflu au numărul celularului meu. Să-i comunic că nu sunteți disponibilă?

— Nu. Iau legătura, zise ea.

Terrance luă telefonul de pe măsuța unde se afla şi-l puse pe colțul mesei mari.

— Doriți să vă ajut cu ceva? Aveți nevoie de ceva?

— Nu, dar mulțumesc pentru întrebare.

— Dacă aveți nevoie de mine, voi fi în bibliotecă. Apăsați doar butonul interfonului.

Îi mulțumi încă odată şi în timp ce el închidea uşa, răspunse la telefon.

— Kate MacKenna la aparat? întrebă un glas de bărbat.

Nu recunoscu vocea. Era totuşi plăcută.

— Da, eu sunt, răspunse ea. Cine întreabă?

— Nu cred că e o ideea bună să-ți dau numele. Vreau doar să te ajut, zise el. Nu vreau să-ți fac niciun rău. Am o informație pentru tine, se grăbi el să adauge. Eşti aşa bună să asculți ce am de spus?

— Da, răspunse ea cu prudență. Voi asculta, dar întâi, spune-mi te rog de ce nu e o idee bună să-mi

spui cum te cheamă.

— Sunt căutat de poliție, răspunse el. Apoi se grăbi să adauge: N-am ucis pe nimeni, niciodată… Cel puțin nu intenționat. Râse şi apoi răsuflă cu zgomot: Am glumit… realmente, n-am ucis niciodată pe nimeni. Kate nu ştia ce să facă, pentru că discuția începuse să o enerveze. Privi înjur. Era singură şi uşa sălii de conferințe era închisă. Înainte de a putea să-l întrebe de ce era căutat de poliție, el continuă: Autoritățile nu-mi cunosc numele adevărat şi aş prefera ca niciodată să nu-l afle. Îmi promiți să rămâi calmă? Vreau să te ajut şi pentru asta trebuie să auzi ce am de spus. Nu te isteriza.

— Sigur că voi rămâne calmă, îi răspunse ea. Spune-mi doar cine eşti. Putea să-şi audă teama din propria-i voce.

El râse:

— Frumoasă tentativă. Dar n-am să-ți dau numele.

Însă am să-ți spun ce voi face: am să-ți spun numele pe care mi l-a dat poliția.

— Şi care e acesta?

— Florarul.

Kate aproape scăpă receptorul din mână. Răspunsul ei imediat era plin de neîncredere:

— Nu e deloc nostim… Nu te cred… de ce ai…

— Dar mi-ai promis că rămâi calmă…

Kate privi din nou uşa închisă, dorind să o deschidă cineva şi Terrance – sau oficine altcineva – să între înăuntru pentru a-i semnala ce se întâmplă. Poate că cineva ar putea depista de unde s-a sunat.

— Aceasta e o farsă, pentru a mă induce în eroare, zise ea.

— Nu e o farsă, insistă el. Niciodată nu ți-am jucat

vreo festă. Mă cheamă Florarul şi vreau să te ajut.

— Să mă ajuți? Dacă eşti cine spui că eşti, bombele tale aproape că m-au ucis de două ori. Apăsă pe butonul interfonului sperând ca cineva să audă conversația, dar telefonul în funcție nu permitea accesul la interfon, atâta timp cât se vorbea.

— N-am încercat să te ucid, zise el exasperat. Am fabricat doar explozibilul.

— Asta e curată nebunie, zise ea.

— Ai nevoie să auzi ce am de spus. Nu părea deloc nebun. Suna perfect rezonabil. Oare avea intenția să-i ceară iertare?

— Ascult. Explică-mi.

— Îmi place să arunc lucrurile în aer.

Deci totuşi era nebun. Se gândi să spună ceva drept răspuns:

— Vrei să-mi spui de ce? Dacă ar putea să-l mențină pe linie, poate ar fi fost în stare să ceară ajutor de undeva.

De ce, n-are nicio importanță, zise el. Mi-am procurat din asta un venit frumos. Luna trecută mi-am cumpărat un televizor home-cinema cu sunet stereofonic. De necrezut cât de vii par toate imaginile de pe canalul Natura... dar divaghez. Adevărul este că îmi place să am un venit suplimentar, care îmi permite să fac ceea ce-mi place.

— Să arunci lucrurile în aer.

— Îmi plac clădirile care explodează şi în trecut n-am lăsat pe nimeni să se apropie de ele. Până recent. Un prieten, al unui prieten, al unui alt prieten... ştii cum merge treaba. Am fost ispitit de bani, dar am fost tras pe sfoară. Mi s-a spus că

explozivul va fi folosit în deşert. A existat o discuție întreagă despre peşteri şi facilitățile subterane. O, da, mi s-a servit o minciună întocmită cu mare atenție şi eu am crezut-o. Am fost extrem de naiv şi de lacom. Am luat banii şi m-am întors la treaba mea cotidiană. Nu m-am mai gândit la nimic, până când n-am desfăcut un ziar şi am văzut fotografia exploziei de la galeria de artă. Devenise informație națională. Imediat mi-am recunoscut opera. Eram indignat la culme că am fost tras pe sfoară şi, după ce am citit în articol cum ai scăpat de la moarte, m-am speriat şi m-am simțit pur şi simplu rău din cauza ta. Suflă din nou cu putere.

Realmente, aşa a fost… Ha, ha m-am gândit chiar să-ți trimit nişte flori. Am încercat apoi să intru în contact cu persoana de legătură, dar dispăruse. Apoi am citit de o altă explozie ce a distrus o clădire şi aproape te-a ucis din nou. Şi atunci mi-am dat seama că tu eşti ținta. Îl auzi inspirând adânc, după care scoase un lung suspin. E o afacere cam periculoasă.

De-abia acuma descoperea asta?

— Într-adevăr, fu ea de acord.

— M-am hotărât să mă retrag.

— M-ai sunat ca să-mi spui că te retragi? întrebă suspicioasă.

Nu răspunse la întrebare.

— Există un bărbat care încearcă să mă prindă de ani de zile. Numele lui e Sutherland şi lucrează pentru ATF. Aş aprecia dacă l-ai suna să-i spui să plece acasă.

— Pentru că te retragi.

— Da.

Era cea mai bizară conversație pe care o purtase

vreodată.

— Eu cred că *tu* ar trebui să-i spui. Sunt sigură că i-ar plăcea să te întâlnească, chiar şi numai prin telefon.

— O, de fapt ne-am întâlnit de nenumărate ori. Doar că el n-a ştiut.

Putea să facă pariu că lui Sutherland i-ar fi plăcut să audă asta. Descoperi geanta pe un scaun de lângă fereastră. Celularul era înăuntru. Dacă putea să-l ia de acolo, poate ar fi putut să contacteze pe cineva.

Era nevoie să-l facă să vorbească în continuare.

— Pot să-ți pun o întrebare? îl chestionă ea, în timp ce se ridică şi mută telefonul spre capătul mesei atât cât permitea firul, încercând astfel să ajungă la geantă.

— Desigur. Dacă pot să răspund, aşa voi face. Şi nu, nu sunt nicidecum florar. Dacă ai putea să-mi vezi grădina, ți-ai da…

— Nu asta e întrebarea pe care voiam să ți-o pun. Mi s-a spus că întotdeauna îți plasezi explozibilele în coşuri cu flori. Aş fi curioasă să ştiu de ce.

— E o greşeală generală. Nu le pun în coşuri. *Chiar* coşurile sunt explozibilele. E o lucrare complicată. Îmi place să mă consider un virtuos. Beethovenul exploziilor, dacă vrei. Chicoti.

— De ce m-ai sunat de fapt?

— E cazul să devin serios, zise el şi se opri din râs cu un suspin. Vreau să-ți salvez viața.

— Cum plănuieşti s-o faci?

— Dându-ți o informație importantă. Prima explozie a distrus o colină întreagă.

— Da. Ajunsese la mânerul genții şi acum o trăgea spre ea.

— Tocmai plecaseşi de acolo şi ai suferit doar o zgârietură. Cunoşti care e statistica întâmplărilor ciudate de felul acesta? Nu aşteptă răspunsul. A doua explozie a distrus o clădire şi ai supraviețuit şi acolo. Asta e deja ceva fenomenal, pur şi simplu fenomenal!

— Da, răspunse ea din nou. Unde voia să ajungă? Tocmai pescuise telefonul de pe fundul genții.

— Norocul tău e de-a dreptul astronomic. Tocmai de aceea sunt îngrijorat în legătură cu tine. În mod cert, n-o să mai poți supraviețui încă unei explozii.

— Încă una?

— Da. Vezi tu, am fabricat trei.

— Ce??? înțepeni. Ce-ai spus?

— Mai e o bombă pe undeva pe acolo şi tu trebuie să mă asculți cu atenție…

Kate era atât de concentrată asupra celor ce-i spunea omul cu bombele, încât nu auzi uşa deschizându-se în spatele ei.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI

Apartamentul lui Roger MacKenna mirosea a gunoi în descompunere. Şi Roger mirosea la fel, ca şi cum»

Se tăvălise în el, înainte de a se sinucide. Zăcea pe spate pe podeaua din camera de zi, cu revolverul încleştat în mână. Sângele formase o baltă în jurul capului şi a părții de sus a umerilor, cu marginile parcă trasate cu cretă neagră. Moartea îi fixase pe figură o expresie de disperare. Un ochi era închis, celălalt se afla undeva în fundul țestei.

Nu era o imagine prea frumoasă.

FBI năvălise acolo în forță şi agentul însărcinat cu

cercetările, Joel Kline, se dovedi a fi surprinzător de la largul lui. Era cam de vârsta lui Dylan, dar deja cu cute adânci în colțul gurii. Silueta lui înaltă şi subțire avea umerii încovoiați, datorită probabil aplecării permanente asupra a prea multor scene ale crimei.

Imediat ce Dylan l-a făcut să înțeleagă în mod diplomatic că nu era interesat să-i uzurpe poziția, Kline i-a dat o pereche de mănuşi şi i-a sugerat să se uite puțin în jur. Ar fi încântat să aibă şi părerea lui.

Medicul legist era un bărbat între două vârste care se numea Luke Parish. Era îngenunchiat lângă cadavru. Dylan se ghemui lângă el, se recomandă şi îi arătă insigna.

Lui Parish îi plăcea să vorbească.

— Eram obişnuit să locuiesc lângă Silver Springs, începu el. Un loc realmente frumos. Dar nu se petreceau prea multe asasinate, care să mă țină ocupat sau să mă intereseze, aşa că m-am mutat aici. Şi Savannah e un oraş frumos, categoric, adăugă el. Cu accentul ăsta al tău, aş spune că tu provii din nord-est. Am dreptate?

— Da, răspunse el. Din Boston.

— Te-ai transferat aici.

— Nu, e doar o misiune temporară.

Amândoi se întoarseră pentru a privi cadavrul.

— Ăsta a ştiut ce face, comentă Parish. O singură împuşcătură curată a avut grijă de tot. Cea mai mare parte dintre ei nu ştiu unde să țintească.

Arma era un Glock. Parish îl băgă într-o pungă şi i-l întinse unui agent din apropiere.

— Drace, ce îngrozitor miroase! Nu cred să fi făcut vreodată duş. Şi nu e mort de mult. Aşa că

duhoarea aceasta o avea şi când era viu. Cum poate cineva să trăiască aşa? Priveşte în jur. Locul e o ghenă de gunoi. Te-ai gândi că, cineva care-şi poate permite o mobilă atât de scumpă, ar putea să încerce măcar să o mențină. Numai sofaua asta de piele trebuie că a costat vreo două mii.

Parish nu exagera cu nimic în privința apartamentului. Era o ghenă de gunoi. Pe mese şi scaune se aflau scrumiere ce dădeau pe dinafară şi împrăştiate peste tot sticle goale de whiskey. Sofaua arăta ca şi cum era gata să fie cărată la groapa de gunoi a oraşului. Pernele îi erau sfâşiate şi de-a lungul brațelor existau găuri provocate de țigări aprinse.

Măsuță de cafea era singura suprafață curată din apartament. Hârtiile de pe ea erau perfect ordonate.

— Ai găsit vreun bilet de adio? întrebă Dylan.

Kline traversă camera pentru a li se alătura.

— Încă nu. Dar ne-a lăsat toate aceste hârtii. Cred că a vrut să ne ajute să punem mâna pe Jackman.

— Există suficiente dovezi pentru a-l încrimina?

— Nu ne-am uitat încă.

Cu alte cuvinte, nu, gândi Dylan.

— Spune-mi ce aveți.

— Am comparat tot ce am găsit aici cu informațiile pe care le avem deja de la Nate Hallinger. Când va veni, va fi încântat să vadă toate aceste mărturii. Se pare că Roger ştia tot ce era de ştiut despre Kate MacKenna. Avea toate numerele ei de telefon, adresele de la companie şi de acasă, anul fabricației şi modelul maşinii, numărul plăcuțelor de înregistrare, numerele de telefon şi adresele asociaților ei în afaceri. Avea chiar şi numele şi numărul de telefon al fostului prieten al lui Isabel

MacKenna.

— Avea numele lui Reece Crowell?

— Şi subliniase şi adresa lui Carl Bertolli, ca şi data şi ora recepției de la galerie. De asemenea, avea adresa depozitului.

— Dumnezeule, avea tot, nu-i aşa?

— Şi de abia m-am încălzit. Am luat cu noi calendarul pe care l-am găsit în bucătărie lângă telefon. Era plin de amprente. Arăta ca şi cum şi altcineva, în afară de Roger, a notat câte ceva pe el. Erau două scrieri de mână distincte. L-am trimis la laborator acum o oră şi le-am spus să se grăbească. Ar trebui să primim un raport – preliminar în câteva minute. În afară de ore şi locuri, mai existau şi numere de zbor. Numărul zborurilor lui Kate. Ştia când se ducea la Boston şi când se întorcea acasă.

Dylan îşi stăpânea cu greu furia. De când o vâna bestia pe Kate? Fusese şi în casa ei? Ar fi fost uşor pentru el. Niciodată nu-şi încuia nenorocitele alea de uşi!

— Te-ai uitat deja la maşina lui?

— Da, răspunse Kline. E un Ford alb cu geamurile fumurii. Aceasta cred că a fost maşina pe care i-a descris-o Kate lui Hallinger, cea care a încercat să o calce.

— Să obțină toate aceste informații i-a luat o groază de timp şi de atenție. Dylan îşi fricționă ceafa. Altceva?

— Există două date în calendar încercuite vizibil.

— Datele exploziilor.

— Da, confirmă Kline. Roger a făcut o mulțime de note marginale. Una e realmente interesantă: „Jackman are coşurile”. Alături stă scris „două sute de mii”. Asta trebuie să fi fost suma pe care a plătit-

o pentru explozibil.

— Nate mi-a spus că Jackman a fost arestat.

— Da. În acest moment se află în camera de interogatorii din Vegas aşteptându-şi avocatul.

— Notele făcute de Roger nu vor fi suficiente pentru a-l reține prea mult timp şi tu încă nu ştii cine a fost în spatele camerelor de luat vederi când Compton MacKenna şi-a filmat cuvintele de rămas bun.

— Ştim doar că nu a fost unul dintre nepoți, deoarece nu avea niciun fel de încredere în ei şi nu voia să ştie ce punea la cale, răspunse polițistul. Asta reiese în mod clar din casetă. Totuşi există vreo două persoane care par să corespundă. Una e femeia de serviciu. Tocmai am aflat că a depus o serioasă sumă de bani în contul ei, acum şase săptămâni. O vom ridica şi pe ea pentru o mică discuție, apoi adăugă: Şi suntem de asemenea interesați şi de avocatul lui Compton MacKenna. Dar n-am nicio grijă. Vom afla noi cine a fost.

Dylan îşi acordă suficient timp pentru a se plimba în jurul apartamentului şi a studia hârtiile şi notele scrise de mână. Un pachet frumos şi ordonat, gândi el. Nu se putea ca Roger să fie la largul lui în această ambianță. Apoi lăsase suficiente urme pentru a-l implica şi pe Jackman, însă nicio dovadă nu era prea puternică pentru a-l aresta.

Ceva nu se potrivea. Dylan mai examină odată informațiile pe care agenții le adunaseră, dar de câte ori răspundea la o întrebare, apărea alta. Ce legătură avea numele lui Reece cu notele lui Roger? De ce a lăsat informații pe care să le găsească ei, dar niciun bilet de adio? De unde a făcut rost aşa de repede de alt revolver? Nimic nu era ordonat în viața

lui Roger, aşa că de ce erau informațiile acestea atât de organizate?

Un singur foc perfect... A ştiut exact unde să țintească!

Sosiră paramedicii pentru a introduce cadavrul în sac. Agentul Kline se retrase din drumul lor şi-l observa pe Dylan uitându-se la hârtii şi încruntându-se.

— Te preocupă ceva? întrebă el.

Dylan dădu din cap.

— Simt că ceva nu e în regulă. Pentru mine, ceva nu funcționează. Amândoi priviră cadavrul cărat afară. Ceea ce se vede aici e un pachet frumos şi ordonat, mai zise Dylan.

Kline ridică din umeri.

— Se mai poate întâmpla şi aşa... să fie adunate toate...

— Da? De când se poate întâmpla aşa? Totul aşezat frumos, pentru ca voi să ajungeți la ele cu uşurință? Singura indicație ce lipseşte de pe masă e o săgeată îndreptată spre probele din aceste hârtii. Clătină din cap. Nu-mi place cât e de frumos şi de ordonat e şi ştii de ce? Pentru că mă face să cred că totul a fost înscenat.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE

Dylan rămase la locul crimei mult mai mult decât intenționase şi era nerăbdător să se întoarcă la Kate. Coborând scările blocului unde se afla apartamentul lui Roger, o sună pe celular pentru a o anunța că se întoarce la biroul avocatului. Era plecat doar de zece minute, dar simțea deja nevoia să-i audă vocea. În loc de aceasta, auzi automatul.

Ce naiba? De ce nu răspundea ea personal? Unde e? Încercând să nu între în panică, sună imediat firma Smith şi Wesson.

— Domnişoara MacKenna vorbeşte la telefonul fix. Vreți să aşteptați, sau pot să preiau eu mesajul? întrebă recepționera.

Nu lăsă niciun mesaj, dar se linişti. Totul era în regulă. Kate era acolo unde se presupunea că trebuie să fie.

Traversă strada aglomerată îndreptându-se spre maşină, când sună telefonul. Era Nate.

— Avem o problemă. Ewan MacKenna n-a apărut la secția de poliție. Avocatul lui tot îl mai aşteaptă şi jură că nu ştie unde-i este clientul. Nu pot găsi nici. Maşina lui

Ewan. Am trimis câțiva oameni acasă la el. Nici maşina, nici Ewan. A plecat în grabă, deoarece uşa de la intrare era larg deschisă. Poliția a intrat înăuntru şi a cercetat. Nimic.

— Ce s-a întâmplat cu cel care-l supraveghea pe Ewan?

— Evident vreun idiot l-a retras, când a fost găsit Roger şi toate probele alea. Am pus câțiva țipi să cerceteze unele dintre cluburile de culturism preferate de Ewan.

— Mai bine ai trimite pe cineva la spital, pentru a te asigura că Bryce şi Vanessa nu s-au evaporat şi ei.

— Tocmai intenționam s-o fac. Te sun mai târziu. Dylan scoase din buzunar cheile maşinii şi era gata să descuie portiera când îl văzu pe agentul Kline traversând în fugă strada şi agitându-şi mâinile pentru a-i atrage atenția.

— Ce bine că te-am mai prins! Ewan MacKenna a

dispărut, mai zise Kline când reuşi să-l ajungă.

— Da, am auzit, răspunse Dylan.

— Ei bine, mai e ceva. Tocmai am primit un telefon de la laborator. Au găsit ceva asemănător amprentelor de pe calendar, *care se* întâmplă să-i aparțină lui Ewan MacKenna. Poate că ai dreptate. Poate că locul crimei a fost o înscenare. Aşa că acuma cred că ne confruntăm cu o nouă situație dificilă, de care să ne ocupăm. Kline îşi încrucişă brațele, privi în jos o secundă gânditor, apoi adăugă: Iată teoria mea: Cineva în care bătrânul avea încredere filmează caseta video şi mai face o copie în plus, pe care i-o vinde lui Roger. Acesta o vizionează şi ştie că trebuie să se descotorosească de Kate, sau nu va mai vedea niciun ban. Deci ce face? ÎI sună pe Jackman şi-l implică şi pe el, deoarece are nevoie de relațiile lui. Toate acestea au sens, nu-i aşa? Dar trebuie să luăm în considerație că şi Ewan a fost implicat, împreună cu Roger şi cu Jackman. Sau poate caseta i-a fost vândută lui Ewan. Şi atunci Roger n-a ştiut nimic de ea. Ewan o vizionează şi îl amestecă şi pe Jackman, ambii hotărând să-l elimine pe Roger. S-ar putea să se fi întâmplat aşa, deoarece – îți spun sincer – în mod categoric în această familie n-a existat dragoste frățească. Sprijinindu-şi brațele pe portiera maşinii, Dylan asculta ipotezele agentului. Kline continua să gândească cu voce tare: prea frumos şi ordonat, nu-i aşa? Şi mai trebuie să ne întrebăm şi de sincronizarea în timp. De ce s-a sinucis Roger atunci când a făcut-o?

— Eu nu cred că s-a sinucis, zise Dylan.

Umerii lui Kline se aplecară şi mai mult.

— Da?!? Probabil.

Dylan se urcă în maşină şi coborî geamul.

— Să sperăm că probele o vor dovedi.

— Dacă Roger a fost omorât, Ewan devine suspectul numărul unu. E capabil de asasinat.

— În familia asta toți sunt capabili de asasinat.

— Am să-ți comunic când îl vom găsi pe Ewan, zise Kline. O luă la fugă traversând strada şi intrând înapoi în clădire.

Dylan nu putea să scape de senzația neplăcută că ceva îi scăpa. Deşi se uita la ea, nu o vedea. Apoi se opri asupra comentariului lui Kline privind sincronizarea. Poate că asta era. Sincronizarea era greşită. Da, asta era ceea ce-l supăra.

La primul stop căută prin buzunare şi găsi numărul de celular al lui Anderson, după care-l sună.

Avocatul, care uitase să-şi închidă telefonul, răspunse în şoaptă.

— Aş putea să te sun eu?

— Nu, nu poți, răspunse Dylan ferm. Trebuie să răspunzi chiar acum la o întrebare.

— Tocmai țineam discursul funerar…

— Poate aştepta.

— Lasă-mă să fac măcar un pas, să ies pe uşă…

Vocea lui deveni mai puternică. Acuma e în regulă. Ce doreşti să ştii?

— Am câteva piese de puzzle ce-mi lipsesc, răspunse Dylan. Am nevoie să mă ajuți să stabilesc succesiunea timpilor.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE

Sincronizarea era totul şi înregistrările telefonice de la firma Smith şi Wesson confirmară ceea ce

Dylan în sfârşit realiză.

Dar adevărul nu fu o uşurare. Dimpotrivă, îl înfurie. Cum a putut să fie atât de orb? Şi de ce i-a luat atât de mult timp, să vadă ceea ce i-a fost în permanență la îndemână?

Realiză că şofa ca un apucat. Dar nu-i păsa. Panica creştea în el şi la tot ce putea să se gândească era să dea imediat de Kate. Avea nevoie să o vadă şi să fie sigur că totul era în regulă cu ea. Nici nu bănuia ce pericol o pândea. Era atât de încrezătoare! Se afla în mijlocul unui cuib de viespi. Bestia ştia unde e şi va veni după ea.

Coti după un colț pe două roți, apăsă violent pe frâne, după care ateriză din nou pe pământ reluându-şi viteza. Avea un plan. După ce se va asigura că ea e în siguranță, îl va ucide pe ticălos.

Dylan intră în clădire alergând. Doi polițişti coborau în fugă scara. Imediat ce le văzu fețele, ştiu că ceva nu e în regulă.

— Unde e Kate? întrebă el.

— Plecată… A plecat, răspunse unul dintre ofițeri. Celălalt se grăbi să adauge:

— Am cercetat toată clădirea. A părăsit-o în grabă. Amândoi vorbea deodată.

— Telefonul nu se afla în furcă, dar geanta şi servieta sunt încă acolo…

— Alarma de la uşa din spate… Cineva a dezarmat-o… nu se poate să fi fost ea…

Un agent de securitate se grăbi să-i ajungă, vizibil şocat.

— E numai vina mea. A ieşit prin uşa din spate. Am fost sunat pe interfon să mă prezint la intrare şi n-am mai pus întrebări. Am crezut că e unul dintre polițişti.

— I-am sunat imediat ce ne-am dat seama… FBI e pe drum.. Agentul Kline ne-a spus să aşteptăm aici, adăugă primul poliţist.

Dylan sosise prea târziu. Ticălosul pusese mâna pe ea!

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT

Încet, lumina începu să pătrundă prin hăul negru. Kate se strădui să deschidă ochii. Era o treabă aşa de dificilă şi când în sfârşit reuşi, camera în care se afla refuză să-i apară în faţă. În minte gândurile i se rostogoleau şi nimic n-avea raţiune.

Stătea lungită pe ceva tare şi rece. Ce era? O masă? O lespede? Nu putea să fie o lespede. Nu murise încă. Putea să simtă cum respiră. Fusese implicată într-un accident? Nu-şi putea aduce aminte. Nu o durea nimic, şi nu credea să aibă ceva rănit. Cu atenţie încercă să-şi mişte braţele şi picioarele, pentru a se convinge. Bine, se mişcau, deşi destul de greu. Se simţea atât de slăbită şi de leşinată, şi nu putea să înţeleagă de ce. Ce i s-a întâmplat?

O, nu, doar nu fusese din nou aruncată în aer, nu?

Panica se năpusti asupra ei trezind-o de-a binelea. Isabel. O, Doamne, Isabel era în primejdie! Cineva o răpise. Kate îşi aducea aminte cum a luat-o la goană. Trebuia să ajungă la ea, înainte de a-i face rău…

Oare unde era sora ei? încercă să o strige, dar vocea nu o ajută.

Drogată. A fost drogată. Îşi aminti mirosul ciudat ce-i fusese apăsat pe faţă. Şi apoi o ciupitură. Da,

cineva o ciupise de braț!

Nu ştia cât de mult timp a rămas inconştientă. Mintea i se limpezea încet-încet şi putea să simtă cum îi revine şi puterea. Reuşi să se aşeze. O trecu un val de amețeală, apoi dispăru repede.

Camera deveni în sfârşit vizibilă. Stătea pe o duşumea tare de scânduri. Pe rafturile de lângă pereți se aflau cărți, iar în fața ei un birou – era o bibliotecă. De ce îi părea atât de familiară? Caseta video. Da, pe ea a văzut biroul acesta. Compton MacKenna şezuse aici. Se afla în biblioteca lui. Tabloul ce se vedea pe caseta video atârnând în spatele lui, se mai afla încă pe perete. O scenă de vânătoare… Şi kilturi. Un ținut, undeva în Scoția.

Dar ce făcea ea aici?

Încercă cu greutate să se ridice şi aproape se prăbuşi. Apucându-se de brațul unui scaun, pentru a se echilibra, era gata să încerce din nou când auzi o uşă izbindu-se. Apoi voci ce se apropiau.

— Eşti sigur că i-ai administrat destul? Mi-e teamă să nu se trezească, înainte de a fi eu gata.

Kate îngheță. Recunoscuse vocea. Vanessa! Cu cine vorbea? Se mai auzi o voce, dar foarte depărtată şi înăbuşită. Vanessa continuă să vorbească: Mai am nevoie de cel puțin cincisprezece minute. Douăzeci ar fi şi mai bine. E timp suficient? în regulă, nu mă mai îngrijorează. Totuşi, trebuie să ne grăbim. Trage-l în bibliotecă. O altă uşă se izbi închizându-se. Repede, repede! Trebuie să te întorci înainte ca dispariția ta să fie remarcată.

Acum Vanessa se afla exact dincolo de uşă. Kate se lăsă pe podea şi se răsturnă pe spate. Inima îi bătea nebuneşte. Auzi o trosnitură. Suna ca un geam spart. Apoi râsete.

— Nu-ți bate capul, reluă Vanessa. Nimic în gaura asta de şoarece nu e de valoare. Nu-ți vine să crezi că bătrânul ăla senil şi-a închipuit că mă face fericită, lăsându-mi casa asta şi nişte infecți de o sută de mii de dolari! Şi hotărând să dea toată averea unei străine! Jur că aproape mi-a venit să-l ucid cu camera de luat vederi. Cretin nebun! N-am suportat atâta timp lângă mine un beţivan, doar pentru această grămadă de gunoi. Apropo, iubitule, Bryce trebuie că va muri în orice moment. Era prea beat pentru a şti câte pilule împotriva durerilor trebuie să ia. Le-am spus medicilor că sunt îngrijorată în legătură cu el, să nu ia din întâmplare o supradoză. Se auzi un zgomot de picioare târşâite şi apoi: Am mâinile ocupate.

Vrei să-mi deschizi tu uşa?

Când aceasta fu deschisă, Kate simți un uşor curent de aer. Apoi auzi foşnetul unei fuste. Vanessa se îndrepta spre ea. După care se opri şi-i dădu o lovitură peste picior. Kate era conştientă că femeia se uita la figura ei. Apoi o izbi cu piciorul în coapsă. Tare. Era sigură că Vanessa o privea în permanență. Aşa că nu îndrăzni să facă nicio mişcare.

— Tot inertă e, rosti Vanessa satisfăcută. Apoi se îndreptă spre birou.

Ce făcea? Şi unde era „iubitul”?

Imediat îl auzi şi pe el. Târa ceva pe jos. Apoi îi dădu drumul pe duşumea cu o bufnitură puternică.

Un telefon sună. Vanessa scoase un uşor oftat.

— Acesta trebuie să fie celularul tău. Al meu e în maşină. Trebuie să ne grăbim. Du-te. Du-te. Vin şi eu imediat. O, aproape am uitat. Fii atent, ia telefonul de pe birou cu tine. Am să încui şi uşa – pentru orice eventualitate.

Se auziră paşi rapizi şi uşa bibliotecii se închise. Apoi o altă uşă se izbi. Kate reflectă că s-ar putea să fie uşa de la intrare. Unde se duceau oare? Sau era doar o capcană? Se lăsă o linişte mormântală. Nu se mişcă timp de câteva secunde. În sfârşit, îndrăzni să deschidă ochii.

Plecaseră. Dar ea nu mai era singură. Ewan MacKenna zăcea pe duşumea în faţa ei. Avea ochii închişi. Era mort sau viu? Se târî mai aproape şi îşi puse mâna pe pieptul lui. Respira. Fusese şi el drogat?

Trebuia să ceară ajutor de undeva. Asta o făcu să se ridice în genunchi şi să se agaţe de birou pentru a se sprijini. Apoi îl văzu. Pe birou se afla un coş cu flori.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ

Ascensoarele erau îndrăcit de lente. Nate o luă pe scări, spre reanimare, sărind câte trei trepte. Pătrunse prin uşile duble, văzu camera asistentelor la dreapta şi se îndreptă într-acolo.

Un tehnician şi o asistentă lucrau la un birou.

— Unde e Vanessa MacKenna? întrebă el gâfâind pentru a-şi recăpăta răsuflarea. Soţul ei, Bryce, e internat aici.

Cei doi schimbară o privire îngrijorată şi asistenta se apropie mai mult de birou.

— Sunteţi membru al familiei, domnule? întrebă ea. Vocea era calmă, ca şi cum ar fi vrut să liniştească o rudă înnebunită.

— Nu, sunt detectivul Hallinger, răspunse el. Îşi arătă insigna. Acuma răspunde-mi la întrebare.

— Doamna MacKenna nu e aici, zise asistenta. Nu

mai avea intenția de a calma. Acuma se afla în exercițiul funcțiunii. A primit un telefon de la secție, completă ea.

Tehnicianul dădu afirmativ din cap.

— Eu am răspuns, A sunat-o un bărbat şi a spus că e fratele lui Bryce MacKenna, Ewan. Îmi amintesc numele deoarece l-a rostit de câteva ori. Era supărat şi spunea că trebuie să vorbească cu doamna MacKenna de urgență. M-am dus, am adus-o şi a vorbit cu el. Indiferent ce i-a spus, a supărat-o. Am auzit-o spunându-i de câteva ori să se calmeze şi când a terminat convorbirea, era pur şi simplu înnebunită. Nu-i aşa, Leeanne?

— Da, aşa a fost.

— Mi-a spus că a apărut o urgență şi trebuie să plece.

— Ți-a spus unde se duce? întrebă Nate imediat. Urmărea minutarul ceasornicului aflat pe peretele din spatele biroului. Ştia că trebuie să se grăbească. Gândeşte-te, ceru el.

— Nu, nu mi-a spus, răspunse tehnicianul.

— Totuşi nu prea departe, interveni Leeanne. Pentru că zicea că n-o să-i ia prea mult timp să se întoarcă, dacă vom avea nevoie de ea.

— A mai spus că nu va sta mult, interveni de bunăvoie tehnicianul încercând să fie de ajutor.

— Casa lui Compton MacKenna e aproape, interveni Nate. I-a menționat numele?

— Nu, n-a făcut-o.

— Sun-o, ceru el. Ai numărul. Sun-o şi vezi dacă e acolo.

— Am încercat să o sunăm, dar nu răspunde. Iar pagerul ei e aici, în spital…

— Mai încearcă odată, zise el. Îşi băgă mâinile în

buzunare aşteptând

Asistenta nu protestă. Găsise numărul şi-l formă.

— Sună, şopti ea.

— Ce face soțul ei? îl întrebă Nate pe tehnician.

— Domnul MacKenna a murit acum câteva minute. De aceea încercam să dăm de doamna MacKenna. A sperat să fie alături de soțul ei. E o soție devotată. Dar el a fost atât de auto-distructiv. Ea însă ştia că e pe moarte – era pregătită pentru asta.

— La al patrulea apel a răspuns automatul, interveni asistenta. Să las un mesaj?

Clătină din cap şi se întinse după telefon.

— Dă-mi un ton de oraş. Trebuie să sun acolo.

Vanessa trebuia să pară o femeie terorizată, fugind să-şi salveze viața.

Avea nevoie să arate cum trebuie. Alergă cam până la jumătatea colinei, se întoarse pe drumul de acces, închise ochii şi se aruncă pe genunchiul stâng izbindu-se de ciment. Pielea crăpă exact atâta cât sperase şi tăietura începu să sângereze. Ridicându-se, îşi aruncă un pantof din picior şi se trânti intenționat între nişte arbuşti. Instinctiv îşi apără fața cu brațele, dar când se privi văzu că avea tăieturi şi zgârieturi peste tot. Se rostogoli şi se asigură că nişte rămurele şi un fir sau două de iarbă îi rămăseseră în păr, şi nişte noroi pe față. Genunchiul îi pulsa – un preț mic față de milioanele pe care le va moşteni. Îşi privi din nou ceasul, doar pentru a vedea cât timp mai are la dispoziție.

Nu se gândise să-şi sfâşie şi hainele, dar când se ridică în picioare, auzi cum i se rupe fusta. Frumoasă treabă, gândi ea despicând-o încă puțin.

Aproape sosise momentul să formeze numărul.

Mutase deja maşina lui Ewan la capătul drumului de acces de la picioarele colinei şi îşi parcase maşina în spatele ei. Trebuia să fie în afară posibilității de a fi rănită când va sări casa în aer şi totodată să poată spune poliției că Ewan a blocat drumul şi ea n-a putut să se apropie mai mult. Erau atât de multe amănunte de care trebuia să țină seama. Nimic nu trebuia neglijat.

Ca o ironie, când era la o mică distanță de portiera maşinii ei, pur şi simplu se împiedică şi căzu. Îşi izbi chiar fruntea de aripă.

Deschise portiera şi se strecură pe locul şoferului. Privirea îi era ațintită pe ceas, în timp ce acesta ticăia secundele. Rămăseseră mai puțin de trei minute. Sincronizare perfectă. Îşi aruncă privirea spre vechiul conac de cărămidă stil Victorian, ce se afla în vârful colinei, şi râse în sinea ei. Să crezi că a dorit vreodată să aibă o astfel de monstruozitate era ridicol! De treizeci de ani bătrânul nu mai făcuse nimic la casă, pentru a o moderniza, sau a o menține. Era doar un monument de urâțenie, foarte potrivit felului său de a fi şi vieții egoiste pe care o dusese.

Ştia că poate ar trebui să aştepte şi să sune de-abia după explozie, dar – reflectă ea – ar fi mult mai convingător dacă se afla pe linie implorând ajutorul, exact când casa va exploda.

Mai erau două minute. Acuma, gândi ea şi formă 9-1-1.

Răspunse o operatoare, la primul apel.

— Ce urgență aveți?

— Te rog, te rog ajută-mă, strigă ea. Are la el o bombă şi o s-o omoare. Eu am reuşit să fug, dar ea e tot înăuntrul casei, împreună cu el şi eu nu pot...

O, te rog…

— Care e adresa? întrebă calmă operatoarea.

— Barkley Road, patru sute şaptesprezece. Te rog, grăbeşte-te! țipă ea.

— Avem două maşini în zona aceea, doamnă. Sunt pe drum. Rămâneți pe fir, până vor sosi. Cum vă numiți?

Vanessa hohotea şi încerca să-şi tragă sufletul, în speranța că suna destul de isterizată.

— Vanessa MacKenna. Ar fi trebuit să sosească până acuma. Nu înțelegi? O s-o ucidă!

— Pe cine, doamnă? Despre cine vorbiți?

— Despre Kate MacKenna. Cumnatul meu Ewan a răpit-o.

Mai puțin de un minut.

Operatoarea continua să pună întrebări.

— Unde sunteți acuma, doamnă? Ați ieşit din casă?

— Da. Când s-a uitat în cealaltă parte, am reuşit să scap. Sunt la poarta de la capătul drumului de acces, lângă maşina mea. O, aud sirenele. Sosesc.

— Rămâneți în legătură cu mine, până ce vor ajunge ei, e în regulă?

— Da, aşa voi face. O, te rog, trebuie să-l oprească. Luă telefonul de la ureche şi se întoarse spre casă.

Cinci… patru… trei… Doi… unu.

Timpul se scursese… Şi nu se întâmplă nimic.

Inima lui Dylan se zbătu în piept. Cum de a putut să lase să se întâmple aşa ceva? … O, Dumnezeule, Kate…

De abia fusese în stare să asimileze informațiile

’ *

Despre dispariția ei, că auzi scrâşnetul unei

maşini ce se opri în faţa clădirii. Agentul Kline îi spusese că se vor întâlni la Smith şi Wesson, dar nu coborî din maşină. Declanşă sirena.

Agentul de securitate care-şi părăsise postul sări din drum în ultima fracţiune de secundă, altfel Dylan ar fi dat peste el în fuga lui spre uşă. Creierul îi lucra acuma automat.

Kline lăsă geamul în jos şi strigă:

— Urcă! Să mergem, să mergem! Se aplecă peste scaunul pasagerului şi deschise portiera.

Dylan sări înăuntru. Trase portiera închizând-o în momentul în care Kline apăsă pe acceleraţie. Maşina ţâşni ca o rachetă.

— Kate a plecat, răcni Dylan.

— Ştiu, răspunse Kline. Am auzit de la dispecerat. Ştiu şi unde e, adăugă el, sperând în numele Domnului că avea dreptate. La Departamentul de poliţie Savannah a fost interceptată o convorbire. Vanessa a părăsit spitalul. A spus că a intervenit ceva urgent. S-a întâlnit cu Ewan la casa lui Compton. Se află acolo şi cred că şi Kate e cu ei. A început procesul de eliminare, se grăbi el să adauge. Trecu pe culoarea roşie, coti la stânga şi acceleră de-a lungul străzii. Vanessa a spus oamenilor unde se duce? Sar putea să fie o înscenare, mai zise Kline.

— Da, asta e şi părerea mea, zise Dylan încercând să găsească o logică în toate acestea.

Amândoi ştiau că Kate ar putea să fie deja moartă, dar nimeni nu dădu glas fricii..

— Kate *trebuie* să fie acolo cu Vanessa, zise Dylan. Şi dacă nu e, nu ştiu unde ar fi putut să o ducă. N-ar fi trebuit să o părăsesc niciodată. Ar fi trebuit să stau cu ea.

— Suntem aproape, zise Kline. Şi toate echipajele

disponibile sunt pe drum. Vom ajunge la timp. Mai luă un colț pe două roți, se îndreptă cu cauciucurile scrâşnind şi prinse iar viteză.

Dylan îşi trase revolverul din toc, extrase încărcătorul, îl controlă, apoi îl vârî înapoi cu o lovitură dată cu podul palmei.

— Dacă cineva îi face rău lui Kate, îl ucid. Şi nu repede şi nici curat.

Tirada lui Dylan îl enervă pe Kline.

— Încearcă să-ți aminteşti că sunt agent federal, ai înțeles? Nu-mi spune mie că ai intenția să ucizi pe cineva. Asta se numeşte crimă premeditată. Eşti detectiv. Ştii doar.

Dylan băgă pistolul în toc.

— N-ai putea să mergi mai repede?

Radioul din maşina poliției condusă de Kline prinse viață şi dispeceratul îi puse în legătură cu o convorbire primită de la Vanessa la 911.

Dylan auzi cuvântul „bombă". Îl simți ca o lovitură ce-i izbi stomacul.

Dispeceratul pusese în alertă maşinile poliției, ambulanțele şi maşinile de pompieri din apropiere. Kline intră pe fir şi dădu operatoarei timpul aproximativ în care ar fi putut sosi la fața locului.

Intrară pe o şosea cu patru culoare, foarte aglomerată, zburând pe lângă celelalte vehicule. Auzind sirena, cei mai mulți şoferi se dădură la o parte, dar mai rămăseseră câțiva care, ori nu o auziseră, ori au auzit-o şi nu le-a păsat. Kline făcea slalom printre ei, la dreapta, la stânga, cu eficiența unui şofer de curse.

Totuşi, Dylan continua să-şi închipuie că ar putea s-o facă şi mai bine, să meargă şi mai repede.

— Vanessa spune că Ewan are o bombă, aşa e?

întrebă Kline.

— Nu Ewan, strigă Dylan.

— Ştiu, ştiur zise Kline. M-ai convins, dar ceea ce încerc să spun este că, nu cred să fi fost detonată deja. Dacă seamănă cu celelalte bombe, am fi auzit-o până acuma.

— Da, e adevărat. Dylan simți o undă de speranță. Nu i-am spus niciodată…

— Ce să-i spui?

Nu răspunse la întrebare.

— Ai încetinit.

— Am încetinit, pe naiba! Ne apropiem. Echipa de dezamorsare trebuie să fie chiar în spatele nostru. Fir-ar al dracului, încă o bombă. Vraja nu mai poate funcționa şi a treia oară! Trebuie să terminăm odată cu chinul ăsta.

În oglinda retrovizoare, Kline zări o ambulanță ce făcea şi ea slalom în trafic.

— Încă un colț, după care drept înainte cam doi kilometri, zise el. În acest cartier select, proprietățile sunt rare – e bine, deoarece urăsc să-mi închipui… Se opri, dar nu la timp.

Dylan îi termină gândul:

— Dacă ar fi case înghesuite şi ar exploda o bombă, pierderile ar fi mult mai mari. Crezi că nu ştiu care sunt problemele? se repezi el.

Kline îi răspunse strigând la rândul lui.

— Nu vreau ca *tu* să devii problema mea, ai înțeles? Eşti combinat cu Kate, nu-i aşa? Pot să aud asta din vocea ta şi să o văd pe figură. Implicarea emoțională te face să rişti. Trebuie să te aduni, altfel nu-mi vei fi de niciun ajutor.

Kline nu încetinise destul când a cotit după colț, aşa că maşina aproape se învârti pe loc.

Redresându-se repede, recăpătă controlul.

— Când totul se va termina, Kline, va trebui să dai un nou examen de conducere. Şofezi ca o babă.

— Merg cu 100 km pe o stradă rezidențială!

În față apăru o intersecție, cu stop pentru toate cele patru direcții. Două maşini ale poliției alergau spre ea din direcții opuse. Kline ignoră semnele stopului, aproape izbindu-le pe amândouă.

Spre conacul MacKenna se îndreptau din toate părțile o mulțime de maşini, în viteză. Două dintre acestea blocară strada şi polițiştii în uniformă făcură cordon în jur. Unul îi semnală lui Kline să se oprească, dar el ignoră indicațiile conducând dincolo de curbă, spre porțile de fier forjat Printre copaci, Dylan zări casa. O ambulanță era parcată lângă o altă maşini, ce îi obstrucționa vederea celor adunați în jur.

Kline avea un unghi de vedere mai avantajos.

— Şi Hallinger e aici. Asta e maşina lui, nu-i aşa?

— N-o văd pe Kate. Tu o vezi? întrebă Dylan întinzând mâna spre clanța portierei.

— Stai! Lasă-mă să intru în curte. Mai uită-te, îl zori Kline. O, iat-o pe Vanessa. La dreapta. Să mă laşi pe mine să mă ocup de ea, m-ai auzit?

— N-o văd pe Kate. N-o văd.

— Echipa de dezamorsare e aici. Sunt gata de acțiune. Dylan, ce dracu' faci…

Kline apăsă pe pe frână, dar Dylan sărise deja din maşină şi alerga spre porți. Blestemând, Kline parcă maşina, sări şi el afară şi. Fugi după el.

— Dylan opreşte-te, stai, strigă Kline.

Dar Dylan nu-l asculta. O căuta disperat pe Kate, în timp ce Kline încerca disperat să-l ajungă, înainte de a face vreo nebunie.

Dylan îşi schimbă direcția ocolind duba echipajului de dezamorsare. Doi polițişti erau cu Vanessa, care hohotea arătând spre casă. Unul dintre ei îl zări pe Dylan venind spre ei şi alergă să-l întâmpine.

— Ai văzut-o pe Kate MacKenna? întrebă Dylan.

— De-abia am sosit, totuşi am fost primii. Ne-a urmat o ambulanță şi un detectiv. Nate Hallinger rula în spatele nostru. Kline îi ajunse, gâfâind şi încercând să-şi recapete răsuflarea. Polițistul continuă: Vanessa

MacKenna mi-a spus că în casă sunt oameni. A aflat şi idiotul ăla nebun de detectiv Hallinger. Acuma, încearcă să-i scoată de acolo, înainte ca bomba să explodeze. N-am putut să-l opresc.

Dylan plecase deja. Traversă drumul de acces din curte, sărind peste capota unei maşini ce-i stătea în cale şi-şi continuă cursa în sus, pe colină.

Kate era tot înăuntru… Dacă bomba ar fi explodat… Ceva trebuie că n-a funcționat, deoarece casa era încă în picioare. Poate că Vanessa n-a calculat bine timpul… Poate că a sunat la poliție prea devreme. Care dracu' a fost planul ei? Gândurile îi galopau. Trebuie că a mai existat un plan de rezervă.

Tocmai ajunsese la intrarea în conac, când auzi un foc de armă.

Scoase pistolul, trase siguranța şi tiptil intră în casă. Nu se vedea nimeni.

Nate stătea la uşa bibliotecii din spatele casei. În graba lui de a intra înăuntru blocase încuietoarea şi fusese obligat să tragă un foc, pentru a o sfărâma şi a intra. Într-o secundă îşi roti privirea în jurul camerei. Ewan se afla pe podea, cu fața în sus şi

ochii închişi. O căută şi pe Kate, dar n-o văzu. În schimb zări coşul cu flori de pe birou şi se răsuci pe călcâie, conştient că putea să explodeze în orice secundă. Deschise gura să o strige pe Kate, dar nu ieşi decât un sunet sugrumat. Tocmai simțise țeava unui revolver în ceafă.

— Aruncă arma, sau eşti mort.

Dylan se afla în spatele lui.

Nate făcu un pas înapoi.

— Ce faci? Ai înnebunit? Ia pistolul de pe mine! încerc să-i scot pe Kate şi pe Ewan de aici înainte…

— Aruncă arma, bestie!

— Ce dracu' se întâmplă cu tine? urlă Nate.

— Unde e Kate?

— Nu ştiu. Încerc să o salvez, răspunse el.

— Poate vrei să spui „să o ucizi"? Ai fi folosit revolverul lui Ewan, sau pe al tău propriu?

Frumos şi ordonat, nu-i aşa? Să faci să se creadă că Ewan a ucis-o. Apoi tu devii erou cărându-i jos pe amândoi.

— E o nebunie. De ce aş fi…

Dylan i-o reteză.

— Ai făcut o mare greşeală. Ştiai despre bani, fără să fi vorbit cu avocatul. Dylan apăsă şi mai țâre țeava"

Revolverului pe țeasta lui Nate şi strigă: tinde e Kate?

— Îți spun, ai impresia…

— Sunt aici. Uşa bibliotecii din spatele lor se deschise şi Kate trecu pragul cu o foarfecă în mâna dreaptă ridicată în sus. Apoi coborî brațul şi cu o voce şovăielnică rosti: am crezut că se întoarce Vanessa, eu…

Revolverul lui Nate fusese îndreptat spre Ewan,

dar îi schimbă direcția spre coşul de pe birou:

— Nu mă dau bătut aşa uşor, Dylan. Apăs pe trăgaci şi murim cu toții. Ia-ți pistolul la o parte şi nimeni nu va fi rănit. Kate va fi asigurarea mea de viață. Va coborî odată cu mine şi toate lumea va trăi. Eu n-am nimic de pierdut. Grăbeşte-te şi hotărăşte. Bomba poate exploda în orice secundă.

Dylan îşi lăsă pistolul în jos.

— Kate, ieşi de aici. Fugi!

— Dar, Dylan

— Pleacă! Acum!

Kate nu se clinti.

— Dylan…

Se auzi uşa de la intrare deschizându-se. Nate întoarse capul o fracțiune de secundă. Ca fulgerul, mâna liberă a lui Dylan îi izbi brațul aruncându-i revolverul cât colo. Dintr-o mişcare, Dylan îi dădu un picior lui Nate şi-l doborî pe duşumea, țintuindu-l cu piciorul şi cu pistolul încă ațintit spre cap.

Echipa de dezamorsare intră în goană în bibliotecă, îmbrăcați cu tot echipamentul de protecție. Dylan strigă la ei în timp ce-l împingea pe Nate să rămână în genunchi.

— Scoateți-o întâi pe Kate. Şi luați-l şi pe Ewan. Repede!

În sfârşit, Kate fu în stare să vorbească. În timp ce se îndreptau spre ea, ridică o mână:

— Nu e nevoie, eu…

Dylan îl avea pe Nate la picioare şi-l împinse spre uşă.

— Acuma, Kate! porunci Dylan.

— Tu nu înțelegi… Kate se îndreptă spre birou şi puse foarfecele jos, apoi deschise celălalt pumn. În palma ei se afla o sârmă albastră de numai câțiva

centimetri. Bomba nu va exploda, explică ea.

— De unde ştii…? începu Dylan.

Ea schiță un zâmbet uşurat:

— N-ai să ghiceşti niciodată cine m-a sunat.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI DOI

Sprijinită de o maşină a poliției, prea epuizată pentru a se mişca, Kate privea în linişte agitația din jur.

Dylan vorbea cu un locotenent din Departamentul de poliție Savannah, dar continua să-i arunce din când în când o privire – probabil să se asigure că n-a dispărut din nou.

Pe o targă, paramedicii îl scoaseră pe Ewan afară din casă. Era încă inconştient, dar ea îl auzi pe unul din polițişti spunând că-şi va reveni curând. Indiferent când va deschide ochii, se va trezi încătuşat de un pat de spital, împotriva lui existau mai multe acuzații. Iar faptul că i-a procurat fratelui său o armă furată, care a fost folosită apoi la săvârşirea unei crime, era în fruntea listei de fărădelegi.

Până acuma sosiseră toți reporterii şi cameramanii posturilor de televiziune, ce erau în legătură cu telefoanele primite la 911, dar erau ținuți în afara porților proprietății.

Cea mai mare parte dintre cameramani filmau casa, aşteptând cu nerăbdare să iasă suspectul. Totuşi, şi

Vanessei i se dădea destulă atenție. Era complet isterizată şi de această dată nu mai juca teatru.

— Comiteți o teribilă greşeală, hohotea ea. Aici eu sunt *victima!* Am încercat să salvez nişte vieți, când

am sunat la nouă-unu-unu. N-am făcut nimic rău. Sunt victimă! țipa ea.

Un agent tocmai îi pusese cătuşele şi îi spunea că are tot dreptul să tacă din gură. Când termină să-i citească drepturile, o întrebă dacă a înțeles. Ea se adună destul pentru a putea spune că a înțeles, apoi începu din nou să țipe. Țipetele ei erau iritante şi teribil de supărătoare.

— Doamnă, categoric ai dreptul şi să taci din gură. Te somez cu străşnicie să te foloseşti de el.

Un detectiv, care-i împrumutase lui Kate celularul, se înapoie pentru a şi-l recupera. Dându-i-l îi mulțumi, exact în momentul în care Dylan i se alătură.

— Ai reuşit s-o prinzi pe Isabel? întrebă el.

Ea zâmbi.

— Da, şi e foarte bine. Ştiam că aşa e, dar am simțit nevoia să-i aud vocea. Am sunat-o şi pe Kiera şi e şi ea bine, adăugă apoi. Când Nate a intrat în fugă în sala de conferințe de la Smith şi Wesson şi mi-a spus că Reece a răpit-o pe Isabel şi că a fost rănită, am intrat în panică. Nu m-am gândit de două ori înainte de a-l urma pe uşa din spate. Singurul lucru pe care mi-l amintesc e că m-am urcat în maşina lui... Apoi m-am trezit pe podeaua bibliotecii.

— E bine că ştii că sunt în regulă, dar despre tine ce spui? Tu eşti OK? O înconjură cu brațul şi o strânse.

— Da, îl asigură ea. Se uită în sus spre casă şi întrebă:

— De ce le ia atât de mult timp să-l scoată pe Nate afară?

— Fac totul ca la carte, răspunse el. Şi nu e chiar

atât de mult, timp. Eşti nerăbdătoare să pleci de aici, nu-i aşa?

— N-am putea să plecăm chiar acum?

— Nu.

Doi paramedici se grăbeau spre Kate, traversând drumul de acces. Dylan îi văzu venind:

— O să vrea să te consulte puțin, zise el.

— Sunt bine, realmente.

Unul dintre paramedici auzind-o protestând, zise:

— Trebuie să ne asigurăm, să-ți controlăm semnele vitale şi toate celelalte. Îi fixă în ochi raza unei lanterne-creion: Nu sunt dilatați.

— Kate, du-te cu ei. Trebuie să se convingă. Eu aştept aici, zise Dylan.

Deşi Kate insista că niciunul dintre teste nu era necesar, se urcă cu ei în ambulanță şi îi lăsă să-i ia tensiunea şi pulsul. Era şi ea de acord că nu se simțea extraordinar. Dar era sigură că amețeala îi fusese cauzată de drogul administrat. Aflarea adevărului despre Nate Hallinger o îmbolnăvise. Dar nu menționă paramedicilor nimic despre stomacul ei îngrețoşat de oroare. Odată ce se constată că nu are nimic altceva decât o mare oboseală, un paramedic îi oferi mâna şi o ajută să coboare din ambulanță. Şi când îşi aruncă privirea spre colină văzu mai multe persoane ieşind din casă.

— Hei, îl aduc pe suspect! O-hoo! Se pare că detectivul cu care erai îl aşteaptă. Ia priveşte-i figura. Se întoarse spre colegul lui: Se pare că treaba noastră aici nu s-a" ternii nat.

Dylan era întors cu spatele şi Kate nu putea să-i vadă fața. Alergă spre el, rugându-se să nu facă nicio nebunie. Nu, sigur nu va face. Mâna nu-i era sprijinită pe armă. E un semn bun, nu-i aşa? Iar

brațele îi erau încrucişate pe piept. Atitudinea lui sugera că e destul de relaxat.

Dar nici aceasta nu era un semn bun. Ar fi dorit să-i poată vedea expresia de pe figură. Atunci ar fi ştiut sigur.

— Dylan, strigă ea.

— Rămâi acolo, Kate. Dar ea îl ajunse. Însă nu se uită la ea când completă: Ți-am spus să rămâi acolo!

Ea îşi puse mâna pe brațul lui.

— De când trebuie eu să fac orice îmi spui tu?

— Kate… Vocea îi era grea de avertismente. Ambulanța se afla la aproximativ trei metri în spatele lor. Dylan o apucă de mână şi practic o trase într-acolo. Intră!

Ea rămase pe loc.

— N-o să faci nicio prostie, nu-i aşa?

— Nu.

Nu era sigură dacă putea să-l creadă.

— Nici măcar să nu vorbeşti cu el.

— Intenționa să te ucidă, îi aminti el. Agentul Kline îi strigă ceva lui Dylan. Stai aici, Kate, zise Dylan. Te rog!

— În regulă, se potoli ea.

Părea să n-o fie crezut.

— Nu glumesc.

Dylan se întoarse şi se îndreptă spre Nate, oprindu-se la câțiva paşi de el. Kline îl ținea pe Nate de braț şi îl conducea spre poalele colinei. Îi făcuse mare plăcere să-i pună detectivului cătuşele. Ofițerii de poliție şi detectivii ceilalți se adunară în jurul lor, însoțindu-i spre o maşină de poliție.

Nate îl privi pe Dylan.

— Asta nu mă va înfunda. N-ai nicio dovadă.

— Avem destule, zise Kline vesel.

— Dacă ai ceva, se datorează doar împrejurărilor.

Zâmbetul lui Dylan nu i se zărea şi în ochi.

— Ai avut necazuri, nu-i aşa? Fac pariu că ai crezut că totul va fi uşor. O bombă, şi buuuum, problema e rezolvată. Kate moare, înainte chiar de a afla de testament.

— Greşeşti.

— De câtă vreme faci parte din Departamentul de poliție Savannah? îl întrebă Kline pe Nate.

Dylan răspunse pentru el:

— De suficient timp pentru a o întâlni pe Vanessa şi a începe să trăiască cu ea. Se ştie că ea se culca cu oricine. Era uşor de aflat – iar eu chiar am aflat – că erai unul dintre ei. — Ți-ai pus la cale planul şi te-ai transferat la poliția din Charleston, interveni Kline. Trebuia să de depărtezi oarecum de Vanessa şi în acelaşi timp să afli tot ce se putea despre Kate.

— M-am transferat pentru că era un post vacant, iar eu voiam o schimbare, argumentă Nate.

— Ceea ce voiai de fapt erau cele optzeci de milioane de dolari, vierme afurisit, interveni Dylan. Vanessa era în spatele camerei de luat vederi, ea l-a filmat pe bătrân. Compton avea încredere în ea şi a rugat-o să-i filmeze caseta video. Probabil că a făcut realmente pe ea când Compton, privind spre obiectiv, a spus că lasă toată averea lui Kate. Îşi modificase deja testamentul, aşa că nu i-ar fi folosit la nimic dacă-l ucidea atunci.

— Şi ți-a spus ție tot, nu-i aşa? întrebă Kline.

— Nu puteți dovedi nimic, obiectă Nate.

— Tu eşti cel care i-a controlat alibiul, în ziua când a fost făcută caseta. Ai spus că are un alibi invulnerabil. De ce nu mi-a dat prin cap că mințeai? zise Dylan. Nate nu răspunse, dar nici nu se aştepta

s-o facă. Ai avut suficiente cunoştinţe pentru a da de Florar, sau te-ai dus la Jackman şi i-ai oferit o sumă pe care n-a putut s-o refuze?

— Nu poţi dovedi niciuna din afurisitele astea de, afirmaţii. Toate sunt speculaţii.

— Şi treaba s-a complicat, nu-i aşa? interveni Kline ignorându-i protestele. Kate n-a vrut să coopereze deloc. Două explozii, şi totuşi s-a încăpăţânat să rămână în viaţă. Norocul ei şi ghinionul tău. Ai cumpărat toate cele trei bombe în acelaşi timp, sau te-ai dus înapoi după altele?

— Ştiai că Kate va fi la recepţia dată de Carl, zise Dylan. Ştiai înainte de a apărea în ziar. Carl era sursa ta de informaţii, chiar dacă el habar n-avea. Îi plăcea să facă reclamă companiei lui Kate şi organiza în Savannah o mulţime de evenimente de caritate. Compton a menţionat activitatea Vanessei, ceea ce a ajutat la sprijinirea morală a numelui MacKenna. Vanessa era suficient de inteligentă să nu se întâlnească cu Carl, dar era tot timpul pe acolo ascultând, nu-i aşa? Ai ştiut totul cu mult înainte şi ai avut timp să întocmeşti un plan.

— A fost pur şi simplu o întâmplare, că te aflai acolo când a explodat prima bombă? adăugă Kline. Primul la faţa locului şi primul care o găsea pe Kate! Trebuie că ai fost grozav de dezamăgit, când ai văzut că încă mai respira.

— E ridicol, strigă Nate.

Din nou, atât Kline cât şi Dylan îi ignorară protestele.

— Trecând numele lui Reece Crowell pe hârtiile din apartamentul lui Roger era totuşi un exces, nu crezi? Ai încercat să ne încurci, sau presupuneai că asta va dezlega misterul? întrebă Dylan. Tot timpul

ai fost nevoit să-ți schimbi planurile, nu-i aşa? continuă el. L-ai ucis pe Roger şi ai aranjat ca probele să-l acuze pe Ewan. Această ultimă bombă trebuia desigur să o ucidă atât pe Kate, cât şi pe Ewan, dar a naibii fraieră n-a explodat. Aşa că a trebuit să intri acolo şi să ai grijă de ea personal.

— Revolverul lui Ewan şi celularul lui se aflau în buzunarul tău, interveni Kline.

— Pot să explic asta, zise Nate.

— Poți să explici şi de ce i-ai spus lui Kate că Reece i-a răpit sora?

— Aşa am crezut că s-a întâmplat... Ewan m-a sunat...

Kline îl privi pe Dylan.

— Vai de mine! Se mişcă repede tipul, de-abia pot să-i văd picioarele. Tu poți?

— Eşti un ticălos lacom, Nate, zise Dylan. Dar ai făcut o mare greşeală. Adu-ți aminte ce mi-ai spus? „Am aflat că a refuzat banii", Asta m-a făcut să reflectez. Cum ai putut să afli? Vanessa a plecat din cameră înainte ca Kate să-şi schimbe hotărârea şi să accepte moştenirea. Deci de la Vanessa ai auzit că Kate a refuzat banii.

— Anderson mi-a spus.

— Da, asta am presupus şi eu o vreme. Dar se dovedeşte că Anderson are o memorie grozavă. Nici măcar *nu vorbise cu tine. Vezi, Nate, ceasul meu a înregistrat timpii reali şi ştiam că la nici zece minute după ce am părăsit birourile, am vorbit cu tine şi mi-ai spus asta. Anderson îşi aminteşte că ai sunat, adevărat, dar jură că i-au luat cel puțin cincisprezece minute să facă rezumatul faptelor în fața poliției, când au sosit să-i confişte lui Roger arma, şi de abia după aceea a fost chemat în birou

să răspundă la telefonul tău. Ştii ce? Anderson are şi înregistrarea convorbirii care dovedeşte asta.

— Frumoase presupuneri, Dylan, dar niciuna dintre ele nu stă în picioare.

— Eu cred că da, replică Dylan. Vanessa te va da în gât. Făcu un semn în direcţia ei. Ia. Uită-te la ea. Te priveşte şi dacă ochii ar putea ucide… Ei bine, hai să spunem că nu mai arată ca şi cum ar fi cel mai mare fan al tău. Când îşi va da seama ce o aşteaptă, va vorbi.

Ca şi cum momentul ar fi fost cronometrat!

Când Vanessa fu forţată să între pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie, izbucni:

— N-am făcut nimic! A fost ideea *lui!* Sunt nevinovată!

Toată lumea a auzit-o.

Zâmbetul lui Dylan era acum sincer.

— Iată-te incriminat!

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI TREI

Kate se afla în biroul căpitanului. Kline şedea într-o parte a ei, Dylan în cealaltă şi nu era chestionată de nimeni altcineva decât de primar.

Cum a ştiut ce sârmă sa taie? El i-a spus. *Cine?* Florarul. *De unde a ştiut că un glonţ tras în coş nu va declanşa explozia?* Foarte simplu. Îl dezamorsase. A tăiat sârma albastră, apoi a scos cu grijă panoul de dedesubt şi l-a pus în sertarul biroului. *De ce a făcut asta?* El i-a spus că e nevoie să fie luat de acolo. Nu ştie de ce.

Voiau să ştie fiecare cuvânt pe care i-l spusese Florarul. La început unul dintre ofiţerii de poliţie apoi celălalt au rugat-o să reia relatarea de la

început. A repetat conversația telefonică de cel puțin cinci ori, dar încă nu-şi pierduse răbdarea.

Dylan era amuzat cât de calmă era. Părea că face totul cu mare uşurință.

A încercat să plece din bibliotecă? Sigur că a încercat, dar n-a putut să descuie uşa. A încercat să o spargă, dar lemnul era prea tare şi n-a reuşit. S-a gândit să iasă prin fereastră şi să se depărteze înainte ca bomba să explodeze, dar ştia că nu va putea să-l ridice pe Ewan şi să-l treacă peste pervazul ferestrei. Cântărea cel puțin 90 kg! Nu putea să-l care într-un loc sigur, chiar să-l tragă de acolo ar fi fost imposibil.

Timpul presa. Kate simțea că nu avea de ales. Trebuia să se ocupe de coş.

Toți ştiau că ar fi avut totuşi ceva de ales. Putea să fugă, să se salveze, şi faptul că n-a vrut să-l lase pe Ewan acolo, vorbea imens despre caracterul ei.

Dylan era cu ea tot timpul, încercând să reducă întrebările la minimum. Odată ce simți că poliția şi FBI aveau toate informațiile necesare, solicită să se pună capăt interogatoriului şi o scoase de acolo.

Kate fu recunoscătoare că a salvat-o. Ziua fusese pentru ea mai mult decât oribilă... şi nu se terminase încă.

Exact la şapte, Kate şi Dylan intrau în biroul de avocatură Smith şi Wesson. Timp de două ore, Kate îi ascultă politicoasă pe încrezuții dar binevoitorii consilieri şi contabili ai lui Compton făcându-şi rapoartele. Dylan stătea lângă ea cu brațele încrucişate, tăcut dar înregistrând totul.

Atitudinea acelor bărbați, îmbrăcați în costumele lor închise la chioare, cămăşi albe şi cravate conservatoare, te nedumerea. Se comportau ca şi

cum banii le aparţineau şi îi făceau doar un hatâr lui Kate, spunându-i ce au făcut în trecut şi ce vor face în viitor cu moştenirea ei. Existau şi câteva formulare, pe care doreau ca ea să le semneze şi prin care li se permitea să-şi continue supravegherea financiară. O asigurară că va primi rapoarte anuale, pentru a o ține la curent.

După ce au terminat să se laude, fură martori când ea semnă hârtiile pe care Anderson le pregătise, acceptând astfel moştenirea în mod oficial. Odată ce tranzacția fu realizată, avocatul anunță că nu mai existau alte stipulări în testament şi că toate dorințele lui Compton au fost îndeplinite.

Oamenii începură să-şi strângă lucrurile pregătindu-se de plecare, dar Kate le făcu semn să stea jos, în timp ce ea se ridică pentru a li se adresa. În primul rând, le mulțumi grațios pentru activitatea lor şi timpul consacrat, ca apoi să le spună că serviciile lor nu mai erau necesare.

Aproape fiecare bărbie din cameră căzu în piept.

Anderson îşi menținu calmul, deşi arăta ca şi cum ar fi vrut să chiuie.

Unul dintre consilieri sări în picioare.

— Ce vei face cu toți aceşti bani?

Altul se ridică şi protestă:

— Compton nu voia să-i risipeşti acumulările de o viață şi eu, mai bine zis noi, suntem preocupați de lipsa ta de experiență în domeniul financiar – preocupați că exact asta vei face. Vei risipi banii.

Anderson ridică o mână, când consilierii începură să vorbească toți deodată.

— Ceea ce domnişoara MacKenna vrea să facă cu moştenirea, nu mai e preocuparea voastră. Puteți să vă trimiteți notele de plată finale la acest birou şi eu

le voi onora.

În disperare de cauză, unul dintre bărbați se întoarse spre Dylan:

— În mod cert, tu ştii ce greşeală face. Vorbeşte cu ea, îi ceru el.

Cu brațele tot încrucişate, Dylan se lăsă pe spate în scaun şi cu un zâmbet amuzat, ridică pur şi simplu din umeri.

Fața omului furios se înroşi, ca dungile de pe cravata lui.

— Dar are măcar idee ce va face cu…?

— Da, îl întrerupse Kate. Ştiu ce voi face. Adună hârtiile împrăştiate pe masă şi explică: Am să-i dau.

— Pe toți? întrebă el neîncrezător.

— Da… Dar… Izbucni şi alt bărbat.

— Cui ai să-i dai? întrebă al treilea. Arăta de-a dreptul bolnav.

— Am mai multe idei, răspunse ea. Şi le voi discuta cu surorile mele, înainte de a lua hotărârea finală. Însă, înclin spre finanțarea unor cercetări. Mama a murit de o,

Boală teribilă, continuă ea. De asemenea, am în vedere o aripă nouă pentru bolnavii de cancer la spitalul din Silver Springs. Totuşi, adăugă apoi, un lucru ştiu de pe acum. Indiferent pentru ce vor fi folosiți banii, acel obiectiv va purta numele mamei mele: Leah MacKenna.

Arătau oripilați.

— Compton se va răsuci în mormânt, fornăi omul cu cravata în dungi roşii. Nici n-a considerat-o ca făcând parte din familia lui!

Kate se îndreptase spre uşă, dar la ultimul comentariu se întoarse. Se gândi o secundă înainte de a răspunde:

— Mulțumesc. Ce lucru minunat ai spus!

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI PATRU

Lui Kate nu i se păruse niciodată casa atât de primitoare. Era veche, cam prăpădită şi avea nevoie disperată de un nou strat de vopsea şi de obloane noi, dar pentru ea tot frumoasă era.

La ora unu noaptea dădu la o parte cearşafurile şi se strecură în pat, lângă Dylan. Părea deja adormit. Ea făcuse un duş lung şi calmant. Epuizată, era sigură că va adormi în secunda în care va pune capul pe pernă.

Dar trebuia întâi să tragă perna de sub el. Tocmai se întinsese confortabil, când începu tremuratul. În câteva secunde era violent zguduită. Nu putea să-şi imagineze ce nu era în regulă. Şi patul se zguduia. Dacă ar fi fost pe roți, probabil că ar fi început să alerge prin tot dormitorul.,

El se trezi imediat. Ridicându-se, se uită amețit la 6a şi o trase spre el.

Kate i se ghemui la piept, cu capul ascuns sub bărbia lui. Trupul lui era fierbinte şi reconfortant.

— Iartă-mă că te-am trezit, zise ea. Nu mă pot opri din tremurat. Şi nu mi-e frig deloc.

El o fricționă pe spate.

— Până la urmă ziua asta te-a doborât, comentă el. Ai acționat tot timpul sub influența adrenalinei şi a fricii.

Mai trecu un minut, apoi ea şopti:

— Ți-a fost vreodată frică?

— Da, mi-a fost. Se gândi la Kate în interiorul casei aceleia, împreună cu o bombă şi un ucigaş cu sânge rece. Fusese al naibii de speriat atunci.

— Dylan?

— Da, Gogonea!

Îl auzi cum cască.

— Mă gândeam…

— Ei, asta nu poate fi ceva bun.

— Am avut încredere în el. Glasul îi tremură. A trebuit să am încredere în el. A trebuit să cred ce mi-a spus…

El încercă să-i desluşească gândurile.

— De ce să nu fi avut încredere în Nate? Ticălosul era polițist. Ar fi trebuit să ai încredere în el.

— Nu, nu de Nate e vorba, zise ea. De Florar. A trebuit să cred în ce-mi spunea. Dylan se propti într-un cot şi se aplecă spre ea aşteptând să continue. Am urmat instrucțiunile unui om care admitea că îi place să arunce lucrurile în aer… O, sfinte ceruri…

Îşi puse mâna peste ochi. Enormitatea gândurilor acelora îi pătrunse în minte.

— N-ai avut de ales. Nu asta mi-ai spus? A trebuit să ai încredere în el.

Ea încă nu era gata să devină rezonabilă.

— Da, îmi amintesc că le-am spus tuturor că n-am avut de ales. Ştii ce le-am spus despre Florar?

El îi luă mâna de pe față.

— Ce anume?

— Că mi-a părut puțin rău pentru el, zise ea. Sunt nebună?

El o sărută pe frunte.

— Da. Poate puțin.

Ea se gândi la coşul cu flori şi cât de terorizată era când a tăiat sârma albastră. Acest gând o duse spre altul şi brusc se înfurie pe Dylan.

El încercă să o sărute. Dar ea îl respinse.

— Ai intrat în goană în casa aia, ştiind că există o bombă ce putea să explodeze în fiecare clipă. Ai fi putut să fii ucis! De ce ai făcut un lucru atât de prostesc?

— Tu erai înăuntru. De asta.

Ochii ei scoteau scântei.

— Echipa de dezamorsare era acolo. Ar fi trebuit să…

— Erai înăuntru, repetă el ferm.

Ea scutură din cap.

— Ai riscat prosteşte.

— Am mai auzit şi înainte critici din partea ta, dacă stau să mă gândesc bine.

Încercă din nou să-i găsească gura, dar ea îl evită:

— Când am mai…?

El oftă.

— La spitalul din Boston, după ce am fost operat…

Parcă a doua zi. M-am trezit şi te-am văzut acolo. Ce bine m-am simțit ştiind că ai fost acolo, dar nu mi-am putut da seama de ce. Întotdeauna ai fost un fel de țeapă în

— Nu-i adevărat.

— De fiecare dată când veneai la Nathan's Bay, făceai câte ceva ce mă enerva.

Putea să-i audă zâmbetul din voce.

— Dă-mi un exemplu.

— Dacă răspundeai tu când suna telefonul şi era pentru mine, scorneai cele mai neruşinate poveşti.

— Nu, nu-i adevărat, zise ea în defensivă.

— I-ai spus lui Janey Callahan că m-am înrolat în Legiunea străină franceză.

— Ei bine, probabil că o dată, şi dacă era destul de proastă să creadă aşa ceva, de ce n-ar fi trebuit

să-i spun?

— Mi-am pierdut o mulțime de prietene din cauza ta. Îi sărută lobul urechii. Dar cel mai rău lucru pe care l-ai făcut…

— Da?

— M-ai ignorat. M-ai înnebunit. Lăsă să-i scape un căscat exagerat. Crezi că vei putea să dormi după aceea?

— După ce?

Nu mai avu nevoie să-i explice. Trupul lui i-l acoperea deja pe al ei.

În dimineața următoare la ora zece, Dylan intra în biroul şefului Drummond. Acesta era nerăbdător să-i vorbească.

— Închide uşa şi ia loc, i se adresă Drummond. Vreau să aflu tot ce s-a întâmplat. A avut Hallinger vreo bănuială că tu ştii?

Dylan puse revolverul şi insigna pe birou.

— Nu, n-a avut, răspunse el, apoi se aşează şi îi relată cum s-a întâmplat totul. După ce termină adăugă: Nu mi-aş fi închipuit la timp, dacă nu m-ai fi ajutat tu. Nam vrut să merg la Departamentul de poliție Savannah pentru nimic în lume, mai ales că el lucra pentru ei.

Drummond dădu din cap.

— Când m-ai întrebat dacă aş putea să fac ceva pentru tine şi mi-ai spus de remarca ciudată pe care a făcut-o Hallinger…

— Cum că a aflat că Kate a refuzat banii, termină Dylan ideea.

— Aşa e. Atunci ai început să-l suspectezi. Mai rezistai însă în fața realității. Tot ce am făcut, a fost să te ajut puțin. După patruzeci de ani de aplicare a legii, am învățat un lucru sau două şi unul din

acestea e cum să culegi informații cât mai repede posibil. Nici n-a fost nevoie de prea multe telefoane, pentru a găsi un tip care să-mi dea înregistrările telefoanelor şi chitanțele cărții de credit, ce au probat că Nate Hallinger şi Vanessa MacKenna se aflau în acelaşi loc, în acelaşi timp. Ce întâlnire frumoasă au avut la Cancun, acum şase luni!

Dylan continuă:

— Aflând faptul că Vanessa se culca cu Nate, ne-a ajutat foarte mult la baterea cuiului în sicriul lui.

— Dar ce spui de Jackman? întrebă Drummond.

— A trebuit să-i dea drumul.

— Lipsă de dovezi, hm? Dylan aprobă cu un semn din cap. E o ruşine! rosti Drummond.

Mai discutară câteva minute despre caz, apoi Drummond schimbă subiectul.

— În curând am intenția să mă pensionez, zise el întinzând brațele şi încleştându-şi mâinile la ceafă.

— Da, am auzit.

— Voi rămâne totuşi în regiune. E prea frumos pe aici ca să plec.

Dylan fu de acord.

— Nu va trebui să ai grijă în privința traficului, zise el. E ceva ce apreciez şi eu. Boston e altă poveste!

— Îți place să pescuieşti?

— Da, răspunse el.

— Aici sunt posibilități grozave de pescuit. Te-ai gândit vreodată să-ți părăseşti meseria?

— Nu.

— Bine. Avem nevoie de oameni ca tine. Ce ar fi să schimbi puțin locul? N-avem multe asasinate sau bombe care să explodeze pe aici. Iar ceea ce s-a întâmplat cu Kate va continua să fie discutat prin

oraş, mulți ani de acum încolo. Nu e ca o împuşcătură de armă, nu-i aşa?

— Da, aşa e.

— Şi cum spuneam, sunt gata să mă pensionez. Probabil că voi putea să mai rezist încă şase luni. Ce zici?

Asta îți dă suficient timp de gândire?

Dylan plecase.

Kate se trezi când auzi uşa din față închizându-se. Sări în sus în pat. Apoi auzi o maşină demarând şi deveni brusc furioasă. Cum a putut să plece fără măcar să spună „ne vedem mai târziu”?

— O, nu mai crede aşa ceva, murmură ea.

Aruncă cearşaful cu piciorul şi sări din pat, gata să alerge după el şi să-i facă o demonstrație, în legătură cu ce gândea ea despre faptul că nu s-a obosit nici măcar să-i spună la revedere. Spre norocul ei, îşi veni în fire înainte de a părăsi dormitorul. Dumnezeule mare, era complet goală! N-ar fi fost asta o amintire de care să se vorbească îndelung? O fostă iubită nebună, alergând după el pe stradă şi țipând.

Probabil că mi-a lăsat o notiță, hotărî ea, deşi nu era grăbită s-o citească. Nu va face decât să-i sfărâme inima. Se îmbrăcă fără grabă şi până la urmă coborî scările. Trecu pe lângă geanta lui cu lenjeria de noapte, se opri şi se întoarse. Se simțea ca o idioată. Probabil că până la urmă n-a plecat la Boston.

Totuşi astăzi va pleca. Împachetase totul şi era gata de plecare, nu-i aşa? O notiță din bucătărie îi confirmă presupunerile. Pe o bucată de hârtie erau notate numărul şi ora zborului. Telefonul agenției era şi el scris mai sus.

— Ştiai că vei ajunge şi aici, îşi spuse ea.

Oftă. Da, ştia, dar asta nu făcea ca lucrurile să fie mai uşoare, cum va putea să-i spună la revedere? Era catastrofal numai să se gândească la asta. Şi ar fi fost mortificat dacă ar plânge. *Nu mă lăsa să plâng,* se rugă ea. *Am destul timp după ce pleacă.*

Era atât de ridicol să mai fie îngrijorată în legătură cu momentul acela! Va pleca şi asta e tot. Micul dejun. Da, îşi va pregăti micul dejun, deoarece aceasta era ceea ce ar fi făcut oricare persoană normală şi rațională. Se când va termina, îşi va începe ziua, şi restul vieții… Viața ei singuratică, patetică, prostească, gen n-am-nevoie-de-nimeni.

Luă o cutie de Cheerios din cămară şi o desfăcu. Nu-şi bătu capul să toarne puține într-un bol. Stătea la chiuvetă privind afară curtea năpădită de verdeață, în timp ce mânca cerealele uscate.

Cum se va descurca Dylan cu rămasul bun? Cu stil, presupuse ea. Da, cu stil. Era un profesionist, desigur. Cu toată experiența lui, avea rutină când dădea mâna de adio. Fuseseră atâtea femei de-a lungul anilor, pe care le sărutase de adio.

Şi acum şi Kate era una dintre ele.

Cum a putut să fie atât de proastă? Inima asta era sfărâmată doar din vina ei. Dylan n-o ademenise să se îndrăgostească de el. Doar ştiuse cum era el.

Petrecuse toate weekendurile acelea la Nathan's Bay cu Jordan şi familia Buchanan, şi în fiecare weekend în care Dylan şi frații lui li se alăturau, telefonul nu se oprea din țârâit. Şi cei ce sunau erau invariabil femei care-l căutau întotdeauna pe Dylan.

Asta a înnebunit-o. Şi încă o mai înnebunea şi acuma.

Kate va trebui să se concentreze să-şi țină emoțiile

sub control, până ce va pleca. Acuma nu putea să-i vină ceva isteț în minte pe care să i-l spună… Spera să fie inspirată de acum încolo. Auzi uşa din față deschizându-se.

— Kate? strigă el.

Iată-l, stând pe prag, arătând aproape prea bine pentru a fi scos în public. Nici nu e de mirare că femeile se îngrămădeau în preajma lui. Era irezistibil.

— Pleci, rosti ea fără a mai sta pe gânduri. O, Doamne, ce inspirație a mai fost şi asta!

— În curând, dar…

Ea îl întrerupse.

— Te rog, nu e nevoie de nicio explicație. Apreciez ajutorul tău în… ştii tu, nebunia care a fost, dar acuma e timpul să pleci acasă. Viața ta e la Boston. Ochii lui sclipeau. La ce se gândea? Şi de ce era atât de evident de amuzat? Despărțirile nu erau nostime deloc. Iar viața mea e aici, continuă ea. Nu intenționez să-mi mut compania la Boston. Acesta e locul de care aparțin. Am privit caseta aceea video şi ştiu că nu am nimic asemănător cu Compton, dar ascultându-l am realizat că nu vreau să mă încadrez pe o pistă rapidă şi nu vreau să devin obsedată de ascensiunea companiei mele. Am să mă extind, dar în ritmul meu. Totuşi, adăugă ea, vor fi momente în care mă voi afla la Boston, în vizită la Jordan, aşa că vom ajunge să dăm unul peste altul. E inevitabil. Nu vreau ca ceea ce s-a întâmplat între noi… De ce zâmbeşti?

— Sper că nu ai intenția să-mi ții din nou predica: „aia a fost atunci, asta e acum”, nu-i aşa?

Ei bine, n-o va face.

— La revedere, rosti ea brusc. Asta e tot ce am

vrut să-ți spun.

Se gândea să-l sărute pe obraz şi să-i spună că-i va lipsi, dar hotărî să n-o facă. Dacă se va apropia prea mult, probabil că i se va arunca în braţe şi va începe să plângă.

— Acuma e rândul meu? întrebă el.

Iată-l, gândi ea. *Dulcele la revedere!*

— Desigur, comentă apoi adunându-se.

Parcă întâmplător, stătea sprijinit de uşă, comportându-se ca şi cum avea tot timpul din lume pentru a o azvârli la gunoi.

— Înainte, când eram copil, uram murăturile. Era un gust făcut, explică el. Acuma îmi plac.

Ei poftim, într-adevăr o introducere neaşteptată, trebuia să admită.

— Şi te numesc Gogonea.

Ea îi adresă o căutătură încruntată şi interogativă.

El plecă de lângă uşă.

— Haide, Kate, dă-ți seama.

— Am înțeles, zise ea. Dar îți plac şi alte multe alimente. Măslinele negre, covrigii, porumbul dulce, pizza, ardeii iuți şi…

— Nu, nu e adevărat. Toate acestea au nişte gusturi grozave. Dar… Mie îmi plac doar gogonelele.

— E cel mai ciudat adio…

— Nu-ți spun adio. Îți spun că te Iubesc.

— Mă… Ce?!? Nu, nu cred. În timp ce reacționa astfel, flutura cutia cu cereale. Nu spune asta… nu poți… Cerealele Cheerios zburau prin toată încăperea.

— De fiecare dată când alergam către tine, la Nathan's Bay, te amestecai în viața mea amoroasă. Erai ca un fel de țeapă în… Şi când dădeai totul peste cap, acționai ca şi cum eu nu eram acolo. Tot

timpul m-ai înnebunit, dar continuam să vin. După aceea, mi-am dat seama că de fapt tot ce urmăream era să aflu când te duci acolo în weekend, ca să apar şi eu. Da, te iubesc! Doar că mi-a luat ceva timp să-mi dau seama. Şi când am reuşit, am început să-ți spun „Gogonea”, doar pentru a te face să-ți ieşi din fire.

— Ştiai că nu-mi place.

— Ei şi? Nici mie nu-mi plăcea prea mult că m-am îndrăgostit de tine. Multă vreme doar am crezut că mă ignorai şi asta… mă enerva.

Arătă spre el cu cutia din mână.

— Ce vrei să spui că doar ai crezut că te ignoram?

— Mă iubeşti, Kate. Şi asta mi-a luat ceva timp, până mi-am dat seama. Cred că m-ai iubit de mult. Doar că tu nici nu ți-ai dat seama.

Ea scutură din cap.

— Nu.

— Ba da. Făcu un pas spre ea. Te iubesc.

Îi era frică să creadă.

— Tuturor prietenelor tale le spui că le iubeşti, înainte de a le părăsi? Probabil că asta înseamnă.

— Jill Murdock.

Ea se retrase spre sufragerie.

— Cine?!?

— Jill Murdock, repetă el venind spre ea. Când m-a sunat acasă, i-ai spus că tocmai ieşisem din închisoare pe cauțiune.

— Nu-mi amintesc…

— Heather Conroy. Continua să înainteze, iar ea continua să se dea înapoi. I-ai spus că eşti soția mea, dar păstrăm secretul, deoarece suntem veri primari.

Kate zâmbi. Uitase şi asta.

— De fapt, Jordan a venit cu ideile astea.

— Stephanie Davis.

Ea îşi muşcă buza inferioară.

— Nu mi-o amintesc.

— N-am luat legătura cu ea, pentru că aveam pestă bubonică şi eram în carantină, îi aminti el.

— Aceste telefoane permanente îi iritau pe oameni.

— Pe cine, de exemplu?

— O iritau pe mama ta.

Timp de câteva secunde păru total neîncrezător, apoi izbucni în râs

— Pe mama?

Ea ridică din umeri.

— Presupun că s-ar putea să mă fi iritat şi pe mine, admise ea.

Arăta prea trufaş de încântat. Flutură din nou cutia cu cereale spre el. Cheerios explodară peste tot. Câteva fire căzură pe candelabrul de deasupra mesei de sufragerie. Alte două aterizară în părul eu Niciodată înainte nu se comportase în felul acesta, dar nici nu se simțise ca acuma, niciodată. Dylan o înghesui într-un colț. Singura cale de scăpare era prin el.

— Şi de ce erai aşa de iritată, Kate? întrebă Dylan.

Îi era teamă să-l creadă. Nu putea să o iubească…

Ar fi putut oare? Exista o singură cale de a afla: să-l provoace. Dacă exista ceva ce l-ar fi putut face să dispară, acesta era adevărul.

— Pentru că te iubesc, răspunse ea. Dar nu dispăru! Zâmbea doar. Scuturând din cap şi încruntându-se, repetă: Te iubesc. Uşa se află în spatele tău.

El îşi sprijini mâinile pe perete, de fiecare parte a ei, şi se aplecă. Gura lui se afla doar la doi

centimetri de a ei când şopti:

— Mărită-te cu mine!

EPILOG

Într-o splendidă vineri după-amiază, Kate – împreună cu surorile ei Isabel şi Kiera – intrară la First Național Bank din Silver Springs şi pline de încântare ruinară trei vieți.

Era într-adevăr o zi frumoasă.

Urmând instrucțiunile ei, Anderson avusese o lungă convorbire cu noul preşedinte al băncii, Andy Radeliffe şi stabiliseră întâlnirea. Era într-adevăr un grup serios adunat în biroul lui Radeliffe. Fostul contabil al lui Leah MacKenna, nevăstuica Tucker Simmons. Şi insipida lui soție Randy, aşteptau ceea ce credeau ei că va fi transferarea companiei lui Kate în proprietatea lor. Mai era acolo şi Edward Wallace. Fusese funcționarul, care întocmise hârtiile împrumutului, pe care mai adăugase câteva ceva după ce Leah le semnase..

Şeful Drummond le aştepta pe surori în holul mare şi le urmă până în birou. Isabel şi Kiera refuzară să se aşeze. Rămaseră în picioare lângă uşă, împreună cu el.

Kate nu-şi mai bătu capul să se recomande sau să salute. Pur şi simplu îi înmână preşedintelui un dosar.

— Înăuntru găseşti hârtiile împrumutului semnate de mama mea, Leah MacKenna. Vei putea observa că ea a înşirat toate bunurile ce-i aparțineau. Acuma, te rog, citeşte exemplarul original ce se află aici la bancă.

— Ai intrat în arhiva băncii, protestă Wallace. E

ilegal.

— Ilegal? Ai auzit asta, şef Drummond? întrebă Kate.

Radeliffe îl opri pe Wallace să mai spună ceva.

— Eu am scos dosarele din arhivă pentru domnişoara MacKenna. Se întoarse spre Kate: Ce pot să fac pentru tine, acuma?

— Vezi ce a fost adăugat? întrebă ea. Cine a intervenit în document, nici nu s-a ostenit să imite scrisul mamei.

— „Şi toate celelalte bunuri, inclusiv compania Kate MacKenna" citi Radeliffe. Da, nu e nicio îndoială că aceasta a fost adăugat ulterior.

Toată lumea îl privea pe Wallace. Sări în picioare:

— Acuma îmi amintesc. Uitasem să adaug acest supliment. Am făcut unele cercetări... da, am investigat, şi am aflat că Leah MacKenna era parteneră de afaceri în compania Kate MacKenna.

— Iertați-mă că vă întrerup, dar cine eşti tu? o întrebă Randy Simmons pe Kate.

. Aceasta refuză să o privească. Şeful Drummond răspunse pentru ea:

— E Kate MacKenna, iată cine e.

Randy îşi luă geanta.

— Cred că trebuie să plecăm, Tucker. Nu avem niciun motiv să mai rămânem.

— Aşează-te la loc, porunci Drummond.

— Pot să mă uit puțin la hârtiile împrumutului acela? întrebă Tucker. Îşi scoase ochelarii din buzunar şi îi puse pe nas. Aplecându-se, citi scrisul frumos ca de tipar, precum şi notațiile lui Wallace.

Observase dovada incriminatorie, deoarece imediat înțepeni. Îşi lăsă capul pe spate, şi discret dar insistent îl atenționă pe Wallace să tacă din

gură. Încerca să nu fie prea evident ce face, în timp ce dădea din cap, tuşea pentru a-i atrage atenţia şi cu ochii larg deschişi dădu iar din cap.

Semnalele nu-prea-subtile de a-l face să tacă, nu fură observate. Wallace continuă să turuie, încrezător în sine, deoarece era convins că nimeni nu putea să dovedească că făcuse ceva greşit.

— Aceasta nu este decât o mare neînţelegere. Am adăugat compania Kate MacKenna pe lista bunurilor şi am anunţat-o pe doamna MacKenna de suplimentare.

— Ai anunţat-o pe mama, zise Kate.

Tucker tuşi şi scutură din nou din cap.

— Categoric am făcut-o, zise Wallace. Am sunat-o şi am anunţat-o la telefon de schimbare, iar ea s-a dus la bancă să-i informeze. Întorcându-se spre Radeliffe, adăugă: îmi place să fiu conştiincios şi încerc să fac totul ca la carte. În josul paginii poţi vedea că am notat data şi ora la care am vorbit cu doamna MacKenna.

— Ai vorbit cu mama? întrebă Kate.

Tucker făcea totul, doar că nu sărea în sus, pentru a-l face pe Wallace să înceteze.

— Da, categoric am vorbit cu ea.

— Trebuie să fi fost puţin cam complicat.

— Nu, deloc.

— Conform datei pe care ai notat-o, ai vorbit cu mama mea la trei săptămâni după ce a murit. Kate îşi pierdu calmul. Mama mea era pe moarte şi tu ştiai asta! A venit la tine după un împrumut, pentru a-şi achita cheltuielile datorate spitalelor. Ai sesizat ocazia şi ai înhăţat-o. Împreună cu Tucker Simmons şi cu soţia lui, te-ai folosit de prilej şi toţi trei aţi manevrat-o pe mama.

— Aţi crezut că Kate va trece peste asta şi va accepta? întrebă Kiera.

— Sau aţi crezut că, în momentul în care va descoperi şi va realiza ce aţi făcut, va fi prea târziu? adăugă Isabel. Ruşine să vă fie, le reproşă ea. Mama noastră n-ar fi pus niciodată în pericol compania lui Kate. Niciodată!

— Pe câţi alţii aţi mai furat? întrebă Kate.

— N-ai nicio grijă, Kate, aflu eu, zise Drummond.

— Dacă îmi pierd slujba, din cauza acestor false acuzaţii… începu Wallace.

Drummond îl întrerupse.

— Mă îndoiesc că vei putea să-ţi mai faci meseria în închisoare.

— Tucker, du-mă acasă. Acuma, pledă Randy.

— O, nu cred că veţi merge încă ataşă, i se adresă Drummond. Procurorul a fost ocupat toată dimineaţa citind probele. Cred că deja are câteva ceva de spus, în primul rând în legătură cu acuzaţia de conspiraţie. De ce nu veniţi toţi la poliţie, împreună cu mine?

Drummond scoase turma nefericiţilor suspecţi afară din bancă.

Odată ce în birou se aşternu liniştea, domnul Radeliffe se întoarse spre Kate:

— Te asigur că banca va colabora pe deplin cu şeful Drummond în investigaţiile sale. De asemenea, suntem gata să acceptăm să plăteşti împrumutul mamei cu alt împrumut, unul fără garanţii. Dacă treci mâine pe la noi, voi avea hârtiile pregătite.

— Mulţumesc, zise Kate.

— Nu, eu. Trebuie să-ţi mulţumesc, răspunse el. First Naţional Bank e onorată că ne-ai ales – sub supravegherea lui Anderson Smith, desigur – să ne

ocupăm de fondurile depozitului de caritate.

Kate şi surorile ei zâmbeau când au părăsit banca.

În secunda în care păşiră afară, Isabel izbucni chiar în râs.

— Tocmai ai făcut un împrumut şi ai renunțat la milioane de dolari. N-ai folosit nimic din moştenire, pentru a plăti împrumutul lui mami.

— Nici ea n-ar fi vrut asta, explică Kate.

— Dar eu ce să fac cu terenul meu din Scoția? mai întrebă Isabel.

— După absolvire, du-te să-l vezi şi apoi hotărăşte.

— Şi cu tine cum rămâne, Kiera? Ce vei face cu obligațiile pe care le-ai primit?

Kiera ridică din umeri.

— Încă nu sunt sigură, dar indiferent ce hotărăsc, totul va purta numele lui mami.

Stăteau în picioare lângă maşina lui Kiera aşteptând, în timp ce ea răscolea prin geantă după chei.

— Ei, ia ghiciți? zise Isabel. Am primit cea mai nostimă informație. Reece Crowell s-a logodit. Cu o fată din Europa, bănuiesc.

— Biata de ea, comentă Kiera.

— Grăbeşte-te şi găseşte cheia aia, o zori Kate. În după-amiaza asta vine Dylan.

— Ați stabilit data nunții şi fac şi eu parte din ceremonie? întrebă Isabel.

— Nu, n-am stabilit data, dar da, vei face parte.

— Ştiam că eşti predestinată să te măriți cu Dylan.

— Din cauză că eşti foarte pricepută în privința bărbaților, completă Kiera. Îşi găsise cheile şi în curând se aflau în drum spre casă.

— Da, sunt deşteaptă în privința bărbaților, insistă

Isabel.

— De aceea ai vrut să mă combin cu Nate Hallinger, îi aminti Kate. Cât de deşteaptă ar fi fost mişcarea asta?

— Şi i-am oferit omului ăluia chiar de băut, se indignă lsabel.

Când ajunseră pe drumul de acces spre casa lor, Kate încetă să mai dea atenție conversației surorilor ei. ÎI văzuse pe Dylan stând sub portalul intrării şi aşteptând-o. Probabil că avionul lui aterizase mai devreme. Emoția o cuprinse în întregime.

Să renunțe la milioane de dolari şi să facă un împrumut uriaş părea acuma ceva lipsit de importanță.

Dylan îi făcea semne şi zâmbea.

Avea tot ce-i trebuia.

Sfârşit

"Julie Garwood are un uluitor succes la cititori. Întotdeauna originale şi imposibil de lăsat din mînă, cărţile ei ne dezvăluie emoţii puternice şi personaje încîntătoare..."

U.S.A. Today

ISBN 973-88000-5-6

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL
Lei 21,00